ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχ. 72.000.— Ἐξάμηνος δραχ. 36.000.— Τιμὴ τεύχους δραχ. 3.000

ΕΤΟΣ Α΄. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1953 | ΤΕΥΧΟΣ 10ον

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1953)

Δ΄. ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ

«9 ἕως 16 Ἀπριλίου 1944. Εἶναι ἡ ἑβδομὰς τῶν παθῶν καὶ τῆς σταυρώσεως τοῦ Θεανθρώπου, τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ ἑβδομὰς τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ θανάτου 40 ἀόπλων ἀστυνομικῶν πιστῶν εἰς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Θρησκείαν μας».

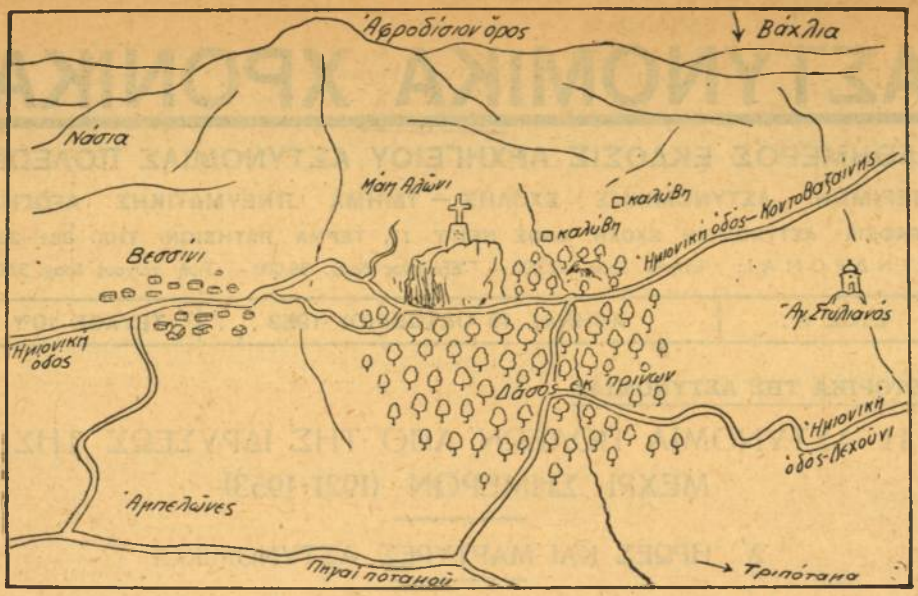
Τὴν 9ην Ἀπριλίου τοῦ 1944, τεσσαράκοντα ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, παιδιὰ ὅλοι τοῦ λαοῦ, ἄοπλοι ἐταξείδευον σιδηροδρομικῶς διὰ Πάτρας, ἵνα ἀναλάβουν ἐκεῖ τὰ καθήκοντά των ὡς φρουροὶ τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας. Καθ' ὁδὸν ὅμως καὶ εἰς θέσιν «Μαῦρα Λιθάρια» Δερβενίου Κορινθίας, ὁ συρμὸς προσεβλήθη ὑπὸ συμμοριτῶν κομμουνιστῶν. Οἱ ἀστυνομικοὶ συνελήφθησαν, ἐσύρθησαν εἰς τὰ βουνά, καὶ ἐβασανίσθησαν φρικτά, μέχρις ὅτου φθάσουν εἰς τὸν τόπον τοῦ τελικοῦ μαρτυρίου, τὸ Σουληνάρι Καλαβρύτων.

Ἐκεῖ τὴν 16 Ἀπριλίου ἡμέραν τοῦ **ΠΑΣΧΑ** ἡμέραν τῆς **Μεγάλης Ἀγάπης τοῦ πλησίον,** οἱ κομμουνισταὶ διέπραξαν κατὰ τῆς Ἀστυνομίας τὸ μεγαλύτερον ἔγκλημα.

Ἐδολοφόνησαν

τοὺς 40 ἀστυνομικοὺς διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ρίψαντες ἡμιθανεῖς τούτους εἰς βάραθρον, ὅπου ὁ θάνατος σκληρὸς ἐπῆλθεν.

Ἐκεῖ ὅμως εἰς τὸν **βράχον,** ποὺ ὑψοῦται ὕπερθεν τοῦ τάφου τῶν μαρτύρων αὐτῶν ἡμεῖς οἱ ἐπιζῶντες θὰ στήσωμεν ἐπιβλητικὸν τὸν **σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου των,** μνημεῖον αἰώνιον τῆς θυσίας αὐτῶν διὰ τὴν **κοινωνικὴν ἐλευθερίαν.**

Ἡ περιοχὴ τῶν χωρίων Βεσσίνι καὶ Λεχούνι τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρύτων, ὅπου τὴν ἡμέραν τοῦ ΠΑΣΧΑ τοῦ 1944, ἐδολοφονήθησαν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν 40 Ἀστυνομικοί, μεταβαίνοντες εἰς Πάτρας, ἵνα ἀναλάβουν ὑπηρεσίαν. Διὰ τοῦ σταυροῦ (σημειοῦται ὁ βράχος κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει βάραθρον ἔνθα κατεκρημνίσθησαν οἱ δολοφονηθέντες.

[redacted]

ΜΟΥΔΑΚΗΣ ΚΥΡ.
Ἀρχιφύλαξ

ΜΠΟΛΕΤΣΗΣ ΣΠΥΡ.
Ὑπαστ. Β'.

ΕΥΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝ.
Ἀστυφύλαξ

ΡΑ·Ι·ΚΟΣ ΚΩΝ.
Ἀστυφύλαξ

ΦΕΙΔΑΣ ΒΛΑΣ.
Ἀστυφύλαξ

ΡΗΚΟΣ ΓΕΩΡΓ.
Ἀστυφύλαξ

[redacted]

ΜΠΙΡΜΠΙΛΗΣ ΑΝΤΩΝ.
'Αστυφύλαξ

ΚΑΦΕΖΑΣ ΙΩΑΝ.
'Αρχιφύλαξ

ΠΑΝΑΓΕΑΣ ΝΙΚ.
'Αστυφύλαξ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΑΛ.
'Αστυφύλαξ

ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚ.
'Αρχιφύλαξ

ΠΕΤΡΙΝΙΩΤΗΣ ΕΥΑΓΓ.
'Αστυφύλαξ

ΧΟΛΕΒΑΣ ΚΩΝ.
'Αστυφύλαξ

ΖΑΧΟΣ ΣΠΥΡ.
'Αστυφύλαξ

ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΟΝ.
'Αστυφύλαξ

ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓ.
'Αστυφύλαξ

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΥΛ.
'Αστυφύλαξ

ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ ΙΩΑΝ.
'Αστυφύλαξ

ΒΑΡΚΑΣ ΧΡ.
'Αστυφύλαξ

ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤ.
'Αστυφύλαξ

ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΔΡ.
'Αστυφύλαξ

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΛΚ.
'Αστυφύλαξ

ΒΛΑΧΟΣ ΙΩΑΝ.
'Αρχιφύλαξ

ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΛΑΜ.
'Αστυφύλαξ

ΤΡΑΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤ.
'Αστυφύλαξ

ΓΥΦΤΑΚΗΣ ΙΩΑΝ.
'Αστυφύλαξ

ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚ.
'Αστυφύλαξ

ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝ.
'Αστυφύλαξ

ΖΗΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓ.
'Αστυφύλαξ

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΤ.
'Αρχιφύλαξ

ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ ΣΥΜ.
'Αστυφύλαξ

ΠΑΙΔΑΚΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓ.
'Αστυφύλαξ

ΤΟΜΑΡΑΣ ΚΩΝΣΤ.
'Αστυφύλαξ

ΜΟΥΤΖΟΥΡΟΣ ΣΠ.
'Αρχιφύλαξ

ΤΑΜΠΟΥΡΑΤΖΗΣ ΠΑΝΑΓ.
'Αστυφύλαξ

ΓΚΡΟΥΤΣΗΣ ΒΑΣ.
'Αστυφύλαξ

ΠΑΠΑΔΟΠΕΤΡΑΚΗΣ Ε.
'Αστυφύλαξ

ΚΟΙΛΑΚΟΣ ΓΕΩΡΓ.
'Αστυφύλαξ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΓΕΩΡ.
'Αστυφύλαξ

ΑΝΗΛΙΚΟΙ

—ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΕΝΝΟΙΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΥΤΩΝ—

Ὑπὸ **Ι. Γ. ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ**
Δ/ντοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης

α'.—Ἐξέλιξις τῆς ἐννοίας τῆς ποινῆς.—Σχολαί.
β'.—Ἀτομικότης τοῦ ἀνηλίκου.
γ'.—Παράγοντες τῆς ἐγκληματικότητος τοῦ ἀνηλίκου.
δ'.—Πόρισμα τῆς ποινικῆς Ἐπιστήμης. Μεταρρυθμίσεις τοῦ ποινικοῦ δικαίου.
ε'.—Κατηγορίαι ἀνηλίκων τῆς δικαιοδοσίας τῶν παιδικῶν δικαστηρίων.
στ'.—Ἐκτέλεσις τῶν μέτρων τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων.

α') Ἐξέλιξις τῆς ἐννοίας τῆς ποινῆς.—Σχολαί.

Τὸ δίκαιον, κατὰ τὴν περὶ φιλοσοφίας γενικὴν θεωρίαν τοῦ Radbruch προῆλθεν ἐκ τῆς συνηθείας, ἐξ ἧς βαθμηδὸν ἀπεσπάσθη, ἐκ δὲ τῆς συνηθείας καὶ τοῦ δικαίου ἐπήγασεν ἡ ἠθική. Ἡ διαφορὰ δικαίου καὶ ἠθικῆς εἶναι ὅτι ἐν μὲν τῷ δικαίῳ ὑπάρχει ἰδέα ἀμοιβαιότητός τινος, ἐν δὲ τῇ ἠθικῇ ἐλλείπει πᾶσα ἰδέα ἀμοιβαιότητος, διότι αὕτη ἐπιζητεῖ νὰ καταστήσῃ τὸ ἄτομον τέλειον ὄχι μόνον εἰς τὸ νὰ μὴ ἀδικῇ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἀδικῇ, ὡς ὁ σοφὸς λόγος τοῦ Δημοκρίτου **«ἀγαθὸν οὐ μὴ τὸ ἀδικέειν, ἀλλὰ τὸ μηδ' ἐθέλειν»**. Ἡ δὲ ὁλοκλήρωσις τῆς διαφορᾶς Δικαίου καὶ Ἠθικῆς εὑρηται ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ : **«Ἐρρέθη: ἀγαπήσεις τὸ πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου· ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν»**.

Ὅθεν τὸ δίκαιον θὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ πράξεων καὶ παραλείψεων ἐξωτερικῶς ἐκδήλων. Ὁ ἐν τῷ δικαίῳ κολασμὸς ποινικῶν πράξεων ἢ παραλείψεων τελεῖται διὰ τῆς ποινῆς. Ἡ ποινὴ δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ τελεολογικήν τινα παράστασιν, ἀλλ' ἐπήγασεν ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν καὶ ἐνστικτώδη ζωὴν τῆς ἀρχεγόνου ἀνθρωπότητος, κατόπιν δὲ βαθμηδὸν προσηρμόσθη πρὸς τὴν ἐξυπηρέτησιν διαφόρων σκοπῶν, ἀρχικῶς τῆς ἐκδικήσεως, ἔπειτα τῆς ἀνταποδόσεως, διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐκφοβισμοῦ καὶ τῆς βελτιώσεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς κοινωνικῆς ἀμύνης κατὰ τοῦ ἐγκληματίου.

Τὴν ἀνέλιξιν τῆς τοιαύτης ἐννοίας τῆς ποινῆς, ἀντιπροσωπεύουν αἱ τρεῖς σχολαί : **Κλασσική, Θετικὴ καὶ Σύγχρονος.** Ἡ κλασσικὴ σχολή, ἐρειδομένη ἐπὶ ἀφῃρημένων νομικῶν ἐννοιῶν καὶ σκέψεων, ἠρκεῖτο εἰς τὸ νὰ σχολιάζῃ τὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ νόμου, αἵτινες ἐτιμώρουν τὸ ἔγκλημα, ἀδιαφοροῦσαι διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐγκληματίου.

Κατὰ τῆς Κλασσικῆς σχολῆς ἀντετάχθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ ἱδρυθεῖσα Θετικὴ Σχολὴ ὑπὸ τοὺς Lombroso, Carofalo, Ferrié, Fiorreti. Ἡ θετικὴ σχολὴ ἐχρησιμοποίησε τὴν πειραματικὴν μέθοδον, ἐξετάζουσα τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐγκληματίου καὶ τὰς βιολογικὰς καὶ ψυχοπαθολογικὰς αἰτίας τῶν ἐγκλημάτων. Ἐκ τοιαύτης πειραματικῆς ἐξετάσεως κατεδείχθη ὅτι κύριον ὅπλον ἐν τῇ καταπολεμήσει τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ἡ πρόληψις. Τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ ἡ Θετικὴ Σχολὴ παρερμηνεύουσα τὰ πορίσματα τῆς πειραματικῆς μεθόδου αὐτῆς, ἐκήρυξε τὰς ποινὰς ὡς μέσα ἀλυσιτελῆ.

Κατὰ τῆς ἀπολύτου ταύτης θεωρίας ἀντετάχθησαν οἱ ἱδρυταὶ τῆς **Διεθνοῦς Ἐγκληματολογικῆς Ἑνώσεως** (1899) Listz, Prins καὶ Hammel οἱ τὴν τρίτην **(τὴν σύγχρονον)** καταρτίσαντες σχολήν. Ἡ σχολὴ αὕτη ἀπεδέχθη τὸ σύστημα τῶν ποινῶν ἀναλόγως τῆς εὐθύνης τοῦ ἐγκληματίου, ἀλλ' ἐθέσπισε πρὸς τούτοις καὶ σύστημα μέτρων ἀσφαλείας, ἤτοι ἀγωγῆς, θεραπείας καὶ περιθάλψεως. Κατὰ τὴν σχολὴν ταύτην, ἄτομα ἔχοντα ψυχικὰς ἀναπηρίας καὶ ἀνωμαλίας

(οἱ καθ' ἕξιν καὶ ἐπάγγελμα χρόνιοι ἐγκληματίαι, οἱ ἁλῆται, οἱ ἐπαΐται, τὰ πορνικὰ γύναια, οἱ καθ' ἕξιν πόται κ.λ.π.) εὑρίσκονται εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε ἡ συνήθης ποινὴ δὲν δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἀποτελεσματικῶς ἐπ' αὐτῶν καὶ νὰ ἐπιφέρῃ δηλαδὴ θετικὴν βελτίωσιν. Τὰ ἄτομα ταῦτα, ἀντὶ τῆς ποινῆς ἢ πρὸς ταύτην, δέον νὰ ὑποβάλλωνται καὶ εἰς μέτρα ἀσφαλείας, ἀπολύτου ἢ σχετικῶς ἀορίστου διαρκείας, μᾶλλον ἰδιάζοντα πρὸς τὴν ψυχικὴν αὐτῶν προσωπικότητα καὶ δι' ὧν μέτρων ἰώμενα καὶ διαπαιδαγωγούμενα καθίστανται ἐφεξῆς ἱκανὰ ὅπως ζῶσιν ἀβλαβῶς ἐν τῇ Κοινωνίᾳ· ἢ, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπιτυγχάνεται τοῦτο, διατηροῦνται εἰς κατάστασιν φυσικῆς ἀδυναμίας πρὸς τὸ ἐγκληματεῖν. Τὰ τοιαῦτα μέτρα καθορίζονται κυρίως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀτομικότητος τοῦ ἐγκληματίου καὶ τοῦ ἐκ ταύτης ἀπειλουμένου κινδύνου κατὰ τῆς Κοινωνίας, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ἀναλόγως τῆς βαρύτητος τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος καὶ τῆς ἠθικῆς εὐθύνης τοῦ τελέσαντος.

β') Ἀτομικότης τοῦ Ἀνηλίκου.

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐνηλίκους ἐγκληματίας καὶ τὰ κατ' αὐτῶν μέτρα. Τὸν ἀνήλικον ὅμως ἐγκληματίαν, κατὰ θεωρητικὴν βάσιν, δέον νὰ διαγράψωμεν ἐκ τοῦ πλαισίου τῶν κανόνων τοῦ δικαίου καὶ νὰ περιορίσωμεν μόνον ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἠθικῆς. Δηλονότι τὸν ἀνήλικον δὲν πρέπει νὰ κολάσωμεν, ἀλλὰ νὰ διαπαιδαγωγήσωμεν ἐπὶ σκοπῷ **«μηδ' ἐθέλειν»** ν' ἀδικῇ. Δὲν πρόκειται, ἐν ἄλλαις λέξεσι, νὰ ὀργανώσωμεν κοινωνικὴν ἄμυναν ὑπὸ μορφὴν ποινῶν ἢ ἀσφαλιστικῶν μέτρων κατὰ τοῦ ἀνηλίκου, ἀλλὰ ν' ἀποτανθῶμεν ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν αὐτοῦ ἄνθρωπον, διὰ νὰ προσαρμόσωμεν τοῦτον πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς. Διότι ἡ ψυχοφυσικὴ προσωπικότης τοῦ ἀνηλίκου εἶναι, πράγματι, λίαν διάφορος τῆς τῶν ἐνηλίκων. Τοῦτο ἑρμηνεύομεν κατωτέρω: Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὂν ἀνήκον εἰς ὡρισμένον εἶδος, ἐν ταὐτῷ δὲ καὶ ἄτομον καθ' ἑαυτό. Ἔχει ἑπομένως κοινὰ γνωρίσματα μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ἔχει ὅμως καὶ ἀτομικὰ ἰδιαίτερα, διαστέλλοντα αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὁμοίων του. Ταῦτα, τὰ διαστέλλοντα γνωρίσματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς πάσας τὰς πλευρὰς τοῦ ψυχικοῦ βίου, τοὐτέστιν εἰς τὴν νόησιν, τὸ συναίσθημα καὶ τὴν βούλησιν, ὡς καὶ ὁ τρόπος τῆς συνθέσεως τῶν ψυχικῶν ἰδιοτήτων καὶ τὸ σύνολον τῶν ψυχικῶν ἰδιορρυθμιῶν, ἀποτελοῦν τὴν ἰδιαιτέραν ἀτομικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ τοιαῦται ὅμως νοητικαὶ καὶ ψυχικαὶ ἰδιότητες καὶ ἰδιορρυθμίαι εὑρίσκονται καὶ εἰς τὰ παιδία, καὶ δὴ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην ἡλικίαν, δηλαδὴ πολὺ πρὶν ἄρξηται ἡ ἐπίδρασις τῆς ἀγωγῆς. Ἐκ τούτων προκύπτει ὅτι ὁ ἀνήλικος δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἐν σμικρῷ (hummunculus), τοὐτέστιν ἔχων μόνον σωματικὰς σμικρότητας καὶ ἀτελείας, ἀλλ' ἄνευ ἄλλης διαφορᾶς ἀπὸ τὸν ἐνήλικον, πλὴν τῶν σωματικῶν σμικροτήτων καὶ ἀτελειῶν, ἀλλὰ ὅτι εἶναι ψυχοφυσικὴ ὕπαρξις αὐτοτελὴς καὶ ἰδιαιτέρα. Ἔχει ἑπομένως ὁ ἀνήλικος ἰδιαιτέραν ἀτομικότητα, πρὸς ἣν δὲν προσιδιάζει ἡ ποινὴ τοῦ χαρακτῆρος τῆς τῶν ἐνηλίκων.

γ') Παράγοντες τῆς Ἐγκληματικότητος τοῦ ἀνηλίκου.

Καὶ οἱ παράγοντες τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων εἶναι διάφοροι τῶν τῶν ἐνηλίκων. Οἱ παράγοντες οὗτοι ταξινομοῦνται εἰς δύο κεφαλαιώδεις κατηγορίας: Ἀτομικοὶ καὶ Κοινωνικοί.

α') Ἀτομικοὶ εἶναι οἱ συνυπάρχοντες ἐν αὐτῷ τῷ ψυχοφυσικοσωματικῷ κόσμῳ τοῦ ἀνηλίκου ἢ ἐκ κληρονομικότητος ἢ ἐξ ἐνδιαθέτων παρορμήσεων.

Ἀναντίλεκτον καὶ κατ' ἐπιστημονικὴν ἀπόδειξιν εἶναι ὅτι τέκνα γονέων πασχόντων σωματικῶς ἢ ψυχικῶς, ἢ ἠθικῶς ἀναπήρων, ἤτοι γονέων παραφρόνων, ἀλκοολικῶν, ἐγκληματιῶν, φυματικῶν, τοξικομανῶν, συφιλιδικῶν, γεννῶνται βεβαρυμένα μὲ σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἀναπηρίας, ἤτοι καθυστερημένα καὶ ἀνώμαλα.

Ἐνδιάθετοι παρορμήσεις ὑπάρχουν, ὅταν, τὸ πρῶτον καὶ οὐχὶ ἐκ κληρονομικότητος ἐμφανισθοῦν παρὰ τῷ ἀνηλίκῳ ἀτέλειαι πνευματικαὶ ἢ σωματικαὶ προδιαθέτουσαι πρὸς τὸ ἔγκλημα.

Οἱ ἐξ ἀτομικῶν παραγόντων (κληρονομικῶν ἢ ἐπικτήτων) προδιατεθειμένοι πρὸς τὸ ἔγκλημα ἀνήλικοι κατατάσσονται εἰς τοὺς ἑξῆς κυρίως παθολογικοὺς τύπους :

1) Τοῦ παροξυσματικοῦ—ἐπιληπτοειδοῦς (type paroxysmal epileptoïde).
2) Τοῦ παρανοϊκῆς διανοήσεως (constitution mental paranoïde).
3) Τοῦ σχιζοειδοῦς—ναρκιστοῦ (schissoid—narciste).
4) Τοῦ καθυστερημένου παιδαριώδους (arreté enpoint de l'instinct infantil).
5) Τοῦ ἀνωμάλου διεφθαρμένου (del'etal mental de fectneux) καὶ
6) Τοῦ φρενοβλαβοῦς (aliené psychique).

β) Κοινωνικοὶ εἶναι οἱ παράγοντες οἱ προερχόμενοι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβάλλοντος, ἤτοι τῆς οἰκογενείας, τοῦ σχολείου καὶ τῆς κοινωνίας ἐν ᾗ ζῇ ὁ ἐνήλικος. Ὅταν ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀνηλίκου δὲν ἐπιβλέπει αὐτὸν ποσῶς ἢ πράττῃ τοῦτο ἀτελῶς, ὅταν ὁ ἀνήλικος ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ του περιβάλλοντος δέχεται παραδείγματα καὶ ἐντυποῖ εἰκόνας κακῶς ἐπιδρώσας ἐπὶ τοῦ συναισθηματικοῦ κόσμου αὐτοῦ ἢ κεντριζούσας καὶ προώρως ἀφυπνιζούσας ἔνστικτα καὶ ὁρμὰς τῆς γενετησίου λειτουργίας, ἢ ὅταν ὁ ἀνήλικος ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τῶν γονέων του, διαζευχθέντων, ἢ ἄλλως πως, ἢ ἀπορφανισθῇ, λίαν ἐνδεχόμενον εἶναι νὰ ἐκτραπῇ τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν, συνεπείᾳ πενίας ἢ ἐξ ἐλλείψεως ἐνδιαφέροντος, ὁ ἀνήλικος δὲν ὑποβάλλεται εἰς ἀγωγὴν καὶ ἐκπαίδευσιν. Ὑφίστανται πρὸς τούτοις καὶ ἡ περίπτωσις τῆς ἐπιδράσεως ἐκ τοῦ ἔξω τῆς οἰκογενείας περιβάλλοντος. Ἐκ τῶν παραδειγμάτων καὶ τῶν συναναστροφῶν μετὰ διεφθαρμένων συνομιλήκων, ἢ ἐξ ἀναγνωσμάτων φθοροποιῶν καὶ διαστρεβλωτικῶν, ὡς καὶ ἐκ τῆς φοιτήσεως εἰς κέντρα καὶ διασκεδάσεις ἀπρεπεῖς καὶ τῆς παρακολουθήσεως θεατρικῶν καὶ κινηματογραφικῶν παραστάσεων ἀσέμνων, προσβαλλουσῶν τὴν αἰδὼ ἢ ἐκθειαζουσῶν ἡμέρας καὶ ἔργα κακοποιῶν. Δυσμενὴς κοινωνικὸς παράγων εἶναι καὶ ἡ ἐνασχόλησις τῶν παίδων καὶ ἐφήβων εἰς μικροεργασίας, ὡς τοῦ βοηθοῦ ἀχθοφόρου, ὀψοκομιστοῦ, ὑπηρέτου, πωλητοῦ μικροαντικειμένων κ.λ.π., ἃς μετέρχεται κατ' ἐντολὴν τῶν γονέων του πρὸς βιοπορισμόν, ἀντὶ τῆς ἐκμαθήσεως μιᾶς τέχνης.

Περὶ τῶν αἰτίων—παραγόντων τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν διαφόρων μορφῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐκδηλοῦται καὶ ἐξελίσσεται αὕτη ὑφίστανται ἀναμφισβητήτως πολλαὶ καὶ σοβαραὶ ἀβεβαιότητες καὶ οἱ εἰδικοὶ τῶν ἐγκληματολογικῶν ἐπιστημῶν εὑρίσκονται ἐν διαφωνίᾳ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ αἰτιολογικοῦ, βιολογικοῦ καὶ κοινωνιολογικοῦ συντελεστοῦ ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν κριτηρίων τῶν σχετικῶν περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς φύσεως τῶν διαφόρων ἐγκλημάτων τῶν διαπραττομένων ὑπὸ τῶν ἀνηλίκων. Τινὲς τῶν εἰδικῶν τοποθετοῦν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τὴν σημασίαν τοῦ ἀνθρωπολογικοῦ παράγοντος, ἄλλοι τὴν τοῦ κοινωνιολογικοῦ καὶ ἄλλοι τέλος τοῦ ψυχολογικοῦ καὶ ψυχοπαθολογικοῦ.

δ') Πόρισμα τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης. Μεταρρυθμίσεις τοῦ ποιν. δικαίου.

Ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀτομικότητος (ψυχοφυσικῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνηλίκου) καὶ ἡ ἔρευνα τῶν αἰτίων (παραγόντων) τῆς ἐγκληματικότητος αὐτοῦ ὡδήγησε τὴν ποινικὴν Ἐπιστήμην εἰς τὸ πόρισμα καθ' ὃ ὁ ἀνήλικος, ἐγκληματῶν ἢ κινδυνεύων νὰ ἐγκληματίσῃ, ἔχει χρείαν μόνον ἀγωγῆς καὶ διαπαιδαγωγήσεως, προσηρμοσμένης πρὸς τὴν φύσιν αὐτοῦ. Οὕτω, οὐ μόνον ἀποκτᾷ τὴν δύναμιν νὰ ἀντιδρᾷ κατὰ προδιαθέσεων ἐπιβλαβῶν καὶ νὰ παρακωλύῃ τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ κατορθοῖ νὰ γεννᾷ ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐπικτήτους ἰδιότητας, αἵτινες ἀποβαίνουν κωλύματα μόνιμα καὶ διαρκῆ κατὰ τῆς εἰς τὸ μέλλον ἐκδηλώσεως τῶν ἐμφύτων ἢ ἐπικτήτων διαθέσεων.

Ἐκ τοῦ πορίσματος τούτου τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης ἐπεβλήθη ἡ μεταρρύθ-

μισις τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ὡς πρὸς τοὺς ἀνηλίκους. Ἡ μεταρρύθμισις δ' αὕτη ἀφορᾷ τό τε οὐσιαστικὸν καὶ δικονομικὸν ποινικὸν δίκαιον, καὶ δύναται νὰ συνοψισθῇ εἰς τὰ ἑξῆς :

1) Δὲν διατάσσεται κατ' αὐτῶν τακτικὴ ἀνάκρισις.

2) Ἀποφεύγεται ἡ προφυλάκισις αὐτῶν.

3) Δὲν δικάζονται οὗτοι ὑπὸ κοινῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων, ἀλλ' ὑπὸ εἰδικῶν τοιούτων, ἄνευ δημοσιότητος ἢ πανηγυρικῶν τύπων καὶ ἄνευ παραστάσεως πολιτικῆς ἀγωγῆς.

4) Δὲν ἀπαγγέλλεται καταδίκη, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀποφάσεως παραγγέλλονται μέτρα : α) ἐπιβλέψεως καὶ β) περιορισμοῦ ἐν καταστήμασιν ἀναμορφωτικοῖς ἢ σωφρονιστικοῖς ἢ εἰδικοῖς θεραπευτικοῖς, πρὸς ἄσκησιν τῆς δεούσης διαπαιδαγωγήσεως ἢ τῆς θεραπευτικῆς ἀγωγῆς.

Εἰς ἐφαρμογὴν τῆς μεταρρυθμίσεως ταύτης εἰσήχθη ὁ θεσμὸς τῶν παιδικῶν δικαστηρίων.

ε') Κατηγορίαι ἀνηλίκων τῆς δικαιοδοσίας τῶν παιδικῶν δικαστηρίων.

Εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν παιδικῶν δικαστηρίων ὑπάγονται ἀνήλικοι α) διαπράξαντες κολάσιμον πρᾶξιν καὶ β) ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ τελοῦντες.

Τὸ ποινικὸν δίκαιον τῶν ἀνηλίκων, ἐνδιαφερόμενον ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἠθικὴν κατοχύρωσιν τῶν ἀνηλίκων καὶ οὐχὶ διὰ τὴν ὑπὸ νομικὴν ἔννοιαν ἐκτίμησιν μιᾶς ἐγκληματικῆς πράξεως τοῦ ἀνηλίκου, δὲν διακρίνει εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν, δηλονότι τῆς διαπράξεως κολασίμου πράξεως, **καταστολήν,** εἰς δὲ τὴν δευτέραν, δηλονότι τοῦ ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ τελοῦντος, **πρόληψιν.** Ἀλλ' εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἐπιβάλλει ἀγωγήν, συντελουμένην διὰ διαφόρων μέτρων (μεταχειρίσεως) καὶ ἀναλόγως τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνηλίκου. Διότι ἀληθῶς ὑφίστανται περιπτώσεις καθ' ἃς ἀνήλικος, μήπω διαπράξας ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, νὰ ἔχῃ οὐχ' ἧττον χρείαν μέτρων (μεταχειρίσεως) μᾶλλον αὐστηροτέρων καὶ μεγαλυτέρας διαρκείας, παρὰ ἕτερος ἀνήλικος, διαπράξας μὲν κολάσιμον πρᾶξιν, μὴ ἀπορρέουσαν ὅμως ἐκ βαθυτέρας ψυχικῆς, νοητικῆς ἢ σωματικῆς ἀλλοιώσεως τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ.

Ἡ κατηγορία τῶν διαπραξάντων κολάσιμον πρᾶξιν ἀνηλίκων διακρίνεται : α) εἰς τοὺς ἐγκληματήσαντας ἐκ περιστάσεως, συνεπείᾳ τοῦ περιβάλλοντος εἰς ὃ ἔζων καὶ τῆς ἠθικῆς ἐγκαταλείψεως καὶ β) εἰς τοὺς ἐγκληματήσαντας ἐκ τῆς ἰδιαζούσης ἀτομικῆς προσωπικότητος αὐτῶν.

Οἱ τῆς δευτέρας περιπτώσεως ἀνήλικοι χαρακτηρίζονται ὑπὸ ἰδιαιτέρας ψυχοφυσικῆς ἀνωμαλίας, ἡ δὲ διάγνωσις αὐτῆς καὶ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἰδιαζούσης μεταχειρίσεως παρουσιάζει πολλὰς δυσχερείας.

Τὴν κατηγορίαν τῶν ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ τελούντων ἀνηλίκων συγκροτοῦν οἱ ἑξῆς κλάδοι.

1) Ἀνήλικοι ὀρφανοὶ ἢ τέκνα διεζευγμένων γονέων, ἄνευ μέσων οἰκονομικῶν, μονίμου ἀπασχολήσεως καὶ σταθεροῦ καταλύματος.

2) Ἀνήλικοι ἐκ πεπωρωμένων γονέων ἢ κληρονομικῶς βεβαρυμένοι.

3) Ἀνήλικοι μὴ ἐκπαιδευόμενοι, ἀλητεύοντες καὶ ἐπαιτοῦντες, ἢ ἐργαζόμενοι εἰς μικροεπαγγέλματα πρόσφορα διὰ τὸ ἔγκλημα καὶ

4) ἀνήλικοι πορνευόμενοι.

Ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τῶν ἀνηλίκων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν παιδικῶν δικαστηρίων, παρουσιάζονται σημαντικαὶ διαφοραὶ ἐν ταῖς Νομοθεσίαις τῶν Κρατῶν, ὄχι τόσον ὡς πρὸς τὸ ὅριον τῆς ποινικῆς ἐνηλικιότητος, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν διαίρεσιν τῶν διαφόρων σταδίων μέχρι τοῦ ὁρίου τούτου.

Ἡ μᾶλλον ἐπιστημονικὴ διάκρισις εἶναι ἡ ἀκόλουθος :

Στάδιον πρῶτον. Ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔτους συμπεπληρωμένου μέχρι τοῦ 14ου ἔτους παιδικὴ ἡλικία.

Στάδιον δεύτερον. Ἀπὸ τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους (ἐφηβικὴ ἡλικία). Σύνηθες ὅριον ποινικῆς ἐνηλικιώσεως.

Στάδιον τρίτον. Ἀπὸ τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους (ἀστικὴ ἐνηλικιότης).

Ὁ χωρισμὸς εἰς στάδια τῆς ἡλικίας τῶν ἀνηλίκων ἔχει τὴν οὐσιαστικὴν πρακτικὴν ἀξίαν ὅτι, ἀναλόγως τούτου, παραγγέλλονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων τὰ μέτρα δι' αὐτούς. Ὅπως δήποτε ἡ ἐξέλιξις τῶν νομοθεσιῶν τείνει νὰ μετακινήσῃ τὸ ὅριον τῆς ποινικῆς ἐνηλικιώσεως πρὸς τὰ ἄνω, διὰ νὰ συμπέσῃ τοῦτο πρὸς τὸ τῆς ἀστικῆς ἐνηλικιώσεως. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὸ τρίτον στάδιον, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 18ου μέχρι τοῦ 21ου ἔτους, τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων δὲν παραγγέλλουν μέτρα, ἀλλ' ἐπιβάλουν ποινάς, αἱ ποιναὶ ὅμως αὗται εἶναι ἠλαττωμέναι καὶ ἐκτελοῦνται εἰς καταστήματα διάφορα τῶν ἐνηλίκων καὶ ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς αὐστηρᾶς διαπαιδαγωγήσεως.

Τέλος, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων ὑπάγονται καὶ οἱ ὑπόχρεοι διὰ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἀνηλίκων, εἰς ἣν περίπτωσιν παρέλειψαν τοῦτο ἢ ἐσκεμμένως ἐπεβουλεύθησαν τὴν ἠθικὴν ἢ τὴν σωματικὴν αὐτῶν ἀκεραιότητα καὶ τὴν ὑγείαν αὐτῶν.

Πρὸς τούτοις, εἰς πολλὰς νομοθεσίας εἰσάγεται ἡ καινοτομία, λίαν ὠφέλιμος, ὅπως θέματά τινα τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἄμεσον ἔχοντα σχέσιν μὲ τοὺς ἀνηλίκους, ὡς τὰ περὶ ἐπιτροπείας, υἱοθεσίας, χειραφεσίας κ.λ.π., ὑπαχθοῦν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων.

Τὰ παιδικὰ δικαστήρια εἰς ἄλλας μὲν νομοθεσίας καθιερώθησαν μονομελῆ (Βέλγιον), εἰς ἄλλας δὲ τριμελῆ (Γαλλία).

στ') Ἐκτέλεσις τῶν μέτρων τῶν ἐπιβληθέντων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων.

Τὰ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῶν ἀνηλίκων ἐπιβληθέντα μέτρα ἐκτελοῦνται:

α) Διὰ τῆς ἐπιβλέψεως, ἤτοι τῆς τοποθετήσεως εἰς οἰκογένειαν παρέχουσαν ἐχέγγυα ἠθικῆς καὶ ὑγιοῦς ἀνατροφῆς, ἢ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν οἰκογένειαν, ἂν αὕτη παρέχῃ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις. Ὁμοίως διὰ τῆς τοποθετήσεως αὐτῶν εἰς ἐργασίαν παραγωγικήν, βιομηχανικὴν ἢ γεωργικήν. Εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις ταύτας, ὁ ἀνήλικος ἐπιβλέπεται ὑπὸ εἰδικοῦ προσώπου τοῦ καλουμένου ἐπιμελητοῦ (delegué), ἀναφερομένου ἑκάστοτε εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἀνηλίκων, ὅπερ δύναται νὰ ἀντικαθιστᾷ τὰ ἐπιβληθέντα μέτρα δι' ἄλλων καὶ ἀναλόγως τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνηλίκου καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς διαβιώσεώς του.

β) Διὰ τοῦ περιορισμοῦ εἰς καταστήματα σωφρονιστικὰ καὶ ἀναμορφωτικά. Ὁ ἀνήλικος, ὁ ἔχων ἀνάγκην μακρᾶς καὶ ἐνδελεχοῦς διαπαιδαγωγήσεως, εἰσάγεται εἰς κατάστημα σωφρονιστικόν, ὅταν ἡ ἀγωγὴ πρόκειται νὰ ἔχῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς «σωφρονιστικοπαιδαγωγικῆς μεταχειρίσεως» καὶ δι' ἀνηλίκους ἐφήβους, ἢ εἰς κατάστημα ἀναμορφωτικόν, ὅταν ἡ ἀγωγὴ πρόκειται νὰ ἔχῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς «ἐπιβλεπομένης διαπαιδαγωγήσεως» (education Surveillée).

γ) Τὸ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς θεραπευτικὰ καταστήματα. Ὁ ἀνήλικος ὁ ἔχων ἀνάγκην θεραπευτικῆς ἀγωγῆς, ἤτοι ὁ ἀνήλικος ὁ ψυχικῶς ἀνώμαλος, ἢ χρονίως σωματικῶς πάσχων, εἰσάγεται εἰς εἰδικὸν θεραπευτικοσωφρονιστικὸν ἵδρυμα δι' ἀνηλίκους.

Ὁ χρόνος τοῦ περιορισμοῦ εἰς πάντα τ' ἀνωτέρω καταστήματα εἶναι ἀπροσδιορίστου διαρκείας, καθοριζομένου μόνον ἀνωτάτου καὶ κατωτάτου ὁρίου. Ἐξαρτᾶται δ' ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων, τοῦ λαβόντος τὸ μέτρον, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνηλίκου, ἡ ἀπόφασις τῆς παύσεως τοῦ περιορισμοῦ ἢ τῆς λήψεως αὐστηροτέρου μέτρου.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω μέτρων, λειτουργοῦν πρῶτον μὲν αἱ βοη-

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ - ΗΔΟΝΙΣΤΙΚΑ

Ὑπὸ **ΚΩΝΣΤ. Π. ΤΣΙΠΗ** Ἀστ. Δ/ντοῦ Β'

II

Ε'. Τοξικομανεῖς:

1. Αἰθερομανεῖς. 2. Κοκαϊνομανεῖς. 3· Ὀπιομανεῖς.

Ἡ ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ ἀντιλήψεως καὶ δράσεως ἑνὸς ἀτόμου μετάστασις εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἀδρανείας καὶ ἀμεριμνησίας ἢ τῆς ἐμφανίσεως τάσεων ἀπογοητεύσεως ἐκ μεγαλοποιήσεως ἀτυχιῶν καὶ γενικῶς ἡ παρέκκλισις ἀπὸ τῆς μεμετρημένης ἐκτιμήσεως τῶν πραγματικοτήτων τῆς ζωῆς εἶναι νοσηρότητες ἃς ὑπὸ τὰς ποικίλας αὐτῶν μορφὰς ἐρευνᾶ καὶ προσδιορίζει ἡ ψυχιατρική. Τὰ συναισθήματα καὶ τάς ἐκδηλώσεις τῶν προσώπων τούτων, τὸ μόνιμον ἢ παροδικὸν τῶν ἀνωμάλων ψυχικῶν αὐτῶν φαινομένων ἀπὸ τῆς ἀσημάντου ἐμμόνου ἀντιλήψεως μέχρι τῆς ἀφορήτου κρίσεως, ἀποτελοῦσι στάδια κλινικῶν εἰκόνων ἅτινα μελετᾷ καὶ ἐλέγχει ὁ κλάδος οὗτος τῆς ἰατρικῆς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου τύπου.

Τὰ αἴτια ἑκάστης περιπτώσεως ποικίλλουσι ἀναλόγως τῶν ἐπελθόντων ὀργανικῶν παρ' ἑκάστῳ ἀλλοιώσεων ἐκ διαφόρων ἄλλων αἰτιῶν καί ἐν πολλοῖς τῆς κληρονομικότητος. Ἐγένετο δὲ δεκτὸν ὅτι μία τάξις καλουμένη ἡ τῶν ἐπιρρεπῶν, δεικνύει τάσιν ἐξαιρετικῶς εὐπειθῆ εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ναρκωτικῶν ὡς ὑποκειμένη εἰς ἀναιτίους ἀνησυχίας καὶ ἐπιζητοῦσα προχείρους διεξόδους. Προστρέχει δ' αὕτη εἰς πᾶσαν ἀναστέλλουσαν τὸ ἐνοχλητικὸν φαινόμενον μέθοδον ἄνευ ἐρεύνης καὶ ἐπαρκοῦς κρίσεως, ἑπομένως δὲ καὶ ἐπιλογῆς, ἵνα μετ' ὀλίγον εὑρεθῇ ἐγκεκλεισμένη εἰς τὸ θλιβερὸν ἀδιέξοδον. Τὴν τάξιν ταύτην συγκροτοῦσι τὸ πλεῖστον οἱ ἀπόγονοι ἀλκοολικῶν τέκνα μορφινομανῶν ἢ συφιλιδικῶν καὶ δὲν εἶναι ἄνευ γενικωτέρας σημασίας τὸ γεγονὸς τοῦτο διὰ τὰς κοινωνίας καὶ τὸ μέλλον μιᾶς Φυλῆς.

Οἱ αἰθερομανεῖς, κοκαϊνομανεῖς, ὀπιομανεῖς, μορφινομανεῖς, ἡρωϊνομανεῖς, χασισομανεῖς καὶ ἄλλοι καθ' ἕξιν ποιούμενοι χρῆσιν ἀναλόγων οὐσιῶν δι' ὧν ὑπέστησαν ἐκ τῆς τοξικότητος τῶν χρησιμοποιηθέντων δηλητηρίων ἀλλοιώσεις καὶ ἐξ ὧν ἡ σφαῖρα τοῦ ψυχικοῦ των κόσμου ὀλίγον ἢ οὐδόλως δονεῖται ἐκ τῶν ἠθικῶν κοινωνικῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν κοινῶς πρὸς ἁρμονικὴν διαβίωσιν τοῦ συνόλου παραδεδεγμένων ἐπιταγῶν, ἐκλήθησαν τοξικομανεῖς (1).

1. Δ. Κουρέττα καὶ Φ. Σκούρα, «Θέματα Ψυχιατρικῆς ἐν τῷ Στρατῷ». Διάλεξις Δ. Κουρέττα «Οἱ τοξικομανεῖς ἐν τῷ Στρατεύματι. Σελὶς 33 «Τοξικομανὴς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις, ἅπαξ λαβὼν ναρκωτικόν τι, καταλαμβάνεται βαθμηδὸν ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητον καὶ παθολογικὴν ἀνάγκην νὰ λάβῃ πάλιν ἐξ αὐτοῦ».

θητικαὶ ὑπηρεσίαι τοῦ δικαστηρίου τῶν ἀνηλίκων (services auxiliaires) αἵτινες κυρίως ἀπαρτίζονται ἀπὸ ψυχιάτρους, παιδιάτρους, παιδαγωγοὺς καὶ ἀπὸ τὰ μέλη τῶν προστατευτικῶν σωματείων (patronages), ἐξ ὧν λαμβάνονται οἱ ἐπιμεληταί, δεύτερον δὲ τὰ ἀνάλογα καταστήματα, σωφρονιστικά, ἀναμορφωτικά, θεραπευτικά, κέντρα παρατηρήσεως, ἅτινα εὑρηνται ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «ἱδρύματα προλήψεως καὶ καταστολῆς». Εἰς τὰ ἱδρύματα ταῦτα ὑπηρετεῖ προσωπικὸν (παιδαγωγικόν, σωφρονιστικόν, ἰατρικὸν) εἰδικευμένον καὶ εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς καταρτίσεως.

Ἐπίμετρον:

Παρ' ἡμῖν τὸ ζήτημα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων εἶχεν ἀντιμετωπισθῇ ἐξ ἀπόψεως ποινικοδικονομικοῦ δικαίου διὰ τοῦ Α.Ν. 2135/1939, μέχρι τῆς ἰσχύος τῶν νέων Ποινικῶν Κωδίκων. Περὶ τῶν οὐσιαστικοῦ ποινικοῦ καὶ δικονομικοῦ δικαίου διατάξεων τούτων, συγκριτικῶς καὶ πρὸς ξένας νομοθεσίας, περιέλαβον ἐν τῇ ἐν «Ποινικοῖς Χρονικοῖς» δημοσιευθείσῃ ἀνακοινώσει μου πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἑταιρείαν Ποινικοῦ Δικαίου.

Ι. ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν συναισθημάτων, τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ τύπου τοῦ τοξικομανοῦς εἶναι ἡ ἀβουλία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἔλλειψις ἀντιστάσεως εἰς τὰς ποικίλας τῶν κατωτέρων ἐνστίκτων παρωθήσεις μὲ κεντρικὸν ἄξονα τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ κτηθέντος πάθους. Ἡ πρὸς χρῆσιν τοῦ δηλητηρίου οὔτινος τὴν ἕξιν ὁ ὀργανισμὸς ἀπέκτησεν τάσις, ἀποβαίνει δι' ἑαυτούς ἐπὶ τοσοῦτον ἀκατανίκητος ὥστε μόνη ἡ αἰτία αὕτη ἥτις καὶ κυριαρχεῖ τοῦ συνόλου τῆς σκέψεως δημιουργεῖ πολλάκις δραστηριότητα καταπλήσσουσαν. Ὁ νωχελὴς καὶ ἀδιάφορος διὰ τὰ πέριξ καὶ δι' ἑαυτόν, ὁ βαρυαλγὴς καὶ ἀμέριμνος οὗτος ἐπιστρατεύει τὸ σύνολον τῶν ὑπολοίπων δυνάμεών του εἰς μίαν ὑστάτην προσπάθειαν, τότε μόνον ὅταν ἔχῃ ἀνάγκην νὰ ἀνεύρῃ νέαν τοῦ τοσοῦτον προσφιλοῦς δι' ἑαυτὸν δηλητηρίου δόσιν. Πρὸς τοῦτο δὲν ἔχει σταθμὸν καὶ ὅριον προσπαθείας, οὐδ' αἰσθάνεται φραγμὸν νόμου ἠθικῆς ἢ ἐθίμου πρὸς ἀποτροπὴν ἢ ἀναβολήν οἱασδήποτε πράξεως τεινούσης εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς τοιαύτης ἀνάγκης του. Ἡ πλέον χαμερπὴς καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ ἄτομον ὀνειδίζουσα πρᾶξις, ἐπιτελεῖται προθύμως καὶ ἀνεξετάστως ὑπὸ τοῦ τοξικομανοῦς ἀρκεῖ νὰ προοιωνίζῃ ὡς τελικὸν ἀποτέλεσμα τὴν ἀπόκτησιν τοῦ δηλητηρίου δι' οὗ προσκαίρως ἀνακουφίζεται.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐν ἕκαστον τῶν παρ' ἡμῖν διαδοθέντων ἡδονιστικῶν, ἀλλὰ τοξικῶν δηλητηρίων τῶν προκαλούντων τὸν ἐθισμὸν τοῦ ὀργανισμοῦ εἰς αὐτά, δρᾷ διαφοροτρόπως ἀπὸ ἀπόψεως εὐφορικῆς μορφῆς καὶ ταχύτητος καταρρεύσεως τοῦ ἀτόμου καθ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ, ἐξ ὧν γεγονότων εἷς ἕκαστος τῶν εἰς τοιαύτην περιελθόντων ἀθλιότητα ἀποτελεῖ ἴδιον τύπον τόσον ὡς ἀσθενὴς ὅσον ὡς μίασμα κοινωνικὸν καὶ ὡς συγκεκριμένη αἰτία ποικίλων δεινῶν τοῦ συνόλου.

Οἱ τύποι οὗτοι ὡς τοξικομανεῖς κρινόμενοι ἀποτελοῦσι τὴν συνισταμένην τῆς ἐξολοθρευτικῆς δυνάμεως διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων ἐν αἷς ἐνσπείρουσι σοβαρὸν ποσοστὸν δυστυχίας καὶ παντοίας ἀθλιότητας. Ἐξαναγκάζουσι τὰς Ἀρχὰς καὶ τὸ κοινωνικὸν σύνολον εἰς ποικίλας δαπανηρὰς εἰς χρόνον προσπαθείας, εἰς οἰκονομικὰ μέσα ἐνεργείας καὶ συντελοῦσι συστηματικῶς εἰς τὴν βαθμιαίαν, ἀλλὰ σταθερὰν ἐξασθένησιν τῶν ὑγιῶν δυνάμεων αὐτῆς τῆς φυλῆς. Εἷς ἕκαστος τῶν τύπων τούτων κεχωρισμένως μελετώμενος παρέχει τὸ μέτρον τῆς κρίσεως περὶ τῆς εὐκολίας μεθ' ἧς ὁ ἀτελὴς ἀνθρώπινος τύπος ὀλισθαίνει καὶ κάμπτεται καὶ ἀνυπεράσπιστος παραδίδεται εἰς τὴν ἡδονιστικὴν ροπὴν τῆς τοξικομανίας, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὸν πλήρη ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐνῶ συγχρόνως κατατυραννεῖ τοὺς οἰκείους του, παρασύρει ὑγιεῖς εἰς τὸ πάθος του, διαταράσσει καὶ στερεῖ τὴν κοινωνίαν ἱκανοτήτων προόδου καὶ εὐημερίας, καταλείπων πολλάκις ἀθλιέστερα ἑαυτοῦ παράγωγα διὰ μιᾶς οὕτω βεβαρυμένης κληρονομικότητος.

Αἱ μορφαὶ τῶν τύπων τούτων προσωνομάσθησαν ἐκ τοῦ κατὰ τὴν προτίμησιν ἢ τὴν μοιραίαν συνάντησιν καὶ χρῆσιν ἡδονιστικοῦ ναρκωτικοῦ, οὔτινος τὴν πλήρη ὑπέστησαν κυριαρχίαν καὶ οὕτω ἔχομεν.

1. Αἰθερομανεῖς.

Οὗτοι καίτοι σήμερον σπανίζουσι ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀλλαχοῦ, καὶ παρ' ἡμῖν περιφέροντο ἀνήσυχοι μὲ μίαν φιάλην ὑπὸ τὸ ἔνδυμα καὶ ἐν ῥινόμακτρον ἢ τεμάχιον βάμβακος ἐμπεποτισμένον αἰθέρος ὑπὸ τὴν ῥίνα καὶ οὔτινος ἡ χαρακτηριστικὴ ὀσμὴ προεκάλει τὴν περιέργειαν τῶν ἀνυπόπτων διαβατῶν.

Ὁ τύπος οὗτος ἀποτυχημένος καὶ αὐτοσχέδιος τὸ πλεῖστον ποιητὴς ἢ λογοτέχνης μάτην ἀνεζήτει οὕτω τοὺς κόσμους τῶν ὑψηλῶν ἐμπνεύσεων καὶ ἀπὸ μέθης εἰς μέθην τοιαύτην περιέφερεν ἐπί τινα ἔτη ἑαυτὸν ἀνὰ τὰς ὁδούς, ἵνα καταλήξῃ εἰς τὸ κελίον ἑνὸς ψυχιάτρου. Τὴν αὐτὴν δὲ τύχην ἔσχε καὶ ὁ φιλήδονος ὁ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπιζητήσας τὴν ἔκτασιν τῶν ἀπολαύσεων δι' ἐντάσεως τῶν ὁρμῶν τοῦ γενετησίου ἐνστίκτου κατὰ τὰς ὑποδείξεις ἀντιστοίχως διεφθαρμένων καθοδηγητῶν.

Ἡ αἰθερικὴ μέθη περιορισμένης χρονικῆς διαρκείας καὶ εὐφορικῆς ἱκανότητος πα-

ρέχει στιγμὰς ὑπερευαισθήτου τῆς φαντασίας καὶ παρορμητικῶν τοῦ ὀργανισμοῦ τάσεων μετ' εὐθυμίας, ἂς διαδέχονται ψευδαισθήσεις καὶ τελικῶς διαταραχαὶ φυσικαὶ καὶ διαστροφαὶ πολυποικίλως ἀνώμαλοι. Ὁ αἰθερομανὴς ὁ μὴ ἀχθεὶς ἐκ μόνου τοῦ αἰθέρος εἰς τὴν παραφροσύνην μεθίσταται εἰς τὴν χρῆσιν ἄλλων πλέον δραστικῶν δηλητηρίων, ἵνα ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον ὑποστῇ χειροτέραν τύχην. Ἡ διὰ τὰ πέριξ ἀδιαφορία τοῦ αἰθερομανοῦς ἄρχεται ἐξ αὐτοῦ πρῶτον, ἔγκαταλείποντος τὰ τῆς ἀμφιέσεως, ἐργασίας, κατοικίας, ὕπνου καὶ συμπεριφορᾶς εἰς τὴν διαχείρισιν τὸ πλεῖστον τῆς τύχης. Ἡ πλήρης ἀνικανότης του διὰ πᾶσαν περίπτωσιν εὑρίσκει τὸ ἀνώτατον τῆς ἐνεργητικότητος ὅριον συγκεντρωμένον εἰς τὴν ἐξεύρεσιν νέας ποσότητος αἰθέρος. Πᾶσα ἡ σκέψις δρᾷ εὐπειθῶς εἰς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ πάθους τῆς αἰθερομανίας καὶ αἰσθάνεται τὸ σύμπαν ὑπόχρεον νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἀχαλίνωτον ταύτην ροπήν του.

2. Κοκαϊνομανεῖς

Ὁ τύπος τοῦ κοκαϊνομανοῦς δὲν εἶναι πολὺ διαδεδομένος διότι ἀνήκει εἰς τὰς μᾶλλον εὐπορούσας τάξεις καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀντοχὴ τῶν οἰκείων του ἀποκρύπτει αὐτὸν μέχρι τῆς περιόδου καθ' ἣν μεταπίπτει εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἠρωϊνομανοῦς ἢ ἀποθνήσκει εἰς ψυχιατρεῖον.

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς κοκαϊνικῆς μέθης παρέχει εἰς αὐτὸν εὐαρέστους διεγέρσεις τῆς φαντασίας, φιληδονισμὸν καὶ σεξουαλικὴν ἱκανότητα ταχέως μὲν παρερχομένην, πληροῦσαν δὲ προσκαίρως τὸ κενὸν μιᾶς φύσεως ἀτελοῦς καὶ ἀδιαπαιδαγωγήτου διὰ τὴν κοινωνικὴν εὐθύνην. Εἶναι τὸ πλεῖστον οἱ νέοι ἄνευ τινος προσωπικῆς προσπαθείας οὐδὲ διὰ τὴν ἰδίαν συντήρησιν ἀσχοληθέντες, οἱ ὑπὸ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἀφθόνως ἐνισχυομένοι καὶ περιπίπτοντες εἰς τὰς φιληδόνους ἀπολαύσεις ἄνευ ἐλέγχου ἑαυτῶν ἢ τρίτων. Ἡ μίμησις τῶν πράξεων ὁμοίων φίλων, ἡ μύησις ὑπὸ γυναικῶν τοῦ ἡμικόσμου εὑρίσκει αὐτοὺς ἀνυπερασπίστους καὶ εὐκόλως προσκλίνοντας ἕνεκα τοῦ ἀργοσχόλου αὐτῶν, τοῦ ἀσταθοῦς τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς κακῶς ἐννοουμένης πολλάκις προστασίας τοῦ ὀνόματος χάριν τῆς ὁποίας τὰ ποικίλα παραπτώματα συγκαλύπτονται καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν βλάβαι ἐπανορθοῦνται ἀζημίως διὰ τὸν πταίσαντα.

Ὁ τύπος οὗτος τοῦ ἀνευθύνου βίου μὲ μοναδικὸν σκοπὸν τὸ εὖ ζῆν καὶ κεκορεσμόνος ἐκ τῶν συνήθων ἀγαθῶν εὐκόλως πλήττει καὶ ἀναζητεῖ νέας ἀπολαύσεις. Ἡ ὑπὸ διεφθαρμένων προσώπων καὶ ἰδίᾳ γυναικῶν τοῦ ἡμικόσμου ὑποδεικνυομένη αὐτῷ κοκαϊνικὴ μέθη, εἰς ἣν προθύμως ἐπιδίδεται κατ' ἐπέκτασιν τῶν συνήθων καὶ βαρυτέρων οἰνοπνευματωδῶν, ἐξάπτει τὴν ἄλλως ἀσθενῆ φαντασίαν του καὶ ταχέως ἀποβαίνει δοῦλος ἑνὸς πάθους οὗτινος αἱ συνέπειαι δὲν εἶναι ἀμέσως ἔκδηλοι. Αἱ οἰκονομικαὶ του συνήθως ἀνάγκαι πολλαπλασιάζονται ταχέως, ἀλλ' εἰς τὰ μέσα δὲν συναντᾷ πολλὰς δυσχερείας. Πρὸς ἱκανοποίησιν αὐτῶν καταφεύγει εἰς ἀπάτας πρὸς τοὺς οἰκείους του οὓς ἐν πολλοῖς ἐκβιάζει, ἀλλ' οἵτινες καὶ ἐν γνώσει τοῦ πάθους παρέχουσι τὰ πρὸς ἱκανοποίησιν αὐτοῦ χρηματικὰ μέσα ἵνα ἀποφύγωσι τὴν ἐπικειμένην τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος διαπόμπευσιν ἐκ τῶν συνεχῶν ἐκρήξεων τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁ τύπος τοῦ κοκαϊνομανοῦς δὲν εἶναι χαρακτηριστικῶς διακρινόμενος, πλὴν τῆς ἐκ τῆς βαθμιαίας δηλητηριάσεως καταλιπομένης αὐτῷ ἐξασθενήσεως τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς γενικῆς ἐξαντλήσεως ἕνεκα καὶ τῶν διαταραχῶν τοῦ ὕπνου. Περιφέρεται πελιδνὸς τὴν ὄψιν, βραδέως καὶ μετὰ κόπου κινούμενος, φέρων ἕν μικρὸν φιαλίδιον εἰς τὸ θυλάκιόν του. Καπνίζει πολὺ καὶ φλυαρεῖ κατ' ἀτέρμονα τρόπον καὶ ἐπὶ ποικίλων θεμάτων ἐπιπολαίως, διακοπτόμενος ἐκ διανοητικῶν καὶ καρδιακῶν ἐνίοτε διαλείψεων, ἵνα ἐπιπροσθέσῃ νέαν τινα τοῦ δηλητηρίου δόσιν εἰς τὸν ὀργανισμόν του.

3. Ὀπιομανεῖς.

Ἡ ὄψις τοῦ Ἄραβος, τοῦ Ἰάπωνος καὶ τοῦ Κινέζου οὐδεμίαν ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ὀπίου μεταβολὴν ὑφίσταται. Ἡ τοῦ λευκοῦ λαμβάνει ταχέως πτωματώδη χροιὰν καὶ ἡ ψυχικὴ ἱκανότης σταθερῶς καταπίπτει.

Ἡ ὅλη σωματικὴ κατάστασις ἐμφανίζει ἐκδήλους τὰς συνεπείας τῆς βαθμιαίας

δηλητηριάσεως διὰ τοῦ ἀσταθοῦς καὶ κλονουμένου βήματος καὶ τῶν νωχελῶν κινήσεων ἑνὸς σκελετώδους σώματος. Τὸ βλέμμα ἁπλανές, ἀδιάφορον καὶ ἄνευ σκοποῦ προσηλούμενον καὶ ὅταν τυχὸν ἡ συνεχῶς διαλείπουσα προσοχὴ ἤθελε στιγμιαίως ἕκ τινος γεγονότος ἀνακληθῇ, προδίδει τὴν βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς σβεννυμένην φλόγαν μιᾶς μαρτυρικῆς ζωῆς.

Τὸ διὰ τὰ πέριξ ἐνδιαφέρον ἐγκαταλείπει πλήρως τὸ ἄτομον ὅπερ ἔχει πρὸ πολλοῦ παραιτηθεῖ τῆς εὐθύνης πάσης κοινωνικῆς σχέσεως. Κατὰ δὲ τὴν θρέψιν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν ἡ ἀπαθλίωσίς του προκαλεῖ τὸν οἶκτον.

Παρ' ἡμῖν ὁ τύπος οὗτος ἐλλείπει ὡς μὴ ἐκταθείσης εὐτυχῶς τῆς διαδόσεως τῆς χρήσεως αὐτουσίου τοῦ ὀπίου διὰ καταπόσεως ἢ καπνίσματος ἐνῷ εἰς τὰς χώρας τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς ἀποτελεῖ εἶδος ἐθνικοῦ ποτοῦ, ποικίλον τὸ ἐν παντὶ λιτοδίαιτον τῶν λαῶν αὐτῶν. Οἱ ἐν Κίνᾳ ὀπιομανεῖς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1800 ἀνήρχοντο εἰς ἑκατὸν καὶ πλέον ἑκατομμύρια καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος συνεχῶς ηὔξανε καθόσον μοναδικὴ τῶν μαζῶν ἀπόλαυσις εἶχεν ἀποβῆ τὸ ὄπιον ἕνεκα τῆς εὐρείας καλλιεργείας τῆς ὑπνοφόρου μήκωνος καὶ τῆς ἀτελοῦς εἰσαγωγῆς ξένου ὀπίου.

Πολλοὶ τῶν εἰς Σαγκάην καὶ Καντῶνα διαμεινάντων Εὐρωπαίων ἐκ μιμήσεως ἐπεδόθησαν εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὀπίου, ἄλλοι μὲν καταλιπόντες τὴν οὕτω ἀπέλπιδα κατάστασαν ζωὴν των τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἄλλοι δὲ μεταφέραντες τὴν τοιαύτην ἕξιν εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ κέντρα. Τὰ νεωτέρου τύπου τοιαῦτα παροχῆς ποικίλων ἡδονῶν ἐπλουτίσθησαν οὕτω διὰ μιᾶς νέας ἰδιοτύπου καὶ νοσηρᾶς δι' εὐφαντάστους καὶ ψυχικῶς ἀνωμάλους ἀπολαύσεως.

Ὀπιομανὴς εἰς κατάστασιν ἀπονάρκωσεως
μετὰ τὸ κάπνισμα τοῦ ὀπίου.

Ἡ διὰ καπνίσματος χρῆσις τοῦ ὀπίου ἥτις διεδόθη ἐν Γαλλίᾳ κυρίως προϋποθέτει σπατάλην χρόνου καὶ σχετικῶς μόνιμα μέσα, ὡς εἰδικὴν καπνοσύριγγα, βελόνην ἀναδεύσεως καὶ πυρακτώσεως τοῦ ὀπίου, θέσιν κατακλίσεως καὶ προσωπικὸν προπαρασκευῆς τῶν μέσων, δι' ἣν αἰτίαν καὶ τὰ εἰδικὰ πρὸς τοῦτο ἐντευκτήρια (ὀπιοκαπνιστήρια), τὰ τόσον ἐν Κίνᾳ διαδεδομένα, δὲν ηὐδοκίμησαν εἰς τ' ἄλλα μέρη ἔνθα τὰ παράγωγα τοῦ ὀπίου, ὡς ἡ ἡρωΐνη, προχειρότερον ἱκανοποιοῦντα τὸν εἰς αὐτὰ πρὸς ἡδονισμὸν προσφεύγοντα, κατέλαβον τὴν πρώτην θέσιν καὶ δὲν παρέσχον τὴν εὐκαιρίαν τῆς εὐρυτέρας διαδόσεως τῆς τοιαύτης χρήσεως τοῦ ὀπίου εἰς τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαούς.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ (ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ)

Ὑπὸ Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ, Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α'

Ι. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΣ ΤΟΜΕΥΣ

1.—Ποῖος εἶναι ὁ Κάρολος Μάρξ.—Πῶς ἐγράφη τὸ κομμουνιστικὸ Μανιφέστο.
2.—Φιλοσοφία τοῦ Μαρξισμοῦ.—Ἱστορικὸς Ὑλισμός.
3.—Περιεχόμενον τῆς θεωρίας τοῦ Ἱστορικοῦ Ὑλισμοῦ.
4.—Ὑλιστικὴ ἀντίληψις τῆς Κοινωνίας.—Ἀπόκρουσις τοῦ Ἰδεαλισμοῦ ὡς αἰτίας τῶν κοινωνικῶν μεταβολῶν.

1. Ὁ Μὰρξ

Ἡ σημερινὴ μορφὴ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ὡς θεωρίας καὶ ὡς πολιτικοῦ κόμματος εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἔδωσεν ὁ Κάρολος Μὰρξ καὶ γιαυτὸ ὅταν σήμερα ὁμιλοῦμε περὶ **Μαρξισμοῦ,** εἶναι τὸ ἴδιο ὡσὰν νὰ ὁμιλοῦμε περὶ τοῦ **κομμουνισμοῦ,** ὅπως ὑπάρχει καὶ ἐργάζεται τώρα.

Θεωροῦμε λοιπὸν ἀπαραίτητο νὰ ἐξετάσουμε μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ σημερινοῦ αὐτοῦ κομμουνισμοῦ, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ τὸν γνωρίσουμε κατὰ βάθος καὶ νὰ τὸν πολεμήσουμε ἀποτελεσματικά.

Πρὶν ὅμως ἀρχίσουμε τὴν ἐξέτασι αὐτή, θὰ ποῦμε μερικὰ πράγματα γιὰ τὸν Μάρξ, τὸν ἄνθρωπο δηλαδή, ποὺ πῆρε μιὰ ἀκαθόριστη θεωρία, ἕνα φάντασμα, ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε, τὸ **φάντασμα τοῦ κομμουνισμοῦ** καὶ τοῦ ἔδωσε σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ τοῦ ἐνεφύσησε πνεῦμα, ὥστε σήμερα νὰ τὸν θεωροῦν ὅλα τὰ Κράτη ὡς τὸν πλέον ἐπικίνδυνο ἐχθρό.

Ὁ Κάρολος Μὰρξ γεννήθηκε τὸ 1818 στὸ Τριὲρ τῆς Γερμανίας ἀπὸ τὸν Ἰουδαῖο δικηγόρο Ἑρρῖκο Μάρξ. Ἀφοῦ σπούδασε τὰ νομικὰ καὶ τὴ φιλοσοφία στὰ διάφορα πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης, ἔγραψε τὸ 1841 μιὰ μελέτη γιὰ τὴν Ἐπικούρειο φιλοσοφία (ὑλιστικὴ θεωρία) καὶ μ' αὐτὴ ἔγινε καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας.

Τὴν εἰκόνα τῆς ψυχῆς τοῦ Μὰρξ μᾶς τὴν δίνει ὁ Τράϊτσκε, ὁ ὁποῖος ἔζησε στὴν ἐποχή του γράφοντας ὅτι : «Ὁ Μὰρξ εἶναι δεσποτικός, ἀκάθεκτος, ἐμπαθής, » γεμᾶτος ἀπὸ ἄμετρο αὐτοσυναίσθησι, ἀλλὰ βαθύς, σοβαρός, σοφός, διαλεκτικὸς καὶ » μὲ ἄκαμπτο Ἰουδαϊκὴ ὀξύνοια».

Μὲ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα καὶ προτερήματα παρουσιάστηκε ὁ Μὰρξ καὶ κατώρθωσε ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὀλιγόχρονη μελέτη, τὴν ὁποία ἔκανε γιὰ τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, γιὰ τὶς σοσιαλιστικὲς διδασκαλίες καὶ γιὰ τὶς οἰκονομικὲς ἐπιστῆμες, νὰ δημιουργήσῃ ξεχωριστὴ προσωπικότητα, ὡς φιλόσοφος, ὡς οἰκονομολόγος καὶ ὡς κοινωνικὸς ἐπαναστάτης, ποὺ ξεπέρασε τοὺς περισσότερους σοφοὺς τῆς ἐποχῆς του. Ἔτσι ἀναγνωρίστηκε ὅτι ἀποτελοῦσε μιὰ ἀπὸ τὶς δυνατώτερες φυσιογνωμίες.

Δὲν μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν στὶς θεωρίες τοῦ Μὰρξ ὡς ἀπόλυτες ἀλήθειες καὶ γιὰ νὰ κάνουν ὅλο τὸν κόσμο νὰ τὶς πιστέψῃ ἐργάζονται μὲ πεῖσμα, ἄλλοι πάλι πιστεύουν ὅτι οἱ θεωρίες αὐτὲς ἀποτελοῦν ἕνα ψεῦδος καὶ πρέπει νὰ καταβάλλουν ὅλη τους τὴ δύναμι γιὰ νὰ τὶς πολεμήσουν.

Ποιὸ ὅμως, ἆρά γε, εἶναι τὸ μυστικό, ποὺ ἔκαμε τὸν Μὰρξ νὰ δώσῃ τόση δύναμι στὶς θεωρίες τοῦ κομμουνισμοῦ, οἱ ὁποῖες δὲν ἀποτελοῦσαν πρὶν ἀπὸ αὐτὸν τίποτα ἄλλο παρὰ μιὰ σκιά, μιὰ μεταφυσικὴ θεωρία ; Μᾶς τὸ λέει ὁ Σόμπαρτ : «Εἶναι, ὅτι κατώρθωσε νὰ προσαρμόσῃ τὶς οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς ἐπιθυμίες » τοῦ κόσμου μὲ τὰ δόγματα τῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ κομμουνισμοῦ » καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἔτσι μιὰ ζωντανὴ κοσμοθεωρία, ἡ ὁποία ὑπόσχεται στὸν

» κόσμο ὅ,τι ἄλλοτε ὑπέσχοντο οἱ ἱερωμένοι καὶ οἱ σοφοί, δηλαδὴ τὴν εὐτυχία. » Μόνο σ' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ τὴν ἐξήγησι τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς πίστεως » μὲ τὴν ὁποία βλέπουμε νὰ ὑποστηρίζωνται οἱ κομμουνιστικὲς διδασκαλίες».

Τὸ καταστάλαγμα ἀπὸ τὶς διδασκαλίες καὶ θεωρίες τοῦ Μὰρξ βρίσκεται στὸ **κομμουνιστικὸ μανιφέστο,** ποὺ ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερο πρόγραμμα τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων κάθε χώρας, εἶναι δὲ καὶ τὸ πρῶτο ἐπίσημο καὶ ἱστορικὸ διάγγελμα, τὸ ὁποῖο ἐδημοσιεύθη γιὰ τοὺς ἐργάτες σὲ γλῶσσα ἁπλῆ καὶ μὲ ἰδέες φαινομενικὰ δυνατές.

Τὸ κομμουνιστικὸ αὐτὸ μανιφέστο, ποὺ ἔχει συνδεθῆ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Μὰρξ γιατὶ μ' αὐτὸ ἔκανε τὴν ἐπίσημη ἀρχὴ τῆς πολιτικοκοινωνικῆς του ἐπαναστάσεως, γράφηκε τὸ 1848 καὶ ἡ ἱστορία του εἶναι ἡ ἀκόλουθη :

Τὸ 1847 ἔγινε στὸ Λονδῖνο ἕνα μυστικὸ συνέδριο ἀπὸ ἐργατικοὺς ἀντιπροσώπους ὅλου τοῦ κόσμου μὲ σκοπὸ τὴν ἀναδιοργάνωσι μιᾶς **Διεθνοῦς ἐργατικῆς ὀργανώσεως,** ποὺ εἶχε συγκροτηθῆ μυστικὰ καὶ λειτουργοῦσε ἀπὸ τὸ 1840 στὸ Λονδῖνο. Στὸ μυστικὸ αὐτὸ συνέδριο ἔλαβαν μέρος ὁ Κάρολος Μὰρξ καὶ ὁ Ἔνγκελς, ποὺ ἐκλήθησαν εἰδικῶς. Τότε ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἀρχηγοὶ καὶ τοὺς ἐδόθη ἐντολὴ νὰ κανονίσουν τὰ πάντα σύμφωνα μὲ τὶς ἰδέες, τὶς ὁποῖες αὐτοὶ ἀντιπροσώπευαν. Ἐκτὸς τούτου ἐζήτησαν ἀπὸ αὐτοὺς νὰ γράψουν ἕνα πρόγραμμα γιὰ τὸ κόμμα μὲ λεπτομερειακὴ θεωρητικὴ ἀνάλυσι καὶ πρακτικὲς ὁδηγίες προωρισμένο γιὰ δημοσίευσι. Ἔτσι γεννήθηκε τὸ κομμουνιστικὸ μανιφέστο ποὺ ἐδημοσιεύθη τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1848.

Ἴσως διερωτηθοῦν μερικοί, γιατὶ τὸ διάγγελμα αὐτὸ πῆρε τὸ ὄνομα κομμουνιστικὸ μανιφέστο καὶ ὄχι σοσιαλιστικὸ μανιφέστο. Τὴν ἀπάντησι μᾶς τὴν δίνει ὁ συνεργάτης τοῦ Μάρξ, ὁ Ἔνγκελς, στὸν πρόλογο μιᾶς ἐκδόσεως τοῦ μανιφέστου, ἡ ὁποία ἔγινε τὸ 1890, ὅπου γράφει ὅτι προτίμησαν τὸ ὄνομα αὐτὸ γιατὶ «κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ τύπωσαν, οἱ σοσιαλιστικὲς διδασκαλίες ζητοῦ-» σαν ὑποστήριξι γιὰ τὴν ἐφαρμογή τους ὄχι ἀπὸ τὸ ἐργατικὸ κίνημα, ἀλλὰ » ἀπὸ τὶς μορφωμένες τάξεις, ἐνῶ μιὰ μερίδα ἀπὸ ἐργάτες, οἱ ὁποῖοι πιστεύοντας » στὴν ἀδυναμία τῶν καθαρὰ πολιτικῶν ἐπαναστάσεων ζητοῦσαν μιὰ βαθειὰ ἀλ-» λαγὴ ὅλου τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος ἦσαν γνωστοὶ μὲ τ' ὄνομα κομμουνισταί... » Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τότε ἀκόμη ὑποστηρίζαμε καθαρὰ ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν » ἐργατῶν θὰ προέλθῃ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐργάτες, δὲ μπορούσαμε νὰ διστάσουμε » οὔτε μιὰ στιγμὴ στὸ διάλεγμα τοῦ ὀνόματος».

Τὸν Μάρτη τοῦ 1882 ὁ Μὰρξ πέθανε. Παρ' ὅλο ὅμως, ποὺ ἡ μορφή του χάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς κανεὶς δὲ μπορεῖ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ ἔχῃ ἀντίρρησι α) ὅτι, ἀδιάφορο ἂν στὰ προγράμματα τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων δὲν περιλαμβάνονται οἱ διδασκαλίες του λέξι πρὸς λέξι, ἔχουν ὅμως γίνει δεκτὲς στὴ βαθύτερή τους ἔννοια, β) ὅτι, οἱ σοσιαλισταὶ σ' ὅλες τὶς χῶρες παραδέχονται τὶς βασικὲς σκέψεις τῶν Μαρξικῶν κοσμοθεωριῶν καὶ γ) ὅτι, ὅλοι οἱ Μαρξισταὶ τὸν λατρεύουν ὡς σωτῆρα τους, κανεὶς δὲ ἀπὸ ὅσους ἀκολουθοῦν τὰ σοσιαλιστικὰ ἢ κομμουνιστικὰ κόμματα, ὅσο καὶ ἂν εἶναι αἱρετικός, δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ ἀντικρούσῃ τὸν Μάρξ. Ὅλοι γενικῶς, κομμουνισταὶ τῆς Γ' Διεθνοῦς, σοσιαλισταί, μεταρρυθμισταί, ἐπαναστατικοί, τροτσκισταί, ἀρχειομαρξισταὶ κλπ., ποὺ τώρα φιλονικοῦν μέσα στὸν κομμουνισμό, δὲν ἐπιζητοῦν τίποτε ἄλλο παρὰ ἐκκαθάρισι τῆς διδασκαλίας τοῦ Μάρξ, ὅλοι αὐτοὶ θέλουν νὰ εἶναι οἱ καλλίτεροι Μαρξισταί.

Ἀλλ' ἂς προχωρήσουμε στὴν ἐξέτασι τῶν Μαρξικῶν θεωριῶν καὶ διδασκαλιῶν γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ καταπολεμηθῆ ἡ θύελλα, ποὺ ἐξαπολύθη σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἔφερε τόσες ἀναστατώσεις καὶ καταστροφὲς σὸ Κράτη, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἐθαυμάζοντο γιὰ τὴν τάξι ποὺ εἶχαν καὶ γιὰ τὸν πολιτισμό τους.

2. Φιλοσοφία τοῦ Μαρξισμοῦ.

Κανένας ἀγῶνας, καμμιὰ μεταβολή, καμμιὰ ἐπανάστασι, δὲν ἠμποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐπέτυχε, ἔστω καὶ ἂν ἐπεβλήθη μὲ τὴ βία, ἂν δὲν δικαιολογηθῇ καὶ θεωρητικῶς, ἂν δηλαδὴ δὲν δημιουργηθοῦν στὴ συνείδησι κάθε ἀνθρώπου οἱ πεποιθήσεις ἐκεῖνες ποὺ κρίνουν τὴν ἀναγκαιότητα αὐτῆς. Τοῦτο ἀναγκάζει τοὺς ἡγέτας καὶ γενικὰ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ἀγώνων ὁποιασδήποτε μορφῆς καὶ πρὸ παντὸς τῶν κοινωνικῶν ἀγώνων νὰ δημιουργοῦν τὴ φιλοσοφία τους μὲ μιὰ βαθύτερη ἀνάλυσι τῶν αἰτίων ποὺ γεννοῦν, καλλιεργοῦν καὶ ἐπιβάλλουν τοὺς ἀγῶνας αὐτούς.

Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τὴν ἤξευρε πολὺ καλὰ ὁ Κάρολος Μὰρξ, ὅταν ἀνέλαβε τὸν τεράστιο ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ἀστικοῦ κοινωνικοῦ συστήματος καὶ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Γιαυτὸ ἀκριβῶς ἀφοῦ σπούδασε τὴν γενικὴ φιλοσοφία καὶ τὰ διάφορα φιλοσοφικὰ συστήματα θέλησε ὕστερα νὰ καταγίνῃ εἰδικῶς **στὴ φιλοσοφία τῶν ἱστορικῶν καὶ κοινωνικῶν γεγονότων.** Ἔκανε λοιπὸν ἀνάλυσι τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν, τῶν κοινωνικῶν ἐπαναστάσεων καὶ μεταβολῶν καὶ γενικὰ τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους μέχρι τῆς ἐποχῆς του καὶ ἐζήτησε νὰ βρῇ τὴν αἰτία καὶ νὰ καθορίσῃ τοὺς γενικοὺς κανόνες, τοὺς νόμους, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὴν ἱστορία αὐτή, ὅπως ἀκριβῶς οἱ παλαιότερες φιλοσοφικὲς σχολὲς εἶχαν εὕρει καὶ εἶχαν διατυπώσει διάφορους νόμους γιὰ τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως, τοὺς φυσικοὺς ὅπως τοὺς λέγουν νόμους.

Ἀπὸ τὴ φιλοσοφικὴ αὐτὴ ἐξέτασι τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως, κατέληξεν ὁ Μὰρξ στὴ θεωρία τοῦ **ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ,** ποὺ γρήγορα πῆρε μορφὴ κοσμοθεωρίας καὶ τὸν ἐπέβαλε ὡς σοφὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ θεωρία αὐτὴ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ φιλοσοφικὸ περιεχόμενο τοῦ κομμουνισμοῦ, τὴν μοναδικὴ δηλαδὴ αἰτιολογία τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνος τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας.

Πρὶν ὅμως ἐξετάσουμε λεπτομερέστερα τὴ θεωρία αὐτή, πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι ὁ Μὰρξ δὲν ἔχει γράψει καμμιὰ εἰδικὴ μελέτη γιὰ τὴ θεωρία αὐτὴ τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, ἀλλὰ τὴ βρίσκει κανεὶς μέσα στὰ ἔργα του μὲ τοὺς συλλογισμοὺς καὶ τὴν κριτικὴ ποὺ κάνει γιὰ τὰ ἱστορικὰ κοινωνικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα κάθε φορὰ ἐξετάζει.

3. Περιεχόμενον τῆς θεωρίας τοῦ Ἱστορικοῦ Ὑλισμοῦ.

Τὸ περιεχόμενο τῆς θεωρίας τοῦ Ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ ὅπως βγαίνει ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Μὰρξ εἶναι τοῦτο : **«Αἰτία μοναδικὴ ὅλων τῶν κοινωνικῶν φαι-» νομένων καὶ ὅλων τῶν κοσμοϊστορικῶν γεγονότων ἀποτελοῦν οἱ οἰκο-» νομικὲς σχέσεις τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας».**

Ἡ ἐξέλιξις λοιπὸν στὶς οἰκονομικὲς αὐτὲς σχέσεις, δηλαδὴ ἡ ἐξέλιξις τοῦ τρόπου παραγωγῆς καὶ ἀνταλλαγῆς τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν ρυθμίζει κατ' ἀνάγκην καὶ ὅλες τὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἤτοι τὸ δίκαιο, τὴ θρησκεία, τὴν ἠθική, τὴν ἔννομο τάξι κ.λ.π.

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τὴ φιλοσοφικὴ ἐξέτασι τῆς ἱστορίας, ποὺ ἔκαμε ὁ Μὰρξ κατέληξε νὰ δώσῃ σ' αὐτὴ ὑλιστικὴ (οἰκονομικὴ) ἐξήγησι καὶ νὰ διατυπώσῃ ὁρισμένους νόμους, ὁρισμένους κανόνας, τοὺς ὁποίους ἀκολουθοῦν κατ' αὐτὸν τὰ ἱστορικὰ γεγονότα.

Οἱ νόμοι αὐτοὶ ὅπως βγαίνει ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τὴ διδασκαλία τοῦ Μὰρξ εἶναι οἱ ἑξῆς :

α) **Τὰ πλουτολογικὰ γεγονότα,** δηλαδὴ ἡ παραγωγὴ καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν ἀποτελοῦν τὴν αἰτία κάθε κοινωνικῆς ἐκδηλώσεως. Κατὰ συνέπειαν οἱ κοινωνικὲς καὶ πολιτικὲς μεταβολὲς δὲν πρέπει νὰ θεωροῦνται ὅτι ἀποτελοῦν γέννημα τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, ἀλλ' ὅτι εἶναι ἡ ἀντανάκλασις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μεταβολῶν ποὺ γίνονται στὸν τρόπο παραγωγῆς καὶ κυκλοφορίας τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν. Ἑπομένως ὁ **ἰδεαλισμός,** τὰ ἰδανικὰ δηλαδὴ ὡς αἰτία τῶν κοινωνικῶν μεταβολῶν, ἀποκρούεται ἀπολύτως.

β) Ἡ φύσις καὶ ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς κυκλοφορίας τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν σὲ κάθε κοινωνία δημιούργησε πάντοτε κοινωνικὲς τάξεις, οἱ ὁποῖες διεξῆγον καὶ διεξάγουν ἀκόμη μιὰ πάλη μεταξύ των **τὴν πάλη τῶν τάξεων.**

γ) Οἱ ἰδέες καὶ οἱ θεσμοὶ ποὺ ἐπικρατοῦν σὲ κάθε ἐποχὴ εἶναι πάντοτε ἰδέες τῆς ἰσχυροτέρας τάξεως καὶ ἐξυπηρετοῦν τὸ συμφέρον αὐτῆς τῆς τάξεως μόνον.

Ἂς ἐξετάσουμε τώρα ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς νόμους αὐτοὺς τοῦ Μὰρξ ποὺ διετύπωσε ἀπὸ τὴν ὑλιστικὴ ἐξέτασι τῆς ἱστορίας καθὼς καὶ τὶς κατευθύνσεις ποὺ ἔδωσε στὸν ἀγῶνα τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ βάσι τοὺς νόμους αὐτούς.

4. Ὑλιστικὴ ἀντίληψις τῆς κοινωνίας.

«Τὴν αἰτία κάθε κοινωνικῆς ἐκδηλώσεως ἀποτελοῦν μόνο τὰ πλου»τολογικὰ γεγονότα, δηλαδὴ ἡ παραγωγὴ καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν οἰκονο»μικῶν ἀγαθῶν».

Αὐτὸς εἶναι ὁ βασικὸς καὶ γενικὸς νόμος ὁ ὁποῖος προκύπτει ἀπὸ τὴ φιλοσοφικὴ ἐξέτασι τῆς Ἱστορίας ὑπὸ τοῦ Μάρξ, καὶ ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη **ἱστορικὸς ὑλισμός** γιατὶ αἰτιολογεῖ τὰ πάντα μὲ τὴν ὕλη.

Τὸ οἰκονομικὸ λοιπὸν φαινόμενον ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ αἴτιο ποὺ καθορίζει τὴ μορφὴ ὅλων τῶν ἄλλων κοινωνικῶν φαινομένων, ἤτοι τῆς θρησκείας, τοῦ δικαίου, τῆς ἠθικῆς, τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, τῶν πολιτικῶν συστημάτων, τῆς ἐννόμου τάξεως κλπ. Ἑπομένως ἂν ἀλλάξῃ σὲ μιὰ κοινωνία ἡ οἰκονομικὴ αὐτῆς ὀργάνωσις, δηλαδὴ ὁ τρόπος παραγωγῆς καὶ κατανομῆς τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν, κατ' ἀνάγκην πρέπει ν' ἀλλάξῃ καὶ κάθε ἄλλη κοινωνικὴ ἐκδήλωσις, δηλαδὴ ἡ θρησκεία, ἡ ἠθική, τὸ δίκαιο κλπ.

Μὲ ἄλλα λόγια ὁ ἱστορικὸς ὑλισμὸς δὲν παραδέχεται ὅτι κάθε νέα σχέσις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς εἶναι γέννημα τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, ὅτι δηλαδὴ ἐγεννήθη ἀπὸ ἕνα εὐφυὲς σύστημα μὲ τὴ βοήθεια τῶν νόμων καὶ μὲ τὴν συνδρομὴ ἀνθρώπων ποὺ ἐμπνέονται ἀπὸ ὡρισμένες ἰδέες γιὰ μιὰ κοινωνικὴ μεταρρύθμισι.

Ὁ ἰδεαλισμὸς λοιπὸν ἀποκλείεται ἀπολύτως ἀπὸ τὴν ἐξήγησι τῶν ἱστορικῶν γεγονότων.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀληθές; Μποροῦμε δηλαδὴ νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι οἱ ἠθικὲς καὶ πνευματικὲς δυνάμεις δὲν ἔπαιξαν καὶ δὲν παίζουν σπουδαιότατο καὶ πολλὲς φορὲς μοναδικὸ ρόλο εἰς πλεῖστα ἱστορικὰ γεγονότα καὶ εἰς τὶς διάφορες κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις; Θὰ μπορούσαμε ν' ἀναφέρουμε σειρὰ ὁλόκληρη ἀπὸ παρόμοια ἱστορικὰ γεγονότα καὶ κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις, ὅπου ὡς αἰτία παρουσιάζονται μόνον ἠθικὲς ἀξίες, μόνον ἰδανικά.

Βέβαια δὲν μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε ὅτι τὰ οἰκονομικὰ γεγονότα ἔχουν μεγάλη σχέσι καὶ ἐπηρεάζουν πολὺ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἐπίσης δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἀντίρρησι ὅτι ἡ ἱστορία πρέπει νὰ ἐξετάζεται καὶ ἀπὸ τὴν οἰκονομική της πλευρά, ποὺ ἔπαιξε κάθε φορὰ σπουδαῖο καὶ πολλὲς φορὲς πρωτεύοντα ρόλο στὰ διάφορα ἱστορικὰ γεγονότα. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ μέχρι τοῦ σημείου νὰ παραδεχόμεθα ὅτι τὴν αἰτία γιὰ ὅλες τὶς κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις ἀποτελεῖ ἡ οἰκονομικὴ ἐξέλιξις καὶ μόνον, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις.

Τὸ σφάλμα αὐτὸ τὸ ἀντελήφθησαν οἱ μεταγενέστεροι τοῦ Μὰρξ κομμουνισταὶ ἀκόμη δὲ καὶ ὁ συνεργάτης του Ἔνγκελς καὶ θέλησαν νὰ τὸ μετριάσουν

κάπως ὑποστηρίζοντες ὅτι, τὸ **οἰκονομικὸ φαινόμενο** τὸ θεωροῦν ὡς τὸν **σκελετὸν** κάθε κοινωνίας, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα φαινόμενα, ὡς **ὑπερσκελετὸν** ὅτι δηλαδή, τὸ οἰκονομικὸ φαινόμενο ἐνεργεῖ ὡς αἰτία καὶ καθορίζει τὴ μορφὴ τῶν ἄλλων κοινωνικῶν φαινομένων, στὰ ὁποῖα δὲν ἀρνοῦνται τὴν ἀξία, ποὺ ἔχουν.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἔνγκελς γράφει τὰ ἑξῆς στὸ περιοδικὸ **«ὁ Σοσιαλιστὴς Ἀκαδημαϊκὸς»** τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1895 : «Κατὰ τὴν ὑλιστικὴ ἄποψι τῆς ἱστορίας ὁ » συντελεστής, ποὺ τελικῶς καθορίζει τὴν ἱστορία εἶναι ἡ παραγωγὴ τῆς ὑλικῆς » ζωῆς. Οὔτε ὁ Μὰρξ οὔτε ἐγὼ δὲν εἴπαμε ποτὲ τίποτε παραπάνω ἀπ' αὐτό. Ὅταν » λοιπὸν μερικοὶ παραγνωρίζουν τοῦτο καὶ λέγουν ὅτι ὁ οἰκονομικὸς παράγων » εἶναι ὁ μόνος ποὺ ρυθμίζει τὴν κοινωνικὴ ζωή, παρουσιάζουν τὴν θεωρία ἄτοπη, » ἀφηρημένη καὶ χωρὶς νόημα. Οἱ οἰκονομικοὶ ὅροι εἶναι ἡ βάσις (ὁ σκελετὸς) » ἀλλὰ τὰ διάφορα στοιχεῖα τοῦ «ὑπερσκελετοῦ», ἤτοι οἱ πολιτικὲς μορφές, οἱ ἀγῶ- » νες τῶν τάξεων καὶ τὰ ἀποτελέσματά τους, τὰ πολιτεύματα κερδισμένα ἔπειτα » ἀπὸ μάχη τῆς τάξεως ποὺ νικάει, τὰ νομικὰ καθεστῶτα καὶ ὅλες οἱ ἀντανακλά- » σεις τῶν πραγματικῶν τούτων ἀγώνων πάνω στὸ πνεῦμα ἐκείνων, ποὺ λαμ- » βάνουν μέρος σ' αὐτούς, ἤτοι οἱ πολιτικὲς θεωρίες, οἱ νομικές, οἱ φιλοσοφικές, » καθὼς καὶ οἱ θρησκευτικὲς πεποιθήσεις καὶ ἡ ἐξέλιξί τους σὲ δογματικὰ συστή- » ματα, ὅλα αὐτὰ ἐξασκοῦν μία ἐπίδρασι πάνω στὴν ἀνάπτυξι τῶν ἱστορικῶν » ἀγώνων καὶ πολλὲς φορές, καθορίζουν καὶ τὴ μορφὴ τῶν ἀγώνων αὐτῶν. Εἶναι » ἀλληλεπίδρασι ὅλων τῶν παραγόντων αὐτῶν, στὴν ὁποία τέλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ » ἄπειρο πλῆθος τυχαίων περιστατικῶν, ἡ οἰκονομικὴ ἐξέλιξι φανερώνεται ὡς ἡ » μόνη ἀναγκαιότης... Εἶναι σχολαστικισμὸς ἀνυπόφορος νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ ἐξη- » γήσῃ ὅλα τὰ ἱστορικὰ φαινόμενα μ ό ν ο ν μὲ τοὺς οἰκονομικοὺς ὅρους. Οἱ πολι- » τικοὶ ὅροι κάθε ἐποχῆς, οἱ ἐθνικὲς παραδόσεις, παίζουν κάποτε σπουδαῖο ρόλο. » Νὰ ποῦμε λ.χ. ὅτι τὸ Βαδεμβοῦργο εἶχε διαλεχτῇ μέσα σ' ὅλες τὶς Γερμανικὲς » χῶρες ὡς πρώτη πόλις μόνο γιὰ οἰκονομικοὺς λόγους εἶναι ἀνόητο. Ἢ νὰ λέμε » ὅτι οἱ μικρὲς Γερμανικὲς ἡγεμονίες ἔζησαν ἢ ἐχάθηκαν μόνο γιὰ οἰκονομικοὺς » λόγους εἶναι τόσο ἄτοπο, σὰν νὰ ποῦμε ὅτι οἱ διαλεκτικὲς διαφορὲς τῆς Γερμανι- » κῆς γλώσσης ὀφείλονται σὲ οἰκονομικοὺς λόγους».

Ἄλλος κομμουνιστὴς γράφει τὰ ἑξῆς : «Οἱ ἠθικὲς δυνάμεις παίζουν ἀλήθεια » μεγάλο ρόλο. Ἐκεῖνο, ποὺ δὲν μπορεῖς ν' ἀρνηθῇς εἶναι ὅτι δὲν μποροῦν ποτὲ » νὰ ξεπεράσουν τὴν ἱστορικὴ ἀναγκαιότητα, ποὺ καθορίζουν οἱ οἰκονομικοὶ ὅροι. » Οἱ νομικὲς ἐπιρροές, τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, οἱ ἠθικὲς ἀξίες, τὰ πολιτικὰ » καθεστῶτα ὄντας κατὰ βάθος ἀντανάκλασι τῶν οἰκονομικῶν ὅρων παίζουν ἔτσι » πάντα δευτερεύοντα ρόλο. Εἶναι λάθος νὰ ποῦμε πὼς δὲν παίζουν κανένα ρόλο » καθὼς ἐπίσης εἶναι λάθος νὰ ποῦμε ὅτι οἱ οἰκονομικοὶ ρόλοι παίζουν τὸν μό- » ν ο ν ρ ό λ ο. Παίζουν ἁπλούστατα τὸν κύριο ρόλο. Ἀλλ' ἂν ἡ ὑπερβολὴ αὐτὴ » εἶναι λάθος δὲν εἶναι σωστὸ καὶ δὲν ἀποδείχνεται καθόλου ὅτι οἱ ἠθικοὶ παράγον- » τες ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τοὺς οἰκονομικοὺς κανονίζουν τὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξι».

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι οἱ μεταγενέστεροι κομμουνισταὶ ἀντελήφθησαν μόνοι τους τὸ σφάλμα τῆς θεωρίας τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, ὅπως τὴν διετύπωσε ὁ Μάρξ, ὁ ὁποῖος ἐτόνιζε πρὸς τοὺς ἐργάτες μὲ τὸ κομμουνιστικὸ μανιφέστο του τὰ ἑξῆς : «Δὲν πρέπει νὰ ἀκολουθῆτε κανένα ποὺ ὑπόσχεται τὴν καλλιτέρευσι τοῦ » κόσμου· πρέπει καὶ ὀφείλεται νὰ μάθετε ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἐξέλιξις φέρνει μο- » νάχη της τὴ νέα ἀλλαγή. Ἡ ἐργατικὴ τάξις δὲν ἔχει κανένα ἰδινικὸ νὰ πραγματο- » ποιήσῃ. Οἱ νόμοι, ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ θρησκεία εἶναι γιὰ τὸ προλεταριᾶτο ἀστικὲς » προλήψεις ὅπως καὶ τὰ ἀστικὰ συμφέροντα ποὺ κρύβονται πίσω ἀπ' αὐτά».

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτά, γιατὶ ὁ Μὰρξ νὰ ἐπιμένῃ τόσο πολύ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔστω καὶ ἴχνος ἰδεολογίας στὴν ἱστορία καὶ νὰ θέλῃ νὰ δώσῃ σ' αὐτὴ οἰκονομικὴ μονάχα μορφή ; Αὐτὸ τὸ κάμει γιατὶ πιστεύει στὴ θεωρία τοῦ **ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ** ποὺ δημιούργησε ὁ ἴδιος ἢ μήπως ἀπὸ ὑπολογισμό ; Νομίζω ὅτι τὸ δεύ-

τερο συμβαίνει. Ὁ Μὰρξ ὡς ἄριστος ψυχολόγος καὶ πραγματιστὴς εἶδε καθαρά, ὅτι ἂν παραδεχόταν καὶ ὑποστήριζε, πὼς κάθε ἀλλαγὴ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει σχέσι ὄχι μονάχα μὲ οἰκονομικοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πνευματική του μόρφωσι καὶ μὲ ὡρισμένα ἰδανικά, ἀσφαλῶς θὰ περνοῦσε ἀπαρατήρητος. Μὲ τὸ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅμως ὅτι τὸ κάθε τι στὴν κοινωνικὴ ζωὴ ἔχει σχέσι μονάχα μὲ τὸν τρόπο παραγωγῆς τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν καὶ ὅτι ἔτσι οἱ ἐργάτες κρατοῦν στὰ χέρια τους τὴ δύναμι νὰ μεταβάλλουν τὴν ὄψι τοῦ κόσμου, ξύπνησε στὴν ψυχή τους ἕνα φτωχὸ ἐγωϊσμὸ χωρὶς καμμιὰ ἀνώτερη ἀντίληψι, χωρὶς κανένα ἰδανικό, ἀλλὰ μὲ μόνη τὴν ἐπιθυμία γιὰ τὴν ἀπόλαυσι. Μ' αὐτὸ κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα στράτευμα ἀπὸ ἀνθρώπους χωρὶς ἰδανικὰ καὶ νὰ γυρίσῃ πρὸς τὰ πίσω τὸν πολιτισμὸ σὲ μιὰ ἄγρια κατάστασι, γιατὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος χάσῃ τὴν ὁμορφιὰ τῆς ψυχῆς του καὶ τὰ αἰσθήματα, ποὺ τὸν ἀνυψώνουν καὶ τὸν ἐξευγενίζουν, ὅσο φτωχὸς καὶ ἂν εἶναι, πέφτει τόσο χαμηλά, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξεχωρίσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ ζῶα.

Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ φαντασθῇ κανεὶς πὼς τὸ τόσο δυνατὸ πνεῦμα τοῦ Μὰρξ δὲν διέκρινε ὅτι σ' ὅλα σχεδὸν τὰ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ὅταν ἀκόμη εἶχαν ὡς ἀφορμὴ οἰκονομικὲς αἰτίες, μετεχειρίζοντο οἱ ἄνθρωποι ἰδανικὰ διάφορα γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ φτάσουν στὸ σκοπό τους.

Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ εἶχε λησμονήσει ὅτι, τὰ ἰδανικὰ τῆς ἐλευθερίας, τῆς θρησκείας, τῆς ἰσότητος τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀδελφότητος τέλος, ὑπῆρξαν τὰ συνθήματα σὲ τόσες κοσμοϊστορικὲς ἐπαναστάσεις. Δὲν ἦταν ἀκόμη δυνατὸ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μάρξ, νὰ μὴ βάδιζε γιὰ μιὰ ἰδέα, γιὰ τὴν καλλιτεύρευσι ἔστω τοῦ πολιτισμοῦ, ὅταν ἔσπρωχνε τόσους ἀνθρώπους στὴν τεράστια δοκιμὴ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἀλλὰ τὸ πεῖσμα καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ Μὰρξ γιὰ νὰ καταπνίξῃ τὰ ἰδανικά, ποὺ εἶχαν οἱ ἐργάτες, ἀστόχησαν, γιατὶ καὶ ὅταν ἀκόμη ὀργανώθηκαν οἱ κομμουνισταὶ καὶ θέλησαν νὰ ἐφαρμώσουν τὶς θεωρίες του, δὲ μπόρεσαν νὰ μὴ ρίξουν γιὰ συνθήματά τους τὶς ἰδέες τῆς **ἐλευθερίας,** τῆς **ἀδελφότητος** καὶ πρὸ πάντων τῆς **ἰσότητος.** Μὲ αὐτὰ τὰ συνθήματα καὶ σήμερα ἀκόμη ἀγωνίζονται κεῖνοι ποὺ πιστεύουν στὶς θεωρίες του.

Ἡ θεωρία λοιπὸν τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ δὲν στηρίζεται πάνω στὴν ἀλήθεια καὶ ἐπομένως δὲν ἀντέχει σὲ αὐστηρὴ κριτική.

Δὲν μποροῦμε νὰ παραδεχθοῦμε ποτὲ ὅτι τὰ οἰκονομικὰ γεγονότα ἀποτελοῦν τὶς μοναδικὲς αἰτίες γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα κοινωνικὰ καὶ ἱστορκιὰ γεγονότα καὶ ὅτι ἐπομένως τὰ ἤθη, τὸ δίκαιον, ἡ θρησκεία, ἡ ἠθική, ἡ ἔννομος τάξις καὶ κάθε ἄλλη ἐκδήλωσις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ρυθμίζεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἐξέλιξι τῶν μέσων παραγωγῆς καὶ κυκλοφορίας τῶν διαφόρων πραγμάτων.

Ἂν λοιπὸν μᾶς ἐρωτήσῃ κανεὶς ἂν πιστεύουμε στὴ θεωρία τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ πρέπει ν' ἀπαντήσουμε ἀδίστακτα ὅτι δὲν τὴν πιστεύουμε. Ἀλλὰ τότε ἐνδέχεται νὰ μᾶς ποῦνε: Δὲν βλέπετε λοιπὸν τὴν ἐξέλιξι τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς; Δὲν βλέπετε, ὅτι ἐδῶ καὶ 40 χρόνια ταξιδεύαμε μὲ ἁμάξι ἐνῷ τώρα ταξιδεύουμε μὲ αὐτοκίνητο ἢ μὲ ἠλεκτρικὸ σιδηρόδρομο; Αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχεσθε;

Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται τὸ λεπτὸ σημεῖο, τὸ ὁποῖο πολλοὶ παρεξηγοῦν. Λέγοντας ὅτι δὲν πιστεύουμε στὴ θεωρία τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, ποὺ δίδαξε ὁ Μάρξ, ἐννοοῦμε ὅτι δὲν παραδεχόμεθα τὰ οἰκονομικὰ γεγονότα ὡς ἀποτελοῦντα τὶς μοναδικὲς αἰτίες γιὰ ὅλα τὰ κοινωνικὰ καὶ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ὅτι τὰ ἤθη, τὸ δίκαιο, ἡ ἠθική, ἡ θρησκεία, ἡ τάξις καὶ κάθε ἐκδήλωσι τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἔχουν σχέσι καὶ ρυθμίζονται μονάχα ἀπὸ τὴν ἐξέλιξι τῶν μέσων παραγωγῆς καὶ κυκλοφορίας τῶν διαφόρων πραγμάτων, ὅπως καὶ πιὸ πάνω τονίσαμε.

Δὲν σκεφθήκαμε δηλαδὴ ποτὲ ν' ἀρνηθοῦμε ὅτι ὑπάρχει ἐξέλιξι στὰ μέσα

τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς κυκλοφορίας τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ὑποστηρίζουμε ὅτι ἡ ἐξέλιξι τῆς παραγωγῆς καὶ κυκλοφορίας τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεῖ τὴν **οἰκονομικὴ ἐκδήλωσι τῆς κοινωνικῆς ζωῆς,** ποὺ εἶναι παράλληλη πρὸς ὅλες τὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις της, δηλαδὴ πρὸς τὴ θρησκεία, τὸ δίκαιο κλπ.

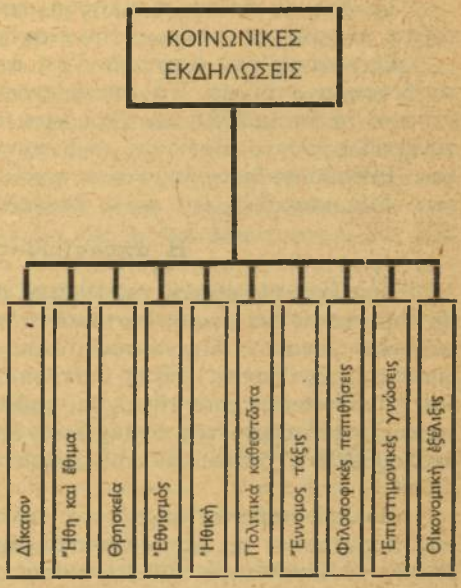
Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, οἰκονομικὲς καὶ πνευματικές, εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβάλλωνται καὶ μπορεῖ ἡ ἀλλαγὴ κάθε μιᾶς ἀπὸ αὐτές, νὰ ἔχῃ ἐπίδρασι καὶ στὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις. Ἔτσι, ὅταν τὰ μέσα παραγωγῆς τελειοποιοῦνται, αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐπίδρασι σὲ ὡρισμένες σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ κατάλληλη προσαρμογή, ὅπως π.χ. γιὰ τὸ δίκαιο, ποὺ θὰ πρέπῃ νὰ θεσπίσῃ νέους νόμους κλπ. Μπορεῖ ὅμως γιὰ ἄλλες κοινωνικὲς σχέσεις νὰ μὴ ἔχῃ καμμιὰ ἀξία, ὅπως π.χ. ἡ ἐπανάστασι, τὴν ὁποία ἔφερε ὁ ἠλεκτρισμὸς στὴν οἰκονομικὴ ζωὴ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπίδρασι στὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μιὰ μεταβολὴ ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ στὴ **θρησκεία** ἢ στὸ **δίκαιο** ἢ στὴν **ἠθικὴ ἀντίληψι** μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀνάλογη ἐπίδρασι στὴν **οἰκονομικὴ ἐκδήλωσι** τῆς κοινωνίας.

Τὸ συλλογισμὸ αὐτὸ μὲ τὸν ὁποῖο καθορίζεται κατὰ τὴν ὀρθὴν κρίσιν ἡ θέσις τοῦ οἰκονομικοῦ παράγοντος πρέπει νὰ τὸν κατανοήσουμε πολὺ καλά. Γιαυτὸ ἀκριβῶς ἔκαμα τὰ παρακάτω παράλληλα σχέδια γιὰ νὰ ἰδῆτε καθαρὰ τὸ λάθος, πάνω στὸ ὁποῖο στήριξε ὁ Μὰρξ τὴ θεωρία του.

Α. Θέσις τοῦ οἰκονομικοῦ παράγοντος στὴν κοινωνία κατὰ τὸν Μάρξ ('Ιστορικὸς ὑλισμός)

Β. Θέσις τοῦ οἰκονομικοῦ παράγοντος στὴν κοινωνία σύμφωνα μὲ τὴν πραγματικότητα.

Εἰς τὰ σχέδια αὐτὰ φαίνεται καθαρὰ πλέον ὅτι ὁ Μὰρξ τοποθετεῖ πάνω ἀπὸ ὅλες τὶς κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις ὡς γενικὸ ρυθμιστὴ τὸν **οἰκονομικὸ παράγοντα,** ἐνῶ στὴν πραγματικότητα, ὅπως εὔκολα ἀντιλαμβάνεται ὁ καθένας, ἡ οἰκονομικὴ ἐκδήλωσις ἔχει παράλληλη θέσι πρὸς ὅλες τὶς ἄλλες κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις καὶ ὑφίσταται ἀλληλεπιδράσεις.

Ὥστε τὴν κοινωνικὴ ζωὴ δὲν τὴν ρυθμίζει ἀποκλειστικὰ **ἡ ἐξέλιξις τῶν οἰκονομικῶν γεγονότων** ὅπως ἐδίδαξε ὁ Μὰρξ μὲ τὴ θεωρία τοῦ **'Ιστορικοῦ Ὑλισμοῦ,** ἀλλὰ καὶ **ἡ πρόοδος τῶν ἄλλων κοινωνικῶν ἐκδηλώσεων.**

(συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΛΟΥΤΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Δόκτορος **KEITH SIMPSON**, Λέκτορος ἐπὶ ἰατροδικαστικῶν ζητημάτων εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Guy τοῦ Λονδίνου

Ὑποστηρίζεται—καὶ πολὺ ὀρθῶς—ὅτι ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος τοῦ θύματος, ἐγκληματικῆς τινος ἐνεργείας, ἀποτελεῖ περισσότερον τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ὅλης ὑποθέσεως τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐναργέστατον παράδειγμα τὸ κάτωθι :

Ἡ ἀποκάλυψις τῆς ταυτότητος ἑνὸς γυναικείου σώματος, ἐντελῶς γυμνοῦ, σφικτοδεμένου ἐντὸς τεσσάρων σάκκων, ριγμένου εἰς τὸν ἀβαθῆ ποταμὸν τῆς Λουτὸν καὶ ἀποκαλυφθέντος ἐντὸς 24 ὡρῶν, εἶχε κρατήσει ἐπὶ τρίμηνον σχεδὸν εἰς ἀποτυχίαν τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Σκότλαντ Γιὰρντ καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς τοπικῆς Ἀστυνομίας, εἰς πεῖσμα τῶν λεπτολόγων ἐγκληματολογικῶν ἀναζητήσεων.

Καὶ ἐν τούτοις, ἐντὸς τῶν 48 ὡρῶν, αἱ ὁποῖαι ἠκολούθησαν μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ταυτότητος, ἓν δίκτυον πλῆρες ἀποδείξεων ἐδημιουργήθη πέριξ ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς δὲν εἶχε γίνει ἀντικείμενον οὐδεμιᾶς ὑπονοίας.

Τὸ ἄτομον τοῦτο συνελήφθη, κατηγορήθη, κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεγνώρισε πλήρως τὴν ἐνοχήν του.

Εἶχε κανεὶς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀπεκαλύφθη τὸ κλειδὶ τοῦ μυστηρίου, ἀπὸ τὰ διάφορα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα συνεκεντρώθησαν μέχρις τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄλλα μὲν εἶχον γίνει ἀποδεκτά, ἄλλα εἶχον ἀπορριφθῇ. Ταῦτα συνηρμολογοῦντο αἰφνιδίως μόνα των διὰ νὰ διαμορφώσουν ἕνα στερεὸν σύνολον. Ἑβδομάδες δυσκόλου καὶ συνεχοῦς ἐργασίας ἔφερον αἰφνιδίως τοὺς καρπούς των. Μία καταδίκη ἐπὶ φόνῳ ἐπηκολούθησε.

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἐγκλήματος

Τὴν 19ην Νοεμβρίου τοῦ 1946 εἰς τὰς 14.15', δύο ἐργάται ὑπονόμων οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο εἰς ἕνα μικρὸν ποταμὸν πλησίον τῆς Λουτὸν ἀπεκάλυψαν τὸ πτῶμα μιᾶς νέας γυναικός, δεμένο σφικτὰ διὰ σχοινίου ἐντὸς 4 σάκκων. Τὸ πτῶμα εὑρίσκετο ἐντὸς ὕδατος 10 ἢ 15 ἑκατοστῶν καὶ περίπου εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μέτρου καὶ 20 ἑκατοστῶν ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐφαίνετο πιθανὸν ὅτι τὸ ἐκύλυσαν κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης ἀπὸ ἕνα μονοπάτι πολυσύχναστον, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρεύματος καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὰ ἐργοστάσια Βὼξ—Χώλλ.

Πολλοὶ διαβάται διήρχοντο καθ' ἑκάστην αὐτὸν τὸν δρόμον καὶ ὅμως οὐδεὶς παρετήρησέ τι, μέχρι τῆς στιγμῆς ὅπου οἱ ἐργάται τῶν ὑπονόμων κατέβησαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐργασίαν των.

Ἡ αἰτία ἦτο ἁπλῆ. Ἡ πρωΐα ἦτο ὁμιχλώδης καὶ ὅτε περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ ὁμίχλη διελύθη τὰ διάφορα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἶδον τὸν σάκκον ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἐνόμιζον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πτώματος κυνὸς ἢ ἄλλου ὑπολείμματος πτώματος, ὅπως εἶχον ἤδη ἰδῆ νὰ ρίχνωνται εἰς τὸν ποταμόν.

Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον οἱ ἐργάται ἠδύναντο νὰ βεβαιώσουν ἦτο, τὸ ὅτι ὁ σάκκος δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἤτοι πρὸ 16 ὡρῶν, ὅτε εἶχον ἔλθει διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὸ μέρος αὐτό.

Ἡ Ἀστυνομία τῆς Λουτὸν ἐκινητοποιήθη, ἀλλὰ προαισθανθεῖσα εὐθὺς

ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος, ἰδιαιτέρου χαρακτῆρος, ἐζήτησε μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ της, M.G.E. Scott τὴν βοήθειαν τῆς Σκότλαντ Γιάρντ. Ὁ πρῶτος ἐπιθεωρητὴς W.C. καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς W.I. ἐπεφορτίσθησαν μὲ τὰς ἀναζητήσεις καὶ τὴν ἑπομένην ἡμέραν προέβησαν εἰς τὴν νεκροψίαν τοῦ πτώματος εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Λουτόν, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως ἐπεσκέφθησαν τὸ μέρος ὅπου ἀπεκαλύφθη τὸ πτῶμα.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς Τ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας τῆς Λουτὸν εἶχεν ἤδη καταλήξει εἰς τὸ συμπέρασμα, χάρις εἰς τὰς τοπικάς του γνώσεις, ὅτι τὸ ἔγκλημα ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνῃ εἰς ἄλλο μέρος καὶ ὅτι τὸ πτῶμα εἶχε μεταφερθῇ μέχρι τοῦ ποταμοῦ διά τινος ὀχήματος. Εἶχε διαφυλάξει τὰ μόνα ἀποτυπώματα ἰχνῶν, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀνακαλύψει κοντὰ εἰς τὸν τοῖχον γειτονικῆς γεφύρας.

Ταῦτα ἀπεδόθησαν εἰς μίαν ἅμαξαν μεταφορᾶς γάλακτος, ἡ ὁποία διήρχετο κάθε πρωῒ καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχεν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ ἔγκλημα.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς σάκκους, ὁ εἷς ἀπ' αὐτοὺς ἦτο ἀπ' ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους βάζουν σόδα, ὁ ἄλλος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ βάζουν ζάχαρι καὶ οἱ ἄλλοι δυό, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ βάζουν πατάτες. Μόνον οἱ δυὸ τελευταῖοι ἔφερον μάρκα, ὁ ἕνας F.M. καὶ ὁ ἄλλος ἑνὸς ἐντοπίου ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος διανέμει ἑκατοντάδας σάκκων χωρὶς νὰ κρατᾷ λογαριασμόν. Δὲν ὑπῆρξε, καμμία ὠφέλεια ἀπ' αὐτὰ εἰς τὴν φάσιν ταύτην τῆς ἀνακρίσεως, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ σχοινὶ δὲν παρέσχε οὐδεμίαν ἐνδιαφέρουσαν πληροφορίαν.

Τὸ σῶμα ἦτο ἐντελῶς γυμνόν. Δὲν ἔφερε κανένα κολλιέ, κανὲνα δακτυλίδι ἢ ἄλλο ἀντικείμενον. Ἐπρόκειτο περὶ γυναικὸς συμμετρικοῦ ἀναστήματος ἡλικίας 30—35 ἐτῶν, ἡ ὁποία εἶχε τὰ μαλλιά της κομένα à la Jeanne d'Arc, τὰ μάτια καστανά, ἀναστήματος περίπου 1,57. Τὸ κάτω τμῆμα τῆς κοιλίας παρουσίαζε ἴχνος lineae Gravidae, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε ὅτι ἡ γυναῖκα εἶχεν ἀποκτήσει ἓν ἢ περισσότερα παιδιά. Ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις ἀπεκάλυψεν κατόπιν ὅτι ἦτο ἐκ νέου ἔγκυος πέντε καὶ ἡμίσεως μηνῶν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου. Μία οὐλὴ ἐγχειρίσεως σκωληκοειδίτιδος ἦτο ἐπίσης θεατή. Περίπτωσις ἐξαιρετικῶς σπανία ἦτο, ὅτι δὲν εἶχεν ὀδόντας. Ἕνα ἐλαφρὸν φούσκωμα καὶ φλόγωσις τῶν οὔλων ἄφινε νὰ νομίζῃ τις ὅτι αὕτη εἶχε ὀδοντοστοιχίαν. Δὲν εἶχε ἄλλως τε μήτε παραμόρφωσιν, μήτε στιγματισμόν, μήτε ἰδιαίτερον σημεῖον, τὰ ὁποῖα προσελκύουν συνήθως τὴν προσοχήν. Φωτογραφίαι ἐλήφθησαν κατὰ μέτωπον καὶ ἐκ τῶν πλαγίων πρὶν ἡ ἀποσύνθεσις, ὁ τυμπανισμὸς ἢ ἡ ἐμφάνισις κηλίδων ἀλλοιώσουν τὰ χαρακτηριστικά. Ἦτο ὅμως προφανὲς ὅτι αἱ φωτογραφίαι αὗται δὲν ἀνεπαρίστων τὴν ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς γυναικὸς ἐν ζωῇ λόγῳ τῶν τραυμάτων, τὰ ὁποῖα ἔφερεν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ λόγῳ τοῦ οἰδήματος ποὺ εἶχεν ἐπακολουθήσει. Πράγματι ἐνῷ τὴν φωτογραφίαν τῆς περὶ ἧς πρόκειται, εἶδεν ἡ κόρη τοῦ θύματος, ἡλικίας 17 ἐτῶν, ἐπὶ τῆς ὀθόνης ἑνὸς τοπικοῦ κινηματογράφου, δὲν τὴν ἀνεγνώρισε καθόλου. Ὁμοίως ὁ ὀδοντοϊατρός της, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἀνακριτῶν δὲν ἀνεγνώρισεν οὔτε αὐτὸς τὴν εἰκόνα ταύτην μιᾶς τῶν πελατισσῶν του.

Δύο υἱοὶ τῆς ἀποθανούσης γυναικὸς ἡλικίας 14-15 ἐτῶν, εἶδον τὴν εἰκόνα αὐτὴν εἰς τὴν προθήκην ἑνὸς καταστήματος. Εἶπαν εἰς τὸν πατέρα των ὅτι ἦτον δυνατὸν νὰ ἐπρόκειτο περὶ τῆς μητρός των, ἡ ὁποία εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν οἰκίαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ὁ τελευταῖος ὅμως οὗτος ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἦτο αὕτη, προσθέτων ὅτι εἶχεν ἔλθη εἰς τὸ σπίτι διὰ ν' ἀναζητήσῃ ἐνδύματα πολλὰς ἡμέρας μετὰ τὴν ἠμερομηνίαν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἔγκλημα εἶχεν συντελεσθῆ. Τὸ μόνον ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀμφιβολίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν πραγματικὴν ταὐτότητα τῆς γυναικός, ἕνας γείτων, τὸ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν σύζυγόν του, αὕτη

ὅμως τὸν ἀπέτρεψε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τοῦ συνέστησε νὰ κάνῃ τὸν βλάκα. Ἀνεγνώρισεν ὅμως βραδύτερον ὅτι εἶχε δίκαιον. Ἀμφότεροι εἶχον ἴδει τὴν φωτογραφίαν τῆς ταυτότητος περίπου μίαν ἑβδομάδα βραδύτερον, ὅτε οἱ ἀνακριταὶ τὴν ἐπεδείκνυον ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶχον ἀναγνωρίσει.

Δείγματα τῶν μαλλιῶν καὶ τριχῶν τῆς ἤβης ἐλήφθησαν καθὼς καὶ ὁμάδες αἵματος «Ο» ἐλήφθησαν ἀμέσως.

Ἡ ἐξέτασις τῶν ὀνύχων δὲν ἀπέδωσε καμμίαν πληροφορίαν. Ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τῶν σάκκων δὲν ἀνευρέθησαν ἄλλα μαλλιὰ ἢ τρίχες ἀνθρώπινες.

Ἡ Ραδιογραφία τῶν σιαγόνων ἀπεκάλυψεν ὅτι παρ' ὅλον ὅτι δὲν ὑπῆρχον ὀδόντες, πολλαὶ ρίζαι θραυσθέντων ὀδόντων ἢ ἄλλαι τοιαῦται εἶχον μείνει εἰς τὴν θέσιν των μετὰ τὴν ἐξαγωγὴν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρκετὰ σύνηθες. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἐσημειώθη ἐπιμελῶς.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς «G.» ἔλαβεν ἐπίσης ἐκμαγεῖα τῶν σιαγόνων τῇ βοηθείᾳ τοπικοῦ χειρούργου ὀδοντοϊατροῦ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ ἕναν ὀδοντοϊατρόν, ὁ ὁποῖος θὰ κατεῖχε τὴν ἔνδειξιν μιᾶς ὀδοντοστοιχίας κατασκευασθείσης διὰ σιαγόνας. Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸν Ἐπιθεωρητὴν «F» καὶ τὰ ἐκμαγεῖα ποδῶν διετηρήθησαν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐν συνεχείᾳ θ' ἀνακαλύψουν τὰ ὑποδήματα.

Οὐδὲν ἄλλο σημεῖον δυνάμενον νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ταυτότητος κατωρθώθη ν' ἀνακαλυφθῇ καὶ μετὰ ἱκανὸν ἀριθμὸν ἐνεργειῶν ἀκάρπων πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ταὐτότητος τὸ πτῶμα ἐνεταφιάσθη.

Νεκροψία.

Ἡ νεκροψία παρέσχε ἐκτὸς τῶν ἰδιαιτέρων σημείων τὰ ὁποῖα ἀνεφέρθησαν, ἐνδείξεις ἀφορώσας συγχρόνως τὴν πιθανὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, καθὼς καὶ τὰ τραύματα, τὰ ὁποῖα ἐπέτρεπον μετὰ βεβαιότητος ν' ἀναπαρασταθῇ τὸ ἔγκλημα καὶ νὰ καθορισθῇ ἡ θέσις τοῦ πτώματος.

Τὰ γεγονότα ὅπως ἀπεκαλύφθησαν μετὰ ταῦτα ἐπεβεβαίωσαν τὰ δύο ταῦτα σημεῖα.

Καθωρίσθη ὅτι ὁ θάνατος ἔλαβε χώραν μεταξὺ 12 ἕως 24 ὡρῶν πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πτώματος.

Ἡ θερμοκρασία τοῦ πτώματος ἦτο τότε ἡ ἰδία μὲ τὴν τοῦ περιβάλοντος.

Ἡ πτωματικὴ ἀκαμψία ἦτο μεγάλη καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀρχίσει νὰ ἐξαφανίζεται.

Ἡ ἐντὸς τοῦ ὕδατος βύθισις καὶ παραμονή, ἥτις ἦτο μόνον μερική, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπῆρχον εἰμὴ 10-15 ἑκατοστὰ ὕδατος, ἦτο πολὺ μικρᾶς διαρκείας.

Διεπιστοῦτο πράγματι ὅτι εἰς τὸ δέρμα ὑπῆρχε φαινόμενον ἀνατριχιάσματος, ἀλλὰ δὲν εὑρέθη καμμία ἐκ τῶν ρυτίδων τῶν ὀφειλομένων εἰς τὸν ἐξ ὕδατος κορεσμόν.

Δὲν ἐφαίνετο ὅτι τὸ πτῶμα ἐρρίφθη ζῶν εἰς τὸ ὕδωρ. Τοῦτο ἐτοποθετήθη τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀπογεύματος ἢ τῆς ἑσπέρας τῆς 18 πρὸς 19 Νοεμβρίου.

Τὰ δεσμὰ τὰ ὁποῖα περιέβαλον τὸ σῶμα δὲν ἐπέτρεπον νὰ καθορίσῃ τις ἀκριβέστερον τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου.

Τὰ δεσμὰ τῶν κνημῶν ἦτο φανερὸν ὅτι εἶχον τεθῇ πρὸ τοῦ θανάτου καὶ εἶχον προκαλέσει βαρείας ἐκχυμώσεις, εἶχον μόνον μετατοπισθῇ μετὰ τοῦτο.

Τὰ δεσμά, τὰ ὁποῖα περιέβαλλον τὸν κορμόν, ἀντιθέτως, ἐτοποθετήθησαν μετὰ τὸν θάνατον καὶ ὅτε τὸ θῦμα ἦτο ἀναίσθητον, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐντύπωσις κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ δολοφόνου ἔναντι τοῦ θύματος, καὶ ὅτε τὸ ἔθετεν εἰς τὸν σάκκον.

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΙΛΜΠΡΙΤΖ

Ὑπὸ τοῦ **ΠΩΛ ΜΑΚ ΓΚΟΥΑ·Ι·Ρ**
Μετάφρασις ἀπὸ τ' Ἀγγλικὰ Η. ΣΑΓΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ Ἑταιρεία Μπρὺν

Ἡ Ἑταιρεία Μπρὺν εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀξιόλογες Ἑταιρεῖες Μεταφορῶν ὄχι μόνο τοῦ Λονδίνου ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ἀγγλίας. Ἀποτελεῖ σχεδὸν ἡμικρατικὸ ὀργανισμό. Ἡ ἕδρα τῆς Ἑταιρείας βρίσκεται στὸ Οὐεστμίνστερ σ' ἕνα τεράστιο κτίριο ἐντελῶς καινούργιο ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ἕνα θαῦμα μοντέρνας ἀρχιτεκτονικῆς.

Στὸ κτίριο αὐτὸ μπῆκε ὁ Κάμμινγκς καὶ ἀφοῦ περίμενε λίγο στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς ἔγινε ἀμέσως δεκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Τράμπ γενικὸ ἐπιθεωρητὴ ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τῶν ὀχημάτων τῆς Ἑταιρείας.

Ὁ κ. Τράμπ ἦταν ἕνας σωστὸς τζέντλεμαν μὲ πολὺ εὐχάριστο παρουσιαστικὸ καὶ πολὺ εὐγενικοὺς τρόπους. Δέχτηκε ἀμέσως τὸν Κάμμινγκς, γιατὶ ἤξερε καλὰ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ μάλιστα κατὰ βάθος ἀνησυχοῦσε πολὺ γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία πρᾶγμα ποὺ δὲν κατάφερνε καλὰ νὰ κρύψῃ κάτω ἀπ' τὴν μεγάλη του εὐγένεια, τὴν προθυμία καὶ τὴν ἐγκαρδιότητα τῆς ὑποδοχῆς.

— Εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχὴς ποὺ κατωρθώσατε καὶ ἤρθατε ὡς ἐδῶ ὁ ἴδιος, κύριε γενικὲ Ἐπιθεωρητά, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πιστέψτε με. Εἴμαστε κυριολεκτικῶς ἀναστατωμένοι μὲ τὶς σημερινὲς ἀνακοινώσεις τῆς ἀστυνομίας. Εἶναι καταπληκτικὸ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει. Διατὶ βλέπετε ἡ Ἑταιρεία μας διαθέτει τέλειο σύστημα ἐλέγχου τῆς κυκλοφορίας τῶν ὀχημάτων καὶ μάλιστα τολμῶ νὰ πῶ ὅτι ὅλη ἡ Εὐρώπη μᾶς θαυμάζει καὶ ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀκρίβεια τῶν δρομολογίων μας. Εἴμαστε πολὺ ὑπερήφανοι γιὰ τὸ σύστημα ἐργασίας ποὺ ἐφαρμόζουμε. Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἴμαστε σὲ θέση νὰ σᾶς ποῦμε ὁποιαδήποτε ὥρα, ὁποιαδήποτε στιγμὴ θελήσετε, ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται τὸ καθένα ἀπὸ τὰ λεωφορεῖα μας, ἀπὸ τὰ 4.932 λεωφορεῖα μας! Τὸ ὡράριο ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι καθωρισμένο ἐπακριβῶς μέχρι τὴ μικρότερη λεπτομέρεια ἐκ τῶν προτέρων καὶ οἱ σωφέρ μας ἔχουν σαφεῖς ὁδηγίας νὰ τὸ τηροῦν πάντοτε.

Σταμάτησε γιὰ νὰ πάρῃ ἀνάσα, καὶ γιὰ νὰ προσφέρῃ τσιγάρο στὸν Κάμμινγκς.

— Καταλαβαίνετε λοιπόν, συνέχισε ἀμέσως μετά, ὅτι ἡ σημερινὴ εἰδοποίησις τῆς Ἀστυνομίας ἔπεσε σὰν βόμβα.

— Μᾶς ἐπληροφόρησαν—καὶ θέλω νὰ πιστεύω ἀκόμα τώρα πὼς κάποιο λάθος θὰ ἔγινε ἐκ μέρους τοῦ μάρτυρός σας—πὼς ἕνα λεωφορεῖο τῆς Ἑταιρείας Μπρὺν ἐθεάθη νὰ διασχίζῃ χτὲς βράδυ τὸ Ἴλλμπριτζ, σὲ μιὰν ὥρα ποὺ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς μας καὶ τὶς ἀναφορὲς τῶν ἁρμοδίων Ἐπιθεωρητῶν μας, ἦταν ἀδύνατο νὰ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι μικρότερη τῶν 8 μιλλίων, ἀπὸ τὸ Ἴλλμπριτζ.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἐὰν κάνατε ἐπαλήθευσι τῶν ὑπολογισμῶν σας καὶ ἂν ἀνακρίνατε σχετικῶς τὸ προσωπικὸν τῶν λεωφορείων ποὺ ἐκυκλοφοροῦσαν σ' αὐτὸ τὸ δρομολόγιο, χτὲς βράδυ ; διέκοψε ὁ Κάμμινγκς.

— Μάλιστα. Ἔγινε καὶ αὐτό. Ἔχω στὰ χέρια μου μιὰ λεπτομερῆ ἀναφορὰ ἀπὸ κάθε εἰσπράκτορα καὶ ὁδηγὸ ποὺ ἐξετέλει ὑπηρεσία νυκτερινὴ χτές, σ' αὐτὴ

τὴ γραμμή. Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, κ. Ἐπιθεωρητά, ὅτι ἡ Ἑταιρεία μας δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιδείξῃ καμμιὰ ὀλιγωρία στὴν προκειμένη ὑπόθεσι. Κάτι τέτοιο δὲν συνέβη ποτέ. Ὁπωσδήποτε ὁ μάρτυς σας θὰ γελάστηκε. Ἡ Ἑταιρεία μας εἶναι πασίγνωστη, τὰ λεωφορεῖα μας τόσα πολλὰ καὶ μαρκαρισμένα ποὺ φαίνεται ὅτι στὴν θέα ἑνὸς ἄλλου, ὁ μάρτυς θὰ νόμισε πὼς εἶδε λεωφορεῖο τῆς ἰδικῆς μας Ἑταιρείας.

— Κι' ὅμως, κύριε Τράμπ, εἴμαστε βέβαιοι πὼς τὸ λεωφορεῖο ποὺ διέσχισε κείνη τὴν ὥρα, χτές, τὸ Ἴλλμπριτζ, εἶχε ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῶν λεωφορείων τῶν ἰδικῶν σας. Ἴδιο καφὲ χρῶμα, ἴδια χρυσὰ στοιχεῖα πάνω στὴν καροσερί.

Στὶς λέξεις αὐτὲς ὁ κ. Τράμπ ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του ἀπὸ ἔκπληξι, καὶ προσέθεσε, χάνοντας τὰ λόγια του :

— Μά... μά, ἀγαπητέ μου Κύριε, ἀγαπητέ μου Ἐπιθεωρητά, ὁ... οἱ μάρτυρές σας εἶναι τοὐλάχιστον ἀξιόπιστα πρόσωπα ;

— Ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτούς! εἶπε ξηρὰ ὁ Κάμμινγκς.

— Ἀλλά...

— Φτάσαμε ἀκόμη καὶ στὸ συλλογισμό, μήπως κανένα ἄτομο κατώρθωσε νὰ βγάλῃ ἔξω ἀπὸ τὸ Γκαράζ τῆς Ἑταιρείας σας, ἕνα λεωφορεῖο, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν οἱ φύλακες.

Οἱ λέξεις αὐτὲς πολὺ ἐξῆψαν τὸν κ. Τράμπ.

— Ἀδύνατον κύριε! Ἀπολύτως ἀδύνατον! Κάθε λεωφορεῖο μας χρεώνεται στὸ γκαράζ ποὺ φυλάγεται. Δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ σ' αὐτὸ ἢ νὰ βγῇ, ἂν δὲν ὁδηγεῖται ἀπὸ τὸν σωφέρ του. Ὁ σωφὲρ ὑπογράφει στὴν κατάστασι ἀναχωρήσεων καὶ μετὰ παίρνει μιὰ εἰδικὴ μάρκα ἀπὸ τὸν προϊστάμενο τοῦ γκαράζ. Ἐὰν δὲν γίνῃ ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία πρῶτα, εἶναι ἀδύνατον νὰ βγῇ τὸ λεωφορεῖο ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ νὰ διατρέξῃ ὅλον τὸν περίβολο ποὺ ἔχει ἔκτασι δυὸ γυαρδῶν καὶ παρακολουθεῖται νύκτα-μέρα συνεχῶς ἀπὸ πολλοὺς φύλακες. Τὸ σύστημα αὐτὸ ποὺ ἔχουμε ἀπεδείχθη ἐκ τῆς πείρας τὸ ἀσφαλέστερο.

— Καὶ ποιὸς ἐγγυᾶται γιὰ τὸν βαθμὸ τῆς τιμιότητος τῶν φυλάκων, κ. Τράμπ ;

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι μποροῦσε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας νὰ ἦταν συνεννοημένος μὲ τοὺς κακοποιούς ;

— Κι' αὐτό... ἢ καὶ νάταν ἀκόμα καὶ πιωμένος.

— Στὴν περίπτωσι αὐτή, κ. Ἐπιθεωρητά, ὁ φύλακας δὲν θὰ ἔμενε οὔτε ἕνα λεπτὸ στὴν ὑπηρεσία μας. Οὔτε ἕνα λεπτὸ σᾶς διαβεβαιῶ.

— Κύριε Τράμπ, δὲν θέλω νὰ πάρετε τὴν ἐπιμονή μου σᾶν ἔνδειξι κακοπιστίας ἀπέναντί σας, ἀλλὰ ὡς ἀσυνομικός, εἶμαι ὑποχρεωμένος ν' ἀντιμετωπίζω ὅλες τὶς δυνατὲς ὑποθέσεις, ὁσοδήποτε κι' ἂν δὲν ἀνταποκρίνωνται πρὸς τὰ φαινόμενα. Αὐτὸ ποὺ γνωρίζω θετικὰ εἶναι, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι λεωφορεῖο μὲ τὰ χρώματα τῆς Ἑταιρείας σας καὶ τὴν πινακίδα τὴν δική σας, διέσχιζε τὸ Ἴλλμπριτζ χτὲς βράδυ, στὶς ἐννιάμισυ. Κι' εἶμαι ἐπιφορτισμένος ν' ἀνακαλύψω τὴν αἰτία καὶ τὸν σκοπό. Σεῖς, νομίζω, ὅτι ὀφείλετε νὰ μὲ διευκολύνετε στὸ ἔργον μου αὐτό. Ἂν πάλι τὸ λεωφορεῖο αὐτὸ δὲν ἦτο δικό σας, θὰ πρέπει νὰ συμπεράνωμε ὅτι ἦτο καμουφλαρισμένο.

— Καμουφλαρισμένο!

— Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ νομίζω πὼς μποροῦμε νὰ προχωρήσουμε στὴν ἔρευνα. Ὁ μάρτυς μας, ἢ μᾶλλον οἱ μάρτυρές μας, περιγράφουν τὸ περὶ οὗ πρόκειται λεωφορεῖο ὡς ἑξῆς : «λίγο μικρότερο τῶν λεωφορείων «Μπρὺν» ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὴν συγκοινωνία αὐτῆς τῆς περιοχῆς. Καὶ κάτι ἀκόμα. Τὸ κάθισμα τοῦ ὁδηγοῦ δὲν ἦταν ὅπως συνήθως, κάπως ψηλότερο καὶ κλειστό».

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ κ. Τράμπ, μὲ ἔξαψι, ἀλήθεια! Ἀλλὰ στὴν περίπτωσι αὐτὴ κ. Ἐπιθεωρητά δὲν μπορεῖ νὰ ἦταν ἀπὸ τὰ δικά μας. Βέβαια διαθέτουμε καὶ μικρότερα ἀλλὰ κανένα, ἀπολύτως κανένα δὲν ὑπάρχει ποὺ τὸ κάθισμα τοῦ ὁδηγοῦ εἶναι ψηλότερο καὶ κλειστό.

Ὁ Κάμμινγκς τὸν διέκοψε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του.

— Εἴπατε πῶς διαθέτετε καὶ λεωφορεῖα μικροτέρου τύπου; Εἰς τί ἀριθμὸ ἀνέρχονται;

— Σὲ δέκα τέσσαρα. Τὰ χρησιμοποιοῦμε σὲ εἰδικὲς ὑπηρεσίες, ἐκτὸς τῶν κεντρικῶν γραμμῶν τοῦ Μπουκινγκαμσάϊρ καὶ τοῦ Χάμσάϊρ. Μὰ σᾶς εἶπα. ὅλα αὐτὰ διαθέτουν καθίσματα ἰδίου τύπου.

—Ὑπάρχει δυνατότης νὰ βγῇ τὸ κάθισμα;

—Ὑπάρχει. Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ λυθῇ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς καρρότσας.

— Μπορεῖτε, κ. Τράμπ, νὰ βρῆτε τὸ ἀκριβὲς δρομολόγιο ποὺ ἀκολούθησαν χτὲς βράδυ, ὅλα τὰ μικροτέρου τύπου λεωφορεῖα τῆς Ἑταιρείας σας;

—Ἀμέσως.

Ὁ Τράμπ πῆγε νὰ σηκώσῃ τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

— Μπορεῖ ν' ἀργήσουμε ἔτσι, διέκοψε ὁ Κάμμινγκς. Φαίνεται ὅτι τὸ λεωφορεῖο ποὺ ἔγινε ἀντιληπτὸ χτὲς βράδυ δὲν ἀνῆκε σὲ κανένα ἀπὸ τὰ κανονικὰ δρομολόγια. Καὶ πότε τὸ σύστημα τῶν καθισμάτων τῶν ὁδηγῶν, ποὺ ἔχετε, τὸ ἐφήρμοσε ἡ Ἑταιρεία σας;

— Πρὸ πενταετίας.

— Τὰ πρὸ τῆς πενταετίας;

—Ὅσα δὲν ἐτέθησαν ἐν ἀχρηστίᾳ καὶ δὲν διελύθησαν, ἐφωδιάστηκαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ καθίσματα τοῦ νέου τύπου.

— Καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα δὲν διελύθησαν, τὰ πουλήσατε σὲ μεταπράτας;

— Ποτὲ κ. Ἐπιθεωρητά. Κανένα. Ἐστάλησαν στὰ ἐργοστάσιά μας τῆς Ὀξφόρδης, ποὺ φροντίζουν γιὰ τὴν συντήρησι τῶν λεωφορείων μας.

—Ὥστε οὐδέποτε πουλήθηκε ἁμάξι σας στὸ ἐμπόριο;

— Οὐδέποτε, ἀφ' ὅτου ὑφίσταται ἡ Ἑταιρεία! Ἀλλὰ νομίζω πὼς ἀρχίζω νὰ παρακολουθῶ τὸν εἱρμὸ τῶν σκέψεών σας κ. Ἐπιθεωρητά. Σκέπτεσθε πὼς μπορεῖ κάποιος νὰ ἀγόρασε ἕνα ἀπὸ τὰ λεωφορεῖα μας καὶ νὰ τὸ χρησιμοποίησε γιὰ λογαριασμό του, μὲ τὴ φίρμα καὶ τὰ χρώματα, τὰ δικά μας.

—Ἀκριβῶς.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει σᾶς διαβεβαιῶ πὼς πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε ὁριστικὰ τὴν ἄποψι αὐτή. Σᾶς τὴν ἀποκλείω κατὰ τὸν κατηγορηματικώτερον τρόπο.

Ὁ Κάμμινγκς χαμογέλασε.

— Λοιπὸν ἀπομένει ἡ ὑπόθεσις ὅτι κάποιος γιὰ ἕνα ὁποιονδήποτε λόγο ἔθεσε στὴ κυκλοφορία ἕνα λεωφορεῖο καμουφλαρισμένο σὲ ἁμάξι τῆς Ἑταιρείας Μπρύν.

—Ἔτσι θἄναι, εἶπε ὁ κ. Τράμπ, πιὸ ἥσυχος ἐτούτη τὴ φορά. Ἀλλὰ γιατί, κ. Ἐπιθεωρητά, γιατί; Τί ἄρα γε ἀποσκοποῦσε ὥστε νὰ διατρέξῃ ἕναν τόσο μεγάλο κίνδυνο;

— Νομίζετε πὼς θἄταν πολὺ εὔκολο ν' ἀνακαλυφθῇ γρήγορα τὸ τέχνασμά του αὐτό;

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενο)

ΛΑΣΠΩΜΕΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

(ΦΑΚΕΛΛΟΣ 7369)

Τοῦ κ. **ΠΑΝΟΥ ΔΩΡΟΥ**

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ Πέτρος ξαφνιάστηκε σὰν μὲ εἶδε τέτοια ὥρα στὴν πόρτα του, μά, ὅπως πάντα, γρήγορα συνῆλθε ἀπὸ τὴν ταραχή του. Μὲ τὸ γνώριμό του αὐταρχικὸ ὕφος μὲ ρώτησε :

— Τί γυρεύεις τέτοια ὥρα στὴν πόρτα μου ;

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸν κύτταξα κατάματα καὶ ἄφοβα. Καὶ ἡ φωνή μου εἶχε μιὰ παράξενη σταθερότητα, ποὺ καὶ σὲ μένα τὴν ἴδια ἔκανε ἐντύπωσι.

— Ποῦ ἤθελες νὰ πάω Πέτρο ; Ἄφισέ με νὰ μπῶ μέσα ! Καὶ χωρὶς νὰ περιμένω τὴν ἀπάντησί του ἔσπρωξα τὴν πόρτα καὶ προχώρησα.

Ἔκλεισε καὶ ἦρθε κοντά μου. Μὲ κύτταξε περίεργα, σὰν νὰ μ' ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Καὶ στ' ἀλήθεια δὲν εἶχε πειὰ μπροστά του τὴν ἀθῶα κοπελλίτσα τοῦ νησιοῦ, οὔτε τὴν γυναῖκα ποὺ ἡ ἀγάπη τὴν κάνει νὰ ὑποτάσσεται τυφλὰ στὸν ἄντρα. Εἶχε μπροστά του μιὰ γυναῖκα ἀτσαλωμένη πειὰ στὸ καμίνι τῆς ζωῆς, σταθερὴ καὶ ἀποφασισμένη. Μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχε μάθει τώρα νὰ ξεχωρίζῃ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα, τὴν τιμιότητα ἀπὸ τὴν ἀτιμία.

Ἴσως τὰ μάτια μου νὰ τοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ ὅτι κάτι εἶχε ἀλλάξει. Ἴσως νὰ ἦταν ἡ σκληράδα τοῦ προσώπου μου.

— Πέτρο, τοῦ εἶπα χωρὶς νὰ καθήσω, γιατὶ δὲν θέλεις νὰ γίνῃς τίμιος ἄνθρωπος ; Γιατὶ θέλεις νὰ ζῇς μέσα στὸ κακὸ καὶ στὴν ἀτιμία ; Γιατὶ σ' ἀρέσει νὰ σκορπᾷς γύρω σου τόση δυστυχία ; Δὲν μοῦ ἀπήντησε. Μέσα του πάλευε νὰ φανῇ ψύχραιμος καὶ δυνατός. Τὰ λόγια μου ὅμως τὸν μαστίγωναν ἀλύπητα. Χωρὶς νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ ἡ σιωπή του συνέχισα :

— Γιατὶ δὲν ἀφίνεις τὴ Ρένα καὶ τὴ Λίλιαν νὰ φτιάσουν τὴ ζωή τους ; Τὶς κύλησες στὸ βοῦρκο μὲ τὸν πειὸ ἀσυνείδητο καὶ ἄτιμο τρόπο. Χόρτασες πρῶτα ἐσὺ τὰ κορμιά τους καὶ ὕστερα τὰ ἐμπορεύτηκες γιὰ νὰ κερδίσῃς ἀπὸ τὴν ντροπή τους καὶ τὸν ξεπεσμό τους χρήματα. Κουρέλιασες τὶς ψυχές τους. Φτάνει πειά, ἄφησέ τις νὰ εὐτυχήσουν λίγο !

Τὸ πρόσωπό του ἔγινε κίτρινο. Τὰ τεντωμένα νεῦρα του ἦσαν ἕτοιμα νὰ σπάσουν. Θέλησε ὅμως νὰ μοῦ δείξῃ πὼς τίποτε δὲν λογάριαζε, τίποτα δὲν φοβόταν, τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐπηρεάσῃ, ἦταν ὁ δυνατός.

— Κύτταξε τὴ δουλειά σου καὶ ἄφησέ τες αὐτές, γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴ σοῦ βγῇ σὲ καλὸ τὸ ἀνακάτωμά σου σὲ ξένες ὑποθέσεις, ἦταν ἡ ἀπάντησί του.

Ἐγὼ ἤμουν ἀποφασισμένη πειὰ νὰ φτάσω στὴν ἄκρη.

— Πέτρο, μ' ἔκαμες νὰ σ' ἀγαπήσω καὶ μετὰ πρόδωσες τὴν ἐμπιστοσύνη μου μὲ τὸν ἐλεεινότερο τρόπο. Μὲ παρέδωσες στὴ Ζωζὼ γιὰ νὰ κυλιστῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου στὴ λάσπη, νὰ πάω φυλακὴ καὶ στὸ τέλος νὰ καταντήσω μιὰ γυναῖκα τοῦ πεζοδρομίου. Γιατί ;

Μὲ βραχνὴ φωνὴ μοῦ πέταξε στὰ μοῦτρα τὴν πειὸ ἄτιμη ἀπάντησι ποὺ μποροῦσε.

— Ἤθελες καὶ πῆγες, γιὰ νὰ ἔχῃς λοῦσα καὶ στολίδια.

— Ὄχι, Πέτρο ! Πῆγα γιατὶ δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ σοῦ ἀρνηθῶ τίποτα. Καὶ σήμερα ἀκόμη σοῦ λέγω ὅτι σ' ἀγαπῶ καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ. Παράτα ὅλα, πᾶμε νὰ φύγωμε μακρυά. Νὰ ἀρχίσωμε μιὰ καινούργια ζωή. Θὰ εἶμαι σκλάβα σου. Δὲ θέλω οὔτε λοῦσα, οὔτε στολίδια, οὔτε καλοπέρασι. Δὲ θέλω τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ σταμάτησε πειά ! Εἶναι μεγάλος ὁ κατήφορος ποὺ ἔχεις πάρει.

Μιλοῦσα γρήγορα καὶ λαχανιασμένα λὲς καὶ βιαζόμουν νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα.

Φοβόμουνα ὅτι δὲν θὰ μ'ἄκουγε γιὰ πολὺ ὥρα ἀκόμη. Καὶ ἤθελα τόσο νὰ μ' ἀκούσῃ, ἤθελα τόσο νὰ τὸν πείσω.

Μοῦ ἔρριξε μιὰ εἰρωνικὴ ματιά.

—Ἦρθες νὰ μοῦ κάμῃς μαθήματα ἠθικῆς;

—Ὄχι ἦρθα νὰ σὲ σώσω καὶ ἂν δὲν θέλεις νὰ σοῦ ζητήσω γιὰ ἀντάλλαγμα τῆς δικῆς μου θυσίας, ν' ἀφήσῃς ἥσυχες τὴ Λίλιαν καὶ τὴ Ρένα.

Τὸ πρόσωπό του, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε νὰ μαλακώνῃ, ξανάγινε σκληρὸ καὶ ἡ φωνή του πῆρε πάλι μιὰ ἀπαίσια ἀγριάδα.

— Εἶναι στὰ χέρια μου. Ὅσο μποροῦν νὰ μοῦ εἶναι ἐμπορικὲς θὰ τὶς κρατήσω καὶ μετὰ σοῦ τὶς χαρίζω.

Ἔφτασα στὸ τελευταῖο μου ἀτοῦ.

— Πέτρο, ἂν πάω τώρα στὴν Ἀστυνομία καὶ πῶ ποιὸς μαχαίρωσε τὸ Ναρῆ καὶ γιατὶ ἔγινε ὁ καυγᾶς;

Ἕνα σατανικὸ γέλιο ἦταν ἡ ἀπάντησί του.

— Χά! χά! Καὶ ποιὸν νομίζεις ὅτι θὰ βλάψῃς. Θὰ καταστρέψῃς μιὰ γιὰ πάντα τὶς δυὸ ἀγαπημένες σου φίλες...

Τὸν κύτταξα μὲ ἀηδία καὶ φρίκη μαζύ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἡ ἐνσάρκωσι τοῦ κακοῦ, ἦταν γεννημένος τέτοιος.

— Εἶσαι ὁ ἀτιμώτερος ἄντρας στὸν κόσμο. Συχαίνομαι τὸν ἑαυτό μου γιατὶ σ' ἀγάπησα, ἀλλὰ θὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ σὲ σταματήσω, τοῦ φώναξα.

Τὸ γέλιο ἔσβυσε μὲ μιᾶς ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Μὲ πλησίασε, μοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι καὶ τὄστριψε μέχρι νὰ ξεφωνίσω ἀπὸ τὸν πόνο. Μοῦ ἔδωσε δυὸ χαστούκια καὶ μετὰ μὲ μιὰ σπρωξιὰ μ' ἔρριξε στὸ κρεββάτι.

Τὸ χέρι μου χώθηκε χωρὶς νὰ τὸ θέλω κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο καὶ ἄγγιξε κάτι κρύο καὶ σκληρό. Ἦταν τὸ πιστόλι του. Ἡ ἴδια ἡ μοῖρα μοῦ τὸ ἔβαζε στὸ χέρι. Ἅπλωσα καὶ τὄπιασα.

Ὁ Πέτρος προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μου μορφάζοντας ἀπαίσια. Τὰ μάτια του ἦσαν ἀγριεμένα καὶ κατακόκκινα καὶ τὸ ἔγκλημα καθρεφτιζόταν στὸ πρόσωπό του. Ἡ φωνή του ἔγινε σφυριχτὴ καὶ ἀντήχησε στ' αὐτιά μου σὰν μήνυμα θανάτου.

—Ὄχιά! Θὲς νὰ μὲ προδώσῃς ἔ; Θὰ σὲ πνίξω λοιπὸν μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια.

Θέλησε νὰ μὲ πιάσῃ ἀπὸ τὸ λαιμό. Πετάχτηκα ἐπάνω μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Τώρα ἦταν ἡ δική μου σειρά.

— Δῶσε μου ἀμέσως τὰ γράμματα καὶ τὶς φωτογραφίες καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχεις στὰ χέρια σου γιὰ τὴ Λίλιαν καὶ τὴ Ρένα.

Στὴν ἀρχὴ ξαφνιάστηκε, μὰ γρήγορα συνῆρθε καὶ θέλησε νὰ ριχτῇ ἐπάνω μου. Τότε τράβηξα τὴ σκανδάλη.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τινάχτηκε σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός. Θέλησε νὰ πιαστῇ ἀπὸ μιὰ καρέκλα ποὺ ἦταν δίπλα του, μὰ δὲν πρόλαβε καὶ σωριάστηκε νεκρός.

Τότε σὰν τὸν εἶδα σωριασμένον ἄψυχον στὰ πόδια μου καὶ τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ στῆθος του, λύγισα. Οἱ λυγμοὶ μ' ἔπνιξαν. Ἔπεσα ἀπάνω του καὶ φιλῶντας τον παραμιλοῦσα. Ἐκλαιγα τὴν πεθαμένη ἀγάπη μου...

Ἔπρεπε ὅμως νὰ φανῶ δυνατὴ ὡς τὸ τέλος. Τίποτε δὲν θὰ εἶχε νόημα, ἂν δὲν ἔφερνα σὲ πέρας τὸ ἔργον ποὺ ἄρχισα.

Σηκώθηκα καὶ ἄρχισα νὰ ψάχνω. Σὲ μιὰ μικρὴ κασετίνα, ποὺ ἤξερα ὅτι πρόσεχε πάντα πολύ, πῆγε τὸ μυαλό μου. Καὶ πράγματι βρῆκα ἐκεῖ αὐτὰ ποὺ γύρευα...

Βρῆκα χαρτὶ καὶ φάκελλο. Ἔγραψα δυὸ λόγια στὸν Ἄλκη Ναρῆ. Τοῦ ἔγραψα νὰ βρῇ τὴ Ρένα καὶ τὴ Λίλιαν καὶ νὰ τοὺς πῇ ὅτι τὰ ἐνοχοποιητικὰ γι' αὐτὲς χαρτιὰ τὰ ἔκαψα. Μποροῦσαν πειὰ ν' ἀντικρύζουν τὴ ζωὴ χαρούμενα.

Εὐχαρίστησα τὸν Ἄλκη γιὰ ὅ,τι ἔκανε γιὰ μένα καὶ τοῦ εὐχήθηκα κάθε εὐτυχία.

Ἔκλεισα τὸ γράμμα μὲ βουρκωμένα μάτια. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸν ἄντρα ποὺ τόσο εἶχα ἀγαπήσει καὶ τόσο εἶχα μισήσει στὴ ζωή μου καὶ ἔφυγα.

Πῆρα ἕνα ταξὶ καὶ πέρασα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἄλκη. Πέταξα τὸ γράμμα μου κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα του κι' ἔφυγα. Ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἦρθε νὰ ξαλαφρώσῃ τὸ στῆθος μου.

Εἶχα τελειώσει τὸ ἔργον μου.

Κατέβηκα μὲ τὰ πόδια πρὸς τὴν Ὁμόνοια. Ἤθελα νὰ δῶ γιὰ τελευταία φορὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴ ζωή. Καὶ μετὰ ἦρθα καὶ παραδόθηκα στὴν Ἀστυνομία...

***

Ἔξω εἶχε ἀρχίσει νὰ ροδίζῃ ἡ αὐγή.

Ὁ Ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας σταμάτησε νὰ γράφῃ, καθὼς ἡ Μαρία τελείωσε τὴν ἀπολογία της. Στὸ πρόσωπό του ἦταν φανερὰ τὰ σημάδια τῆς μεγάλης συγκινήσεώς του, ἀπὸ τὸ δρᾶμα τῆς φτωχῆς αὐτῆς γυναίκας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ μεγάλη της καρδιά...

Μὲ σεβασμὸ καὶ συμπόνια ἔκαμε τὴν τελευταία τυπικὴ ἐρώτησί του.

— Μετανοεῖτε γιὰ τὸ ἔγκλημά σας ;

Ἡ κουρασμένη φωνὴ τῆς Μαρίας ξανάγινε σταθερὴ καὶ δυνατή.

—Ὄχι! Αὐτὸ ποὺ ἔκαμα ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἦταν τὸ καλύτερο ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ γιὰ τὸν ἴδιον, γιὰ μένα, γιὰ τὰ θύματά του, γιὰ τὴν κοινωνία. Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς παρακαλέσω εἶναι νὰ μὴν ἀνακατέψετε στὴν ἱστορία αὐτὴ τὴ Λίλιαν, τὴ Ρένα καὶ τὸ Ναρῆ. Εἶναι ἄξιοι νὰ εὐτυχήσουν. Ἂν γράψουν οἱ ἐφημερίδες τὰ ὀνόματά τους, ἡ δική μου θυσία δὲν θὰ ἔχῃ κανένα νόημα.

Ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας Ρίκη ἔγινε τρεμουλιαστὴ καθὼς πρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια. Τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει κάτωχρο. Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα κυλοῦσαν ἀπὸ τὸ μέτωπό της. Ἡ ἀγωνία ἁπλωνόταν στὴ μορφή της...

Ὅπως σήκωσε τὰ μάτια ἀπὸ τὸ χαρτὶ ποὺ ἔγραφε ὁ ἀστυνόμος, κατάλαβε πὼς κάτι σοβαρὸ συνέβαινε στὴν ἄτυχη γυναῖκα. Δίνοντάς της νὰ ὑπογράψῃ τὴ κατάθεσί της ρώτησε :

— Εἴσαστε ἄρρωστη ; Θέλετε νὰ φωνάξω γιατρό ; Θέλετε ἕνα κονιάκ ; ἕναν καφφέ, κάτι τελοσπάντων νὰ βάλετε στὸ στόμα σας ;

Ἡ Μαρία ἔκανε νόημα πὼς δὲν ἤθελε τίποτα καὶ ὑπέγραψε μὲ τρεμάμενο χέρι τὴν ἀπολογία της, ποὺ ἦταν ἡ τραγικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς της. Ἄφισε τὸν κονδυλοφόρο καὶ ἔκαμε νὰ σηκωθῇ, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια της. Σωριάστηκε χάμω.

Ὁ Ἀστυνόμος χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ἔτρεξε κοντά της. Ἀπὸ τὴ πρώτη ὅμως ἐξέτασι κατάλαβε πὼς ἡ Μαρία Ρίκη εἶχε πεθάνει. Τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς της εἶχε τελειώσει. Ὁ θάνατος ἦρθε νὰ γράψῃ ὁ ἴδιος τὸν ἐπίλογο...

Στὸν ἀστυφύλακα ποὺ παρουσιάστηκε, ὁ Ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας μὲ τὴ φωνή του γεμάτη συγκίνησι εἶπε.

— Κάθησε, παιδί μου, τώρα καὶ γράψε ἐσύ, γιὰ νὰ κλείσουμε τὴν ὑπόθεσι... Ηὐτοκτόνησε λαβοῦσα ἰσχυρὰν δόσιν ἀγνώστου δηλητηρίου πρὶν ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν μας. Ἀπεβίωσε ἅμα τὸ πέρας τῆς ἀπολογίας της πρὶν δυνηθῶμεν νὰ τῆς παράσχωμεν οἱανδήποτε βοήθειαν...

Ὁ ἀστυφύλαξ κύτταξε παραξενεμένος τὸν προϊστάμενό του. Τὰ μάτια τοῦ καλοῦ ἀστυνομικοῦ ἦσαν βουρκωμένα...

***

Ὁ Δωρίδης τελείωσε τὸ διάβασμα τοῦ φακέλλου 7369. Τὰ μάτια του ἦσαν ὑγρὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα. Κύτταξε τὸν ἀστυνόμο χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησί του.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε μελαγχολικὰ καὶ εἶπε :

— Ναὶ φίλε μου, ἐγὼ ἤμουν ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τὸ βράδυ ἐκεῖνο!...

ΤΕΛΟΣ

ΒΑΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΙΤΛΟΙ
ΔΩΣΙΔΙΚΙΑ — ΣΥΛΛΗΨΙΣ — ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Ὑπὸ **ΕΜΜ. ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗ** Ἀστυνόμου Α΄

I. Βαθμοὶ καὶ τίτλοι Κληρικῶν.
II. Δωσιδικία Κληρικῶν.
III. Ἐνέργειαι ἀστυνομικῶν ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων τῶν Κληρικῶν.
IV. Ἐγκλήσεις ὑπὸ Κληρικῶν.
V. Κλήτευσις Κληρικῶν.
VI. Ποῖοι ἐκ τῶν Κληρικῶν ἐξετάζονται οἶκοι.
VII. Ὅρκισις Κληρικῶν.
VIII. Πότε οἱ Κληρικοὶ δὲν ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες.
IX. Παράδοσις ἐγγράφων ὑπὸ Κληρικῶν.
X. Ἀπαγόρευσις προσωπικῆς κρατήσεως Κληρικῶν.
XI. Κράτησις—Προφυλάκισις—Φυλάκισις Κληρικῶν.
XII. Εἰδικαὶ ποινικαὶ διατάξεις, ἀφορῶσαι Κληρικούς.
XIII. Συναλλαγὴ ἱερῶν ἀντικειμένων.

I. Βαθμοὶ Κληρικῶν: Τίτλοι ἢ ὀφφίκια κατὰ βαθμούς:

Α) Διάκονος ἢ Ἱεροδιάκονος:
- α) Ἀρχιδιάκονος
- β) Μέγας Ἀρχιδιάκονος

Β) Πρεσβύτερος ἢ Ἱερεύς:

Εἰς τοὺς ἀγάμους ἱερεῖς ἀπονέμονται οἱ κάτωθι τίτλοι ἢ ὀφφίκια:
- α) Πρωτοσύγκελλος
- β) Ἀρχιμανδρίτης
- γ) Πρωθιερεύς

Εἰς τοὺς ἐγγάμους ἱερεῖς ἀπονέμονται οἱ κάτωθι τίτλοι ἢ ὀφφίκια:
- α) Πρωτοπρεσβύτερος
- β) Ἀρχιπρεσβύτερος
- γ) Οἰκονόμος
- δ) Σακελλάριος
- ε) Κατηχητὴς
- στ) Πρωτέκδικος
- ζ) Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος

Γ) Ἀρχιερεύς:
- α) Ἐπίσκοπος
- β) Μητροπολίτης
- γ) Ἀρχιεπίσκοπος
- δ) Πατριάρχης (1) (2)

II. Δωσιδικία Κληρικῶν:

Κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, οἱ Ἐπίσκοποι, Ἀρχιεπίσκοποι, τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ παρ' αὐτῇ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος, οἱ Πάρεδροι καὶ ὁ Πρῶτος Γραμματεὺς αὐτῆς εἶχον ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν (δωσιδικίαν).

Τὸ ἄρθρον ὅμως τοῦτο τῆς Ποινικῆς Δικονομίας κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 591 ἐδαφ. ιη΄ τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας, καθ' ὅσον ἡ διάταξις ἐθεωρήθη

---

1. Ἱερομόναχος εἶναι ὁ μονάζων ἱερεύς.
2. Οἱ ἁπλοῖ μοναχοί, δηλ. οἱ μὴ ἱερωμένοι, οἱ μὴ ἔχοντες δικαίωμα ἱερουργίας μοναχοί, οἱ κοινῶς καλούμενοι «καλόγηροι» δὲν θεωροῦνται κληρικοί. Εἶναι λαϊκοί. Ὡς κληρικοὶ λογίζονται μόνον οἱ χειροτονημένοι εἰς ἕνα τῶν ἀνωτέρω τριῶν βαθμῶν τῆς ἱερωσύνης (ἄρθρον 63 Νόμου 671/1943).

ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν σημερινὴν περὶ δικαίου καὶ ἰσότητος ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς δικαιοσύνης ἀντίληψιν.

Οὕτως, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ Κώδικος τῆς Ποινικῆς Δικονομίας (Ἰανουάριος 1951) οὐδεὶς τῶν κληρικῶν εἶχεν ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ὅμως ἐθεωρήθη ἐπιβεβλημένη ἡ τροποποίησις τοῦ Κώδικος τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὡς πρὸς τὴν δωσιδικίαν τῶν Ἀρχιερέων, καθ' ὅσον οἱ ἀνώτατοι οὗτοι λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας συνεργάζονται εἰς Ἐπιτροπὰς μετὰ τῶν δικαστῶν καὶ μοιραίως ἐκ τῆς συνεργασίας ταύτης δημιουργεῖται οἰκειότης ἢ καὶ ἀντιπάθεια, ἀποβαίνουσα ὁτὲ μὲν εἰς ὄφελος, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς βάρος τῶν δικαζομένων Ἀρχιερέων, δημιουργουμένης οὕτως ἀνισότητος κρίσεως ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς λοιποὺς πολίτας καὶ προκαλοῦνται πλάναι, αἵτινες κλονίζουν ἐν ταὐτῷ τὸ κῦρος τῆς κρατικῆς μηχανῆς.

Ἡ τροποποίησις αὕτη ἐπραγματοποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος 2493 τῆς 31 Ἰουλίου—1 Αὐγούστου 1953, διὰ τοῦ ὁποίου εἰς τὰ πρόσωπα τῆς ἰδιαζούσης δικαιοδοσίας προσετέθησαν ἐκ τῶν κληρικῶν καὶ οἱ «Ἀρχιερεῖς».

Συνεπῶς σήμερον ἀπολαμβάνουν ἰδιαζούσης δικαιοδοσίας :

α) Οἱ Ἀρχιερεῖς (Ἐπίσκοποι, Μητροπολῖται, Ἀρχεπίσκοποι, Πατριάρχαι).

β) Οἱ Δικασταὶ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Παρέδρου καὶ ἄνω.

γ) Οἱ Εἰσαγγελεῖς συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ παρ' Εἰσαγγελίᾳ Παρέδρου.

δ) Οἱ Δικηγόροι καὶ

ε) Οἱ συμέτοχοι τῶν ἀνωτέρω (α, β, γ καὶ δ) κατηγοριῶν προσώπων (1).

III. Ἐνέργειαι ἀστυνομικῶν ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων τῶν Κληρικῶν:

α) Ἐπὶ πταισμάτων, αὐτοφώρων ἢ μή, δὲν συλλαμβάνεται ὁ δράστης κληρικὸς (2), ἀλλὰ λαμβάνονται ἢ ἐξακριβοῦνται τὰ στοιχεῖα ταυτότητος αὐτοῦ καὶ ὑποβάλλεται κατ' αὐτοῦ μήνυσις ἢ ἔγκλησις, ἥτις, ἐὰν μὲν ὁ δράστης εἶναι Ἀρχιερεὺς (Ἐπίσκοπος, Μητροπολίτης, Ἀρχιεπίσκοπος, Πατριάρχης) διαβιβάζεται εἰς τὸν Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν, καθ' ὅσον διὰ τὰ πταίσματά των τυγχάνει ἁρμόδιον τὸ Τριμελὲς Πλημμελειοδικεῖον, ἐὰν δὲ ὁ κατώτερος κληρικὸς (Διάκονος ἢ Ἱερεύς), εἰς τὸν Δημόσιον Κατήγορον.

β) Ἐπὶ αὐτοφώρων πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων τῶν κληρικῶν γενικῶς γίνονται αἱ κοιναὶ ἐνέργειαι. Δηλ. σύλληψις τοῦ δράστου, ἐνέργεια προανακρίσεως καὶ ἀποστολὴ τοῦ δράστου μετὰ τῆς δικογραφίας εἰς τὸν ἁρμόδιον Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν.

Ἐὰν τὸ πλημμέλημα διεπράχθη παρ' Ἀρχιερέως, τυγχάνει ἁρμόδιον τὸ Πενταμελὲς Ἐφετεῖον (3), ἐὰν δὲ παρ' ἄλλων κληρικῶν τὸ Πλημμελειοδικεῖον.

Ἐπὶ κακουργημάτων ὑφίσταται ἡ κοινὴ δικαιοδοσία.

γ) Ἐπὶ μὴ αὐτοφώρων πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων γίνονται αἱ κοιναὶ ἐνέργειαι.

IV. Ἐγκλήσεις ὑπὸ Κληρικῶν:

Ἔγκλησις ἢ ἀγωγὴ κληρικοῦ κατὰ παντὸς τρίτου κηρύσσονται ἀπαράδεκτοι ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων δικαστικῶν Ἀρχῶν, ἐὰν δὲν συνοδεύωνται καὶ ὑπὸ ἐγγράφου ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως πρὸς τὸν κληρικὸν διὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῶν (ἄρθρον 60 § 4 Νόμου 671/1943).

---

1. Λεπτομερείας περὶ τῆς ἰδιαζούσης δικαιοδοσίας ὅρα εἰς 4ον τεῦχος ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ σελ. 180—182.

2. Ὁ μὴ ἱερωμένος μοναχὸς δὲν θεωρεῖται κληρικός.

3. Ἡ ἰδιάζουσα δικαιοδοσία ἀφορᾷ μόνον τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐγκλημάτων, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν προδικασίαν (προανάκρισιν, κυρίαν ἀνάκρισιν, διαδικασίαν Συμβουλίων), ἥτις γίνεται κατὰ τὰς κοινὰς διατάξεις.

Ἡ ἔλλειψις ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως κωλύει τὴν ἔγερσιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς.

V. Κλήτευσις Κληρικῶν:

Ἡ κλήτευσις παντὸς κληρικοῦ, ὡς κατηγορουμένου, ὑπὸ τῶν κοινῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων, γίνεται πάντοτε διὰ τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τοῦ κλητηρίου (ἄρθρ. 60 § 5 Νόμου 671/1943).

Ἡ κλήτευσις τῶν κληρικῶν ὡς μαρτύρων διέπεται ὑπὸ τῶν κοινῶν διατάξεων, καθὼς καὶ ἡ κλήτευσίς των ὡς κατηγορουμένων κατὰ τὴν προδικασίαν (προανάκρισιν κ.λ.π.) (Γνωμ. Εἰσ. Α.Π. 38/1950).

VI. Ποῖοι ἐκ τῶν Κληρικῶν ἐξετάζονται οἶκοι:

Οἱ Ἀρχιερεῖς (Ἐπίσκοποι, Μητροπολῖται, Ἀρχιεπίσκοποι, Πατριάρχαι) ἐξετάζονται οἶκοι, ἡ δὲ ἔνορκος μαρτυρία των ἀναγινώσκεται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Προκειμένου ὅμως περὶ κακουργήματος δύνανται νὰ κληθῶσι πρὸς ἐμφάνισιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἐξεταζόμενοι πρῶτοι καὶ δυνάμενοι μετὰ τοῦτο νὰ ἀποχωρήσωσιν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ Δικαστήριον ἤθελε διατάξει ἄλλως.

Οἱ Ἀρχιερεῖς δύνανται νὰ παραιτηθῶσι τῶν ἀνωτέρω πλεονεκτημάτων. Ἐὰν ἑπομένως ὁ Ἀρχιερεὺς προσέλθῃ οἰκειοθελῶς εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Κατάστημα πρὸς ἐξέτασιν, νομίμως ἐξετάζεται (ἄρθρ. 215 § 1 Κ.Π.Δ.).

Οἱ Πρεσβύτεροι καὶ οἱ Διάκονοι ἐξετάζονται κατὰ τὰς κοινὰς διατάξεις.

VII. Ὅρκισις Κληρικῶν:

Οἱ κληρικοὶ ἀνακρινόμενοι ὡς μάρτυρες δὲν ὁρκίζονται ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ ποιοῦνται τὴν κατωτέρω διαβεβαίωσιν, θέτοντες τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους των :

Οἱ Ἀρχιερεῖς «Διαβεβαιοῦμαι ἐπὶ τῇ Ἀρχιερωσύνῃ μου νὰ εἴπω εὐσυνειδήτως ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς νὰ προσθέσω οὔτε νὰ ἀποκρύψω τι».

Οἱ πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι «Διαβεβαιοῦμαι ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ μου νὰ εἴπω... (ἄρθρ. 218 § 3 Κ.Π.Δ.).

Ἡ οὕτω παρεχομένη διαβεβαίωσις ἐξομοιοῦται πρὸς τὸν κοινὸν ὅρκον καὶ πᾶσα παράβασις, πλὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν, συνεπάγεται καὶ τὰς ἐπὶ ψευδορκίᾳ ποινὰς τοῦ Ποιν. Κώδικος (ἄρθρον 224 § 3 Π.Κ.).

Οἱ ἁπλοῖ μοναχοὶ (καλόγηροι) δηλ. οἱ μὴ χειροτονημένοι εἰς ἕνα τῶν βαθμῶν τῆς ἱερωσύνης (ἀνωτ. I), δίδουσι τὸν κοινὸν ὅρκον καὶ οὐχὶ τὸν τοῦ κληρικοῦ, ὁρκίζονται δηλ. ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου (Α.Π. 65/1855).

VIII. Πότε οἱ Κληρικοὶ δὲν ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες:

Οἱ κληρικοί, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, δὲν ἐξετάζονται ὡς πρὸς τὰ περιελθόντα εἰς γνῶσιν αὐτῶν δι' ἐξομολογήσεως. Ἡ ἐξαίρεσις αὕτη προέρχεται ἐκ θρησκευτικῶν λόγων, οἵτινες ἐπιβάλλουν εἰς τὸν ἱερέα τὴν μυστικότητα τῆς ἐξομολογήσεως καὶ τοὺς ὁποίους δὲν δύναται βεβαίως νὰ παραγνωρίσῃ ὁ νόμος. Ἡ ἀπαλλαγὴ ἀφορᾷ μόνον ὅσα μανθάνει ὁ ἱερεὺς κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅσα ἔμαθεν ἐκτὸς αὐτῆς λόγῳ τοῦ ἱερατικοῦ χαρακτῆρος. Ἐπίσης ἡ ἰδία ἀπαλλαγή, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην, θεωρεῖται ἐκτεινομένη, ὄχι μόνον εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ἱερεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἱερεῖς τῶν ἄλλων χριστιανικῶν δογμάτων καὶ γενικῶς πάσης ἀνεκτῆς θρησκείας, ἔστω καὶ μὴ δεχομένης τὴν ἐξομολόγησιν ὡς μυστήριον, ὡς λ. χ. τῶν διαμαρτυρομένων. Ἡ παλλαγὴ ἐξακολουθεῖ καὶ ἂν ἀπέθανεν ὁ ἐξομολογηθεὶς καὶ ἂν ἐξέλιπεν ἡ ἰδιότης τοῦ κληρικοῦ.

IX. Παράδοσις ἐγγράφων ὑπὸ Κληρικῶν:

Οἱ κληρικοὶ ὀφείλουσι νὰ παραδίδωσι τὰ ὑπ' αὐτῶν κατεχόμενα ἔγγραφα, καὶ ἐν πρωτοτύπῳ ἔτι, ἐὰν διαταχθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀνακρίνοντος, καθὼς καὶ πᾶν

ἄλλο ἀντικείμενον ὑπάρχον παρ' αὐτοῖς ἕνεκα τοῦ λειτουργήματός των, τὰ ὁποῖα σχετίζονται πρὸς τὸ ἔγκλημα καὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἐκτὸς ἐὰν δηλώσωσιν ἐγγράφως, καὶ ἀναιτιολογήτως ἔτι, ὅτι τὸ ἔγγραφον περιέχει μυστικὰ τοῦ λειτουργήματός των, δηλ. ἐξομολόγησιν ὁπότε δὲν κατάσχεται τοῦτο.

Ἐὰν ὅμως ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος νομίζῃ ὅτι ἡ δήλωσις δὲν εἶναι ἀληθής, σφραγίζει τὸ ἔγγραφον ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἐξασφαλίζει αὐτό, χωρὶς νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ περιεχομένου του, καὶ προκαλεῖ τὴν κρίσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, περὶ τοῦ ἐὰν τὸ ἔγγραφον περιέχῃ ἢ ὄχι ἐξομολόγησιν. Ἐν ἀποφατικῇ ἀπαντήσει ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος προβαίνει εἰς τὴν κατάσχεσιν, ἐπιφυλαττομένης τῆς ποινικῆς καὶ πάσης ἄλλης εὐθύνης τοῦ κληρικοῦ, ἐὰν ἡ δήλωσις ἀποδειχθῇ ψευδὴς (ἄρθρ. 262 § 3 Κ.Π.Δ.).

Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις εἶναι συνέπεια τοῦ ἀπορρήτου τοῦ λειτουργήματος τοῦ κληρικοῦ (ἀνωτ. VIII).

Χ. Ἀπαγόρευσις προσωπικῆς κρατήσεως Κληρικῶν:

Οἱ κληρικοὶ οἱασδήποτε γνωστῆς Θρησκείας δὲν προσωποκρατοῦνται διὰ χρέη πρὸς τὸ Δημόσιον (ἄρθρ. 63 ἐδαφ. 3 Π.Δ. 24/27 Αὐγούστου 1931 «περὶ εἰσπράξεως Δημοσίων ἐσόδων»).

ΧΙ. Κράτησις—Προφυλάκισις—Φυλάκισις Κληρικῶν:

α) Κράτησις—προφυλάκισις.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 60 § 1 τοῦ Νόμου 671/1943, οἱ κληρικοὶ κρατοῦνται καὶ προφυλακίζονται εἰς τὸ εἰδικὸν Σωφρονιστήριον τῶν Κληρικῶν.

Τὸ ἄρθρον ὅμως τοῦτο ἔπαυσεν ἰσχῦον δυνάμει τοῦ ἄρθρου 591 ἐδαφ. ιθ' τοῦ Κώδ. Ποιν. Δικονομίας καὶ κατ' ἀκολουθίαν διὰ τοὺς συλλαμβανομένους καὶ προφυλακιζομένους κληρικοὺς ἐφαρμόζονται αἱ κοιναὶ περὶ ὑποδίκων διατάξεις. Ὁ συλληφθεὶς δηλ. κρατεῖται εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Κρατητήριον, ὁ δὲ προφυλακισθεὶς ὁδηγεῖται εἰς τὰς φυλακὰς ὑποδίκων (ἄρθρον 284 § 1 Κ.Π.Δ.).

Σκόπιμον πάντως εἶναι ὅπως ὁ συλληφθεὶς κληρικὸς μὴ ἐγκλεισθῇ εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν κρατητήριον, ἀλλ' ὅπως φυλαχθῇ εἰς ἕτερον χῶρον ἐντὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος.

β) Ἔκτισις ποινῶν. Αἱ κατὰ τῶν κληρικῶν ἐπιβαλλόμεναι δι' ἀποφάσεων τῶν κοινῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων ποιναί, αἱ περιορίζουσαι τὴν ἐλευθερίαν, ἐφ' ὅσον ἡ καταδίκη δὲν συνεπάγεται καὶ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, ἐκτίονται ἐν τῷ Εἰδικῷ Σωφρονιστηρίῳ τῶν κληρικῶν. Ἐπὶ ποινῆς περιοριζούσης τὴν ἐλευθερίαν κάτω τοῦ μηνός, δύναται ὁ Ἀρχιερεύς, καὶ προκειμένου περὶ ποινῆς Ἀρχιερέως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, νὰ ὁρίσῃ καὶ ἄλλον τόπον ἐκτίσεως τῆς ποινῆς συναινοῦντος τοῦ οἰκείου Εἰσαγγελέως (ἄρθρον 60 §§ 2 καὶ 3 ν. 671/1943).

γ) Ἀνακοίνωσις ἀποφάσεων. Αἱ κατὰ τῶν κληρικῶν ἀποφάσεις ἀνακοινοῦνται ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Εἰσαγγελέων αἱ κατ' αὐτῶν ἐκκρεμοῦσαι κατηγορίαι (ἄρθρ. 60 § 4 ν. 671/1943).

ΧΙΙ. Εἰδικαὶ ποινικαὶ διατάξεις ἀφορῶσαι κληρικούς:

α) Ἡ ἱερολογία γάμου τελεῖται μετὰ προτέραν ἔγγραφον ἄδειαν τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως ἢ τοῦ Ἐπιτρόπου αὐτοῦ.

Ἡ παράλειψις ὑπὸ τῶν ἐφημερίων τῶν ὑπὸ τῶν περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμων ἐπιβαλλομένων αὐτοῖς καθηκόντων τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ ἐπισκοπικοῦ δικαστηρίου δι' ἀργίας μέχρι τριῶν ἐτῶν (ἄρθρον 50 Ν. 671/1943).

Ὁ ἄνευ ἐπισκοπικῆς ἀδείας τελέσας γάμον Ἱερεὺς τιμωρεῖται ἐκτὸς τῶν ἐπιβαλλομένων αὐτῷ κανονικῶν ποινῶν καὶ διὰ ποινῆς φυλακίσεως ἓξ μηνῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους, καταγιγνωσκομένης ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου.

Τὸ ἀδίκημα τοῦτο διώκεται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Εἰσαγγελέως (ἄρθρον 51 Σ. 671/1943).

β) Ἡ κεχωρισμένως ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ Μυστηρίου τοῦ γάμου ἱερολογία τῆς μνηστείας ἀπαγορεύεται.

Ἡ κεχωρισμένως τοῦ γάμου ἱερολογηθεῖσα μνηστεία, κηρύσσεται πνευματικῶς ἄκυρος ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας πνευματικῆς Ἀρχῆς, ὁ δὲ τελέσας τὴν ἱερολογίαν ἱερεὺς ὑποβάλλεται εἰς ποινὴν ἀργίας ἑνὸς ἔτους μετὰ στερήσεως τοῦ ἡμίσεως τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ, κολάζεται δὲ καὶ διὰ φυλακίσεως τριῶν μηνῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους, καταγιγνωσκομένης ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου κατὰ τὰ ἀνωτέρω (ἄρθρον 52 Ν. 671/1943).

γ) Οὐδεὶς λαϊκός, καθῃρημένος κληρικὸς ἢ μοναχός, ἢ κληρικὸς μὴ ἀνήκων εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, δύναται νὰ φέρῃ τὴν καθιερωμένην περιβολὴν ἢ ἀμφίεσιν, ἣν φέρουσιν οἱ κληρικοὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς αὕτη, ὡρίσθη διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1931 Διατάγματος «περὶ κανονικῆς περιβολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου», ὡς καὶ τὰ διακριτικὰ διάσημα, ὡς ταῦτα καθωρίσθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1856 Βασιλικοῦ Διατάγματος.

Ὁ παραβάτης, ἂν μὲν δὲν εἶναι Ἕλλην ὑπήκοος ἀπελαύνεται ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους, ἄλλως, εἰσαγόμενος αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τῆς καταδιωκτικῆς Ἀρχῆς δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου, κολάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 175 καὶ 176 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, καὶ ἐκτὸς τῆς φυλακίσεως καταγιγνώσκεται αὐτῷ καὶ χρηματικὴ ποινὴ (ἄρθρον 57 Ν. 671/1943).

δ) Ἀρχιερεῖς, πρεσβύτεροι, διάκονοι ἢ μοναχοί, προερχόμενοι ἐξ ἄλλης Μητροπόλεως, ἢ ἄλλου κλίματος, ἢ ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὀφείλουσι νὰ προσκομίζωσιν εἰς τὰς κατὰ τόπους Ἐκκλησιαστικὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους συστατικὰ γράμματα τῆς Προϊσταμένης αὐτῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Ἐν τοῖς γράμμασι τούτοις ἀναγράφεται ἡ αἰτία τῆς ἐλεύσεως, ὁ χρόνος τῆς διαμονῆς καὶ τὸ ἀκώλυτον ἢ μὴ τοῦ ἱεροπράττειν. Οἱ μὴ προσκομίζοντες τοιαῦτα Γράμματα, ἢ παρατείνοντες ἄνευ γνώμης καὶ ἀδείας τῆς κατὰ τόπον Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τὴν διαμονὴν αὐτῶν, παραγγέλλονται, ὅπως ἀπέλθωσιν ἐκεῖθεν, ἀπειθοῦντες δέ, οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς καταγγέλλονται εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, οἱ δὲ λοιποὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ ἀπομακρύνονται ἀποφάσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἐκτελουμένῃ διὰ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς καὶ δαπάναις αὐτῆς εἰς τὸν τόπον τῆς προελεύσεως αὐτῶν.

Ἱερομόναχοι ἐξερχόμενοι τῆς Μονῆς ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἐάν τις τῶν μοναχῶν, μὴ ἐγγεγραμμένος εἰς μονὴν τοῦ Κράτους περιέρχηται ἐν τῷ κόσμῳ, διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Ἀρχιερέως νὰ ἐγκαταβιώσῃ εἴς τινα μονήν. Ἀπειθῶν δὲ εἰσάγεται εἰς δίκην, περιοριζόμενος προσωρινῶς εἰς τὸ Σωφρονιστήριον τῶν Κληρικῶν, ἢ εἴς τινα μονήν.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἔκδοσις ἀπολυτηρίου Γράμματος κληρικοῦ ἢ Μοναχοῦ, ἐκδιδομένου ἄνευ προηγουμένης ἐγγράφου συγκαταθέσεως τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ τόπου, εἰς ὃν οὗτος θ' ἀποκατασταθῇ. Ἄλλως θεωρεῖται τοῦτο ἄκυρον.

Οἱ κληρικοὶ ἐξέρχονται τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους κατόπιν ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ἐπὶ τῇ συγκαταθέσει τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως, ἐγκρινομένῃ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (ἄρθρον 58 Ν. 671/1943).

ε) Τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως ἓξ μηνῶν καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἢ διὰ τῆς ἑτέρας τῶν ποινῶν τούτων ὁ ἱερεὺς παντὸς χριστιανικοῦ ἢ μὴ θρησκεύματος, α) ἐὰν προέβῃ εἰς τέλεσιν βαπτίσεως ἢ ἄλλης οἱασδήποτε θρησκευτικῆς πράξεως σχετιζομένης πρὸς τὸ νεογνόν, ἢ κηδείας, ἄνευ πιστοποιήσεως ὅτι ἐτελέσθη ληξιαρχικὴ πρᾶξις, πλὴν ἂν ἡ βάπτισις ἐτελέσθη ἐσπευσμένως ἕνεκεν ὑπολαμβανομένου ἢ ἐπικειμένου θανάτου τοῦ νεογνοῦ καὶ β) ἐὰν τελέσας ἢ συμπράξας εἰς ἱεροπραξίαν

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 18

«Περὶ Ἀλληλογραφίας»

Α'. Ἀλληλογραφία Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων μετὰ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

Ἄρθρον 1.—1. Αὕτη θὰ διεξάγηται πάντοτε διὰ τοῦ Ἀρχηγείου (οἱονδήποτε ζήτημα καὶ οἱονδήποτε ὑπάλληλον ἢ ὑπηρέτην καὶ ἂν ἀφορᾷ) ἐξαιρέσει τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 3.

2. Ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ Ὑπουργεῖον ἀπηύθυνεν εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Διευθύνσεις ἀπ' εὐθείας διαταγήν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ ἀνωτέρω Β. Διατάγματος ἐπὶ ζητημάτων σχετιζομένων μὲ λίαν ἐπειγούσας ἀνάγκας τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, αἱ ἐπὶ τῶν διαταγῶν τούτων ἀναφοραὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο ἐν ἀντιγράφῳ δὲ πάντοτε καὶ εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον.

3. Κατ' ἐξαίρεσιν τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1, αἱ Ἀστυνομικαὶ Διευθύνσεις θ' ἀναφέρωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῆς φύσεως ζητημάτων ἅτινα δὲν ἔχουσι γενικὸν χαρακτῆρα, οὐδ' ἀνάγονται εἰς τὴν τροποποίησιν τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας τῆς σχετικῆς μὲ τὰς ἀποδοχάς, συντάξεις, ἀποζημιώσεις, στολήν, στρατωνισμὸν τῶν Ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς οἰκονομικῆς καὶ λογιστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Σώματος.

Αἱ ἀναφοραὶ διὰ τὴν ἐνέργειαν προμηθειῶν ἢ τὴν ἔγκρισιν ἐκτάκτων ἐξόδων ἀσφαλείας ἢ κινήσεως ἐπὶ πλέον τῶν παγίως καθωρισμένων τοιούτων θὰ ὑποβάλλωνται διὰ τοῦ Ἀρχηγείου.

Ὡσαύτως αἱ Ἀστυνομικαὶ Διευθύνσεις θ' ἀναφέρωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἐπὶ τῶν πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου περὶ ἀλλοδαπῶν, ἐκδιδομένων διαταγῶν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὰς Ἀστυνομικὰς Διευθύνσεις ὑπὸ τῆς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν. Αἱ διαταγαὶ αὗται ἀφορῶσι κυρίως τὴν καταγραφὴν τῶν ἀλλοδαπῶν, τὴν παράτασιν τῆς παραμονῆς των ἐν Ἑλλάδι, τὴν χορήγησιν ἀδείας ἐργασίας καὶ τὴν πολιτογράφησιν αὐτῶν.

βαπτίσεως ἢ γάμου παραλείψῃ τὴν σύνταξιν δηλώσεως περιεχούσης πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς οἰκείας ληξιαρχικῆς πράξεως (ἄρθρον 33 Ν. 5097/1931).

στ) Θρησκευτικὸς λειτουργός, ὅστις ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν ἔργων του ἢ δημοσίᾳ καὶ δυνάμει τῆς ἰδιότητός του προκαλεῖ ἢ διεγείρει τοὺς πολίτας εἰς ἐχθροπάθειαν κατὰ τῆς πολιτειακῆς ἐξουσίας ἢ ἐναντίον ἀλλήλων, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν ἐτῶν (ἄρθρον 196 Π.Κ.).

XIII. Συναλλαγὴ ἱερῶν ἀντικειμένων:

Οἱουδήποτε σκεύους ἐν χρήσει ὄντος ἐν τοῖς Ναοῖς, τιμίων σταυρῶν, ἁγίων λειψάνων, ἁγίων εἰκόνων καὶ ἐν γένει παντὸς κειμηλίου, ἱεροῦ ἢ ἱερατικοῦ ἀμφίου ἔκθεσις πρὸς πώλησιν ἢ κατάσχεσιν, πρὸς πληρωμὴν χρέους ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου, ἀπαγορεύεται.

Ὡσαύτως ἀπαγορεύεται ἡ διάθεσις τῶν ἀνωτέρω ἀντικειμένων παρὰ τοῦ κατόχου δι' ἀπόσβεσιν χρέους ἢ διὰ φύλαξιν εἰς Μουσεῖον, ἐφόσον ταῦτα δὲν κέκτηνται ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν, ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὡσαύτως ἀπαγορεύεται ἡ κατὰ τρόπον ἀνεύλαβῆ καὶ ἐν τόπῳ ἀνοικείῳ πώλησις τῶν προοριζομένων εἰς τὴν θείαν λατρείαν ἀφιερωμάτων.

Ὁ ἐν γνώσει τῆς ἱερότητος κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἱεροῦ πράγματος ἐκθέτων αὐτὸ πρὸς πώλησιν. ἢ ἐπισπεύδων ἢ ἐνεργῶν κατάσχεσιν αὐτοῦ. τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως δύο ἕως ἓξ μηνῶν.

Ἐάν τι τῶν ἀνωτέρω ἀντικειμένων μετακομισθῇ εἰς Μουσεῖον ἄνευ κανονικῆς ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως, δικαιοῦται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τῆς πολιτικῆς τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ ὅθεν ἐλήφθη (ἄρθρον 62 Ν. 671/1943).

Ἀναφοραὶ περὶ συγκεντρώσεων σωματείων, συλλόγων ἢ ἄλλων ὀργανώσεων μὲ τὰς ὁποίας ἠσχολήθη ἡ Ἀστυνομία, καὶ καθ' ἃς ἐλήφθησαν ἀποφάσεις ἢ συνεζητήθησαν ζητήματα σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν δημοσίαν τάξιν, θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν, ὑποβαλλόμεναι ἐν ἀντιγράφῳ καὶ εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον, ἔτι δὲ καὶ οἱονδήποτε ἄλλο Ὑπουργεῖον ἢ ὑπηρεσίαν ἁρμοδίαν καὶ ἐνδιαφερομένην νὰ ἔχῃ γνῶσιν ἐπειγόντως ἐπὶ τῶν σχετικῶν ζητημάτων.

4. Θ' ἀναφέρωνται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν καὶ ἡμῖν τηλεφωνικῶς μὲν ὑπὸ τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, τηλεγραφικῶς δὲ ὑπὸ τῶν Διευθύνσεων Πατρῶν καὶ Κερκύρας :

Ἐκ τῶν ἀδικημάτων :

α') Τὰ κατὰ τοῦ Κράτους 123—127 Π.Ν. (1).

β') Αἱ ἐπὶ σκοπῷ στάσεως γενόμεναι συγκεντρώσεις καὶ αἱ στάσεις ἢ ἀντιστάσεις κατὰ τῆς Ἀστυνομίας ἢ ἄλλων Ἀρχῶν, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἠπειλήθη ἡ δημοσία τάξις.

γ') Αἱ ἐλευθερώσεις καὶ ἀποδράσεις φυλακισμένων ἐφ' ὅσον ἐγένοντο διὰ βίας ἐπενεχθείσης κατὰ τῶν ἐντεταλμένων τὴν φρούρησιν ἢ ἐπαγρύπνησιν τῶν φυλακισμένων ἢ αἱ ἀποδράσεις εἶναι ὁμαδικαὶ καὶ ἐγένοντο ἐκ φυλακῶν ἢ Ἀστυνομικῶν Κρατητηρίων ἢ κατὰ τὴν μεταγωγὴν ἢ καὶ ὅταν εἶναι μεμονωμέναι, ἀφορῶσιν ὅμως πρόσωπα ἐπικίνδυνα εἴτε λόγῳ τῆς διαγωγῆς των εἴτε λόγῳ τῆς βαρυνούσης ταῦτα κατηγορίας.

δ') Οἱ ἐκ δολίας προαιρέσεως ἐμπρησμοὶ καὶ πλημμύραι.

ε') Τὰ κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῶν σιδηροδρόμων καὶ λοιπῶν συγκοινωνιακῶν μέσων ἀδικήματα ἐφ' ὅσον ἔσχον ὡς συνέπειαν τὸν θάνατον ἀνθρώπων ἢ τὸν ἐκτροχιασμὸν τῶν ἁμαξοστοιχιῶν ἢ τὴν μακρὰν διακοπὴν τῆς συγκοινωνίας.

στ') Οἱ φόνοι, αἱ ἀναιρέσεις καὶ αἱ λοιπαὶ κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος ἀξιόποινοι πράξεις, ἐφ' ὅσον τὰ ἀδικήματα ταῦτα ἔσχον ὡς συνέπειαν τὴν διατάραξιν τῆς δημοσίας τάξεως ἢ διεπράχθησαν ὑπὸ φυγοδίκων, λῃστῶν ἢ ἐκ συστάσεως ἢ ἀφορῶσι στρατιωτικοὺς ἢ ἄλλα δημόσια ὄργανα. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει τὸ τηλεφώνημα ἢ τηλεγράφημα δέον ν' ἀπευθύνηται καὶ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἢ Ὑπηρεσίαν εἰς ἣν ὑπάγεται ὁ στρατιωτικὸς ἢ ἄλλο δημόσιον ὄργανον.

ζ') Αἱ ἁρπαγαί, αἱ λῃστεῖαι, αἱ ἔχουσαι ὡς συνέπειαν τὴν διατάραξιν τῆς τάξεως, βίαιαι ἀπαγωγαί, καὶ αἱ εἰς βαθμὸν κακουργήματος ἐκβιάσεις.

η') Αἱ σοβαραὶ κιβδηλεῖαι, παραχαράξεις, καὶ πλαστογραφίαι πιστωτικῶν γραμματίων.

θ') Αἱ δι' ἐκρηκτικῶν ὑλῶν διαπραττόμεναι ἐγκληματικαὶ πράξεις αἱ ἔχουσαι ὡς ἐπακόλουθον ἀνθρωποκτονίαν, τραυματισμὸν ἢ σοβαρὰν φθορὰν ἢ βλάβην ξένης ἰδιοκτησίας.

ι') Αἱ καταχρήσεις τῶν δημοσίων, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρεσιῶν, ἢ τῶν τοιούτων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἀνεξαρτήτως ποσοῦ.

ια') Αἱ εἰς βάρος τῆς πειθαρχίας παροτρύνσεις εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, τὸν στρατὸν καὶ τὴν Χωροφυλακήν.

ιβ') Τὰ κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος τῶν Ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἀδικήματα.

Ἐκ τῶν συλλήψεων :

α') Αἱ συλλήψεις ξένων ὑπηκόων ἐφ' ὅσον ἡ κοινωνικὴ θέσις ἢ ἡ ἰδιότης των ἐπιβάλλουσι τοῦτο.

β') Αἱ συλλήψεις κακοποιῶν καὶ ὑπόπτων διὰ τὴν ἐν γένει ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους προσώπων.

---

(1) Νῦν 134—152.

γ') Αἱ συλλήψεις λῃστῶν ἐπικεκηρυγμένων ἢ προσώπων καταζητουμένων δι' ἀδίκημα κατὰ τοῦ Κράτους, τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, καὶ πολιτικῶν προσώπων.

Ἐκ τῶν συμβάντων :

α') Αἱ σοβαραὶ ἀπεργίαι καὶ αἱ ἔχουσαι ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς δημοσίας τάξεως συγκεντρώσεις.

β') Αἱ τυχαῖαι σοβαραὶ πυρκαϊαὶ δημοσίων κτιρίων, αἱ σοβαραὶ πλημμύραι, σεισμοί, ναυάγια καὶ ἄλλα σοβαρὰ δυστυχήματα.

γ') Αἱ σοβαραὶ ἐπιδημικαὶ ἀσθένειαι εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῷα.

δ') Οἱ θάνατοι τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων.

ε') Πάντα τὰ λοιπὰ σοβαρὰ συμβάντα ὧν ἐπιβάλλεται λόγῳ τῆς σοβαρότητός των ἡ ἐπείγουσα ἀναφορά.

Πρὸ πάσης τοιαύτης ἀναφορᾶς νὰ ἐξακριβῶται ἡ ὑπόστασις καὶ ἡ ἀκρίβεια τῶν περιστατικῶν.

Εἰδικὴ ἀναφορὰ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀδικημάτων, συλλήψεων καὶ συμβάντων θὰ ὑποβάλληται μόνον εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον ἐφ' ὅσον ἡ οἰκεία Ἀστυνομικὴ Δ/νσις κρίνει ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ὑποβολὴ αὐτῆς, ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ δέον ν' ἀναφέρῃ καὶ τὴν γνώμην της ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ὑφισταμένων της, τὰς διαταγὰς ἃς ἐξέδωκε καὶ τὰ ληφθέντα ἢ ληπτέα μέτρα καὶ νὰ ὑποβάλῃ τὰς προτάσεις της περὶ ἀπονομῆς ὑλικῶν ἢ ἠθικῶν ἀμοιβῶν εἰς διακριθέντας ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

Ὡσαύτως πλὴν τῆς τηλεγραφικῆς ἢ τηλεφωνικῆς ἀναφορᾶς περὶ τῶν κατὰ τοῦ Κράτους, τοῦ Βασιλέως καὶ πολιτικῶν προσώπων ἀδικημάτων θὰ ὑποβάλληται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ λεπτομερὴς ἔγγραφος τοιαύτη.

Β'. Ἀλληλογραφία Ἀστυν. Δ/νσεων μετ' ἄλλων Ὑπουργείων καὶ Ἀρχῶν

Ἄρθρον 2.—1. Αὕτη θὰ διεξάγηται διὰ τοῦ Ἀρχηγείου, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ζητημάτων γενικοῦ ἐνδιαφέροντος ἢ ἀφορώντων τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν, τὴν εὐταξίαν, συγκοινωνίαν, δημοσίαν ὑγείαν ἢ τὰς σχέσεις ἀστυν. ὑπαλλήλων μετ' ἄλλων δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ στρατιωτικῶν.

2. Ἐὰν παρ' Ὑπουργείου τινὸς ἀπευθυνθῇ εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν ἀπ' εὐθείας διαταγή τις ἐπὶ τοιούτων ζητημάτων, ἡ πρὸς αὐτὸ ἀναφορὰ θὰ ὑποβάλληται διὰ τοῦ ἀρχηγείου. Τὸ αὐτὸ μέτρον θὰ ἐφαρμόζηται καὶ ἂν πρόκειται περὶ ἀπαντήσεως ἐπὶ ὁμοίας φύσεως ζητημάτων, δι' ἃ ἀπηυθύνθησαν εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Δ/νσιν ἀπ' εὐθείας ἔγγραφα ὑπὸ ἄλλων Ἀρχῶν.

3. Αἱ τηλεγραφικαὶ ἢ τηλεφωνικαὶ ἀναφοραὶ περὶ τῶν ἀδικημάτων περὶ ὧν τὰ ἐδάφ. α—ιγ' τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 1 § 4, θ' ἀπευθύνωνται καὶ εἰς τὰ οἰκεῖα Ὑπουργεῖα ἢ ὑπηρεσίας, γινομένης περὶ τούτων μνείας εἰς τὸ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας τηλεφώνημα ἢ τηλεγράφημα.

Γ'. Ἀλληλογραφία Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Ἄρθρον 3.—Καθ' ὅμοιον τρόπον θὰ διεξάγηται καὶ ἡ ἀλληλογραφία τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Δ'. Ἀλληλογραφία Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν.

Ἄρθρον 4.—Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διὰ τοῦ παρόντος κανονιζομένων δέον νὰ καθορίζωσιν αἱ Ἀστυν. Δ/νσεις τὰ τῆς ἀλληλογραφίας τῶν ὑπ' αὐτὰς τμημάτων καὶ ὑπηρεσιῶν, ἀντίγραφα δὲ τῶν ἐκδοθησομένων διαταγῶν των νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον.

Ε'. Ἀλληλογραφία μετὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι ξένων Διπλωματικῶν καὶ Προξ. Ἀρχῶν.

Ἄρθρον 5.—Συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 18487 ἀπὸ 14-5-29 διαταγῇ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν καὶ τῇ ὑπ' ἀριθ. 12446 ἀπὸ 9-4-29 ὁμοίᾳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἀλληλογραφίας μετὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ξένων Πρεσβειῶν καὶ Προξενικῶν Ἀρχῶν αὕτη θὰ διεξάγηται ὡς ἀκολούθως :

α') Ἡ μετὰ τῶν Ξένων Πρεσβευτικῶν Ἀρχῶν ἀλληλογραφία διεξάγεται πάντοτε μέσῳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Συνεπῶς ἅπασαι ἀνεξαιρέτως αἱ Ἑλληνικαὶ Ἀρχαὶ οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἔχουσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπιτρέπεται ν' ἀπαντῶσιν εἰς σχετικὰ αὐτῶν ἔγγραφα. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ καθ' ἣν ἤθελε τυχὸν ἀπευθυνθῇ εἰς οἱανδήποτε Ἑλληνικὴν Ἀρχὴν ἔγγραφον ξένης ἐν Ἑλλάδι Πρεσβείας δέον νὰ διαβιβάζηται τοῦτο, διὰ τὴν δέουσαν ἀπάντησιν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν.

β') Ἡ μετὰ τῶν ξένων ἐν Ἑλλάδι Προξενικῶν Ἀρχῶν ἀλληλογραφία Ἑλληνικῶν Ἀρχῶν διεξάγεται μέσῳ τῶν ἁρμοδίων Νομαρχιῶν. Συνεπῶς ἅπασαι ἀνεξαιρέτως αἱ λοιπαὶ Ἑλληνικαὶ Ἀρχαί, Δημοτικαί, Ἀστυνομικαὶ καὶ λοιπαί, οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἔχουσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπιτρέπεται αὐταῖς ν' ἀπαντῶσιν εἰς σχετικὰ ἔγγραφα τῶν ξένων Προξενείων. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ καθ' ἣν ἤθελε τυχὸν ἀπευθυνθῇ αὐταῖς τοιοῦτον ὑποχρεοῦνται νὰ διαβιβάσωσιν αὐτὸ πρὸς τὴν οἰκείαν Νομαρχίαν διὰ τὴν δέουσαν ἀπάντησιν.

ΣΤ'. Περὶ τῶν ὑποβαλλομένων αἰτήσεων ἰδιωτῶν πρὸς τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα.

Ἄρθρον 6.—Αἱ αἰτήσεις ἰδιωτῶν πρὸς τὰ τμήματα καὶ εἰδικὰς ὑπηρεσίας περὶ χορηγήσεως ἀδειῶν παρὰ τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Δ/νσιν, τῶν Διοικητῶν τῶν Τμημάτων καὶ Σταθμῶν περιοριζομένων μόνον εἰς γνωμάτευσιν κατόπιν ἐπισταμένης ἐξετάσεως καὶ ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως ταύτης μετὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν παρατηρήσεων, περὶ τοῦ σκοπίμου ἢ μὴ τῆς ἐκδόσεως εἰς τὴν' Αστυνομικὴν Δ/νσιν μόνην ἁρμοδίαν ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἐγκρίσεως ἢ ἀπορρίψεως.

Ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως αἰτήσεως δέον αὕτη νὰ γίνηται δι' ἠτιολογημένης πράξεως τῆς Διευθύνσεως ἐγγράφως κοινοποιουμένης πρὸς τὸν ἐνδιαφερόμενον.

Ζ'. Περὶ ἀναγραφῆς περιλήψεως εἰς τὰς ὑποβαλλομένας ἀναφοράς.

Ἄρθρον 7.—Ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων ἀναφορῶν ὡς καὶ τῶν διαταγῶν καὶ ἄλλων ἐγγράφων δέον ν' ἀπαγράφηται βραχεῖα ἀλλὰ πλήρης, σαφὴς καὶ ἀκριβὴς περίληψις περὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἐγγράφου πρὸς διευκόλυνσιν τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑπηρεσίας. Ὁσάκις δὲ ὑποβάλλεται ἀναφορὰ εἰς ἐκτέλεσιν διαταγῆς τινὸς προϊσταμένης ἀρχῆς, ἢ δίδεται ἀπάντησις εἰς ἄλλην οἱανδήποτε τοιαύτην δέον ἀπαραιτήτως νὰ μνημονεύηται ὁ ἀριθμὸς τῆς διαταγῆς ἢ τοῦ ἐγγράφου, ὁ φάκελλος καὶ ὑποφάκελλος καὶ ἡ ἡμερομηνία αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ περίληψις τοῦ ζητήματος ὅπερ ἀφεώρα. Τοῦτο ἰσχύει διὰ πᾶσαν ἀλληλογραφίαν. Ὁσάκις ἐν ἀναφορᾷ γίνεται μνεία ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου δέον νὰ ἀναφέρωνται καὶ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 8 τοῦ παρόντος στοιχεῖα.

Η'. Περὶ ἀναφορῶν τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων

Ἄρθρον 8.—Ὁσάκις ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος οἱουδήποτε βαθμοῦ ἀναφέρεται ἀτομικῶς πρὸς προϊσταμένην ἀρχὴν διὰ ζήτημα εἴτε ἀτομικῆς εἴτε ὑπηρεσιακῆς φύσεως, ἢ μνημονεύηται εἰς ὑπηρεσιακὰς ἀναφορὰς ἢ καταστάσεις :

α') Ἐὰν μὲν φέρῃ τὸν βαθμὸν ἀστυφύλακος ἢ ἀρχιφύλακος, δέον ν' ἀναγράφῃ τὸν βαθμόν αὐτοῦ, τὰ στοιχεῖα καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τμήματος εἰς ὃ ἀνήκει, τὸν ἀριθμὸν τοῦ Γενικοῦ Μητρώου ἐν παρενθέσει καὶ μετὰ ταῦτα, τὸ ὀνοματεπώνυμόν του π.χ. ἀστυφύλαξ Α' 2 (515) Δ.Π. ἢ ἀρχιφύλαξ Γ' Ι (170) Κ.Α.

β') Ἐὰν φέρῃ τὸν βαθμὸν Ὑπαστυνόμου καὶ ἄνω ἀναγράφει τὸν βαθμὸν αὐτοῦ, τὸν ἀριθμὸν Γενικοῦ Μητρώου καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμον αὐτοῦ π.χ. Ὑπαστυνόμος Α' (250) Ε.Ζ.

Ἄρθρον .9—Οἱ Προϊστάμενοι τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν δέον νὰ ὑποβάλλωσι τῇ προϊσταμένῃ ἀρχῇ ἀμελλητεὶ πᾶσαν αἴτησιν ἧς τὴν εἰς ταύτην ὑποβολὴν αἰτεῖται ὁ ὑπάλληλος μετὰ τῶν παρατηρήσεών των. Ἐὰν ἡ αἴτησις διαλαμβάνῃ τι τὸ μὴ ὀρθὸν δέον καὶ ἐν τῇ περι - πτώσει ταύτῃ νὰ ὑποβάλληται τῇ προϊσταμένῃ ἀρχῇ μετὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ οἰκείου προϊσταμένου.

Θ'. Περὶ ὑποβολῆς εἰδικῆς ἀναφορᾶς διὰ τοὺς διαγραφομένους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

Ἄρθρον 10.— Διὰ πάντα διαγραφόμενον δι' οἱονδήποτε λόγον ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον δέον νὰ ὑποβάλληται ἐντὸς πενθημέρου ἀπὸ τῆς διαγραφῆς του εἰδικὴ ἔγγραφος ἀναφορὰ (ἐν ᾗ προσαρτᾶται καὶ ὁ ἀτομικὸς φάκελλος τοῦ διαγραφέντος) ἧς ὁ τύπος ὁρίζεται ὡς ἑξῆς .

Πρὸς

Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων

«Περὶ διαγραφῆς ἐκ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος τοῦ (βαθμός) (ἀριθ. Γενικοῦ Μητρώου) (ὀνοματεπώνυμον)».

Ἔχομεν τὴν τιμὴν ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ὁ (βαθμὸς) (ἀριθ. Γεν. Μητρώου) (ὀνοματεπώνυμον) (καὶ πατρώνυμον) διεγράφη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὡς κάτωθι :

1. Συνεπείᾳ παραιτήσεως κ.λ.π. (Ἐν περιπτώσει θανάτου νὰ γίνηται σύντομος περιγραφὴ τῶν περιστατικῶν, εἰς ποῖον Νοσοκομεῖον, ἡμερομηνίαν θανάτου).

2. Ἡμερησία Διαταγὴ Ἀρχηγείου (ἀριθμός, ἡμερομηνία καὶ παράγραφος).

3. Ἡμερησία Διαταγὴ Διευθύνσεως κλπ. (ὡς ἀνωτέρω).

4. Ἡμερομηνία Διαγραφῆς.

5. Ὁ εἰρημένος παρέδωκεν ἅπαντα τὰ δημόσια εἴδη του, (ἢ δὲν παρέδωκε ταῦτα, ἢ δὲν παρέδωκε τὰ ἑξῆς.....δι' ὃ ὑπεβλήθη μήνυσις τῷ.....διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ.....ἀπὸ..... (ὡς δημόσιον εἶδος θεωρεῖται καὶ τὸ δελτίον ταὐτότητος).

6. Ὡς ἐδήλωσεν ἡμῖν θέλει διαμείνῃ εἰ.....(τόπος, ὁδὸς) καὶ θέλει ἀσκήσει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ.....

7. Προσηρτημένως ὑποβάλλομεν : 1) τὸ ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τῆς περὶ ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως του (ἢ ἀπολύσεως κ.λ.π.), ἀποφάσεως, 2) τὸ δελτίον ταὐτότητος ἢ δὲν ὑποβάλλομεν τὸ δελτίον ταὐτότητος ὡς μὴ παραδοθὲν ἡμῖν, τοῦ διαγραφέντος ἰσχυρισθέντος ὅτι .....καὶ 3) τὸν ἀτομικὸν φάκελλον αὐτοῦ.

1. Περὶ ὑπογραφῆς καὶ ἀποσφραγίσεως τῆς ἐπισήμου ἀλληλογραφίας.

Ἄρθρον 11.—Ι. Ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ὑπηρεσιακῶν ἐγγράφων καὶ ἀναφορῶν ἀναγράφεται καθαρῶς καὶ διὰ κανονικῶν γραμμάτων κάτωθι τῆς ὑπογραφῆς τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ ὑπογράφοντος.

ΙΙ. Ἀπαγορεύεται εἰς πάντα ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἐκτὸς τοῦ Διοικητοῦ αὐτοῦ ἡ ἀποσφράγισις τῆς ἐπισήμου ἀλληλογραφίας τοῦ Τμήματος.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ δι' ἁπάσας τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας ἀνατιθεμένης τῆς ἀποσφραγίσεως τῶν φακέλλων τῆς μὲν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς εἰς ἴδιον ὑπάλληλον διὰ διαταγῆς τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς ὁριζομένου, τῶν δὲ Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων εἰς τοὺς Ὑπασπιστὰς αὐτῶν ἢ ἕνα τῶν βοηθῶν των.

ΙΑ'. Κοινοποίησις γενικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀλληλογραφίας.

Ἄρθρον 12.—Διαταγαὶ τῶν προϊσταμένων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ἀναφοραὶ πρὸς προϊσταμένας ἀρχάς, ἢ οἱονδήποτε ἔγγραφον ἀφορῶν ὑπόθεσιν γενικῆς φύσεως εἴτε ἐκ γενικοῦ εἴτε ἐκ συγκεκριμένου γεγονότος (ἀφορῶντος ὡρισμένον ὑπάλληλον) προκαλούμεναι δέον νὰ κοινοποιῶνται εἰς τοὺς προϊσταμένους ὅλων τῶν γραφείων τοῦ Ἀρχηγείου ἢ τῶν ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων πρὸς γνῶσιν καὶ ὁμοιόμορφον ἐφαρμογήν.

Ἄρθρον 13.—Αἱ ἐκδιδόμεναι ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐγκύκλιοι διαταγαὶ ρυθμίζουσαι ζητήματα μονίμου ἐνδιαφέροντος ὑποβάλλονται πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς των εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον.

ΙΒ'. Περὶ βιβλίου πρωτοκόλλου καὶ Ἀρχείων.

Ἄρθρον 14.— Ι. Ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων, Ἀστυνομικῆς Σχολῆς καὶ πασῶν τῶν λοιπῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τηρεῖται ἴδιον βιβλίον πρωτοκόλλου (ἓν ἐμπιστευτικὸν καὶ ἕτερον κοινὸν) ὅμοιον τῷ ὁριζομένῳ καὶ διὰ τὰς λοιπὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας.

ΙΙ. Τὸ βιβλίον ἐξερχομένων καὶ εἰσερχομένων ἐγγράφων (πρωτόκολλόν) θὰ τηρῆται συμφώνως ταῖς κατωτέρω ὁδηγίαις.

Ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ σημειοῦται :

α') Προκειμένου περὶ εἰσερχομένων ἐγγράφων:

1) Ὁ αὔξων ἀριθμὸς καὶ ἀριθμὸς φακέλλου καὶ ὑποφακέλλου. 2) Ἡ ἡμερομηνία καὶ ἀριθμὸς τοῦ εἰσερχομένου ἐγγράφου. 3) Ἡ ἀποστέλλουσα ἀρχή. 4) Ἡ ἡμερομηνία λήψεως. 5) Σαφὴς περίληψις τοῦ ληφθέντος ἐγγράφου.

β') Προκειμένου περὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων :

1) Ὁ αὔξων ἀριθμὸς φακέλλου καὶ ὑποφακέλλου. 2) Πρὸς ποῖον ἀποστέλλεται. 3) Περίληψις τοῦ ἐξερχομένου ἐγγράφου. 4) Συσχέτισις, ἂν ἀπαιτῆται. 5) Παρατηρήσεις.

ΙΙΙ. Ἕκαστον ἔγγραφον εἰσερχόμενον ἢ ἐξερχόμενον πρωτοκολλούμενον, θὰ λαμβάνῃ ἴδιον ἀριθμὸν πρωτοκόλλου τὸν ἀντιστοιχοῦντα πρὸς μίαν ὁριζοντίαν στήλην. Οἱ ἀριθμοὶ πρωτοκόλλου τῶν ἐν ἑκάστῳ φακέλλῳ ἐγγράφων θὰ σχετίζωνται εἰς τὴν οἰκείαν στήλην τοῦ πρωτοκόλλου.

ΙV. Ἅμα τῇ λήψει ἀλληλογραφίας δέον :

α') Νὰ σφραγισθῇ αὕτη μὲ τὴν ἡμερομηνίαν λήψεως.

β') Νὰ ταξινομηθῇ.

γ') Νὰ εὑρετηριασθῇ.

δ') Καὶ εἶτα νὰ πρωτοκολληθῇ.

V. Πρὸς εὐχερεστέραν ταξινόμησιν τῆς ἀλληλογραφίας τὰ ἔγγραφα παραλαμβανόμενα ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου πρωτοκολλητοῦ, δέον πρὸ πάσης πρωτοκολλήσεως νὰ τίθενται εἰς τοὺς σχετικοὺς φακέλλους των, νὰ καταχωρίζωνται οἱ ἀριθμοὶ τῶν φακέλλων ἐπὶ τῶν ἐγγράφων ἐν παρενθέσει, νὰ εὑρετηριάζωνται οἱ ἀριθμοὶ τῶν φακέλλων καὶ νὰ πρωτοκολλῶνται.

Κατὰ τὴν πρωτοκόλλησιν θ' ἀναγράφηται ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου ὁ αὔξων ἀριθμὸς τοῦ πρωτοκόλλου πρὸ τοῦ τοιούτου τοῦ φακέλλου, ὁ ἀριθμὸς δὲ τοῦ φακέλλου καὶ ὑποφακέλλου θὰ καταχωρίζηται εἰς οἰκείαν κάθετον στήλην τοῦ βιβλίου πρωτοκόλλου.

VΙ. α) Δι' ἕκαστον ὑπάλληλον καταρτίζεται ὀνομαστικὸς φάκελλος φέρων τὸν ἀριθμὸν μητρῴου καὶ ἀρχειοθετεῖται κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν τούτου. Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἀναγράφεται πλὴν τοῦ ἀριθμοῦ Μητρῴου, ὁ βαθμὸς καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμον. Ἐπὶ τῆς δευτέρας σελίδος τοῦ φακέλλου δέον νὰ καταχωρίζηται κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν ὑποφακέλλου ἡ περίληψις ἡ ἐπὶ ἑκάστου τούτων ἀναγραφομένη ὡς κατωτέρω. Ἕκαστος ὀνομαστικὸς φάκελλος ὑποδιαιρεῖται εἰς τόσους ὑποφακέλλους ὅσαι διακεκριμέναι ὑποθέσεις θὰ παρουσιασθῶσιν. Ἐπὶ ἑκάστου ὑποφακέλλου ἀναγράφεται περίληψις τοῦ ἀντικειμένου ὅπερ ἀφορᾷ (τοποθετήσεις κλπ. καὶ ὁ αὔξων ἀριθμὸς αὐτοῦ παριστάμενος διὰ κλάσματος ἔχοντος ἀριθμητὴν μὲν τὸν ἀριθμὸν τοῦ μητρῴου, παρονομαστὴν δὲ τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν τοῦ ὑποφακέλλου.

β) Δι' ἑκάστην γενικὴν κατηγορίαν ὑποθέσεων θὰ σχηματίζηται εἷς φάκελλος ὑποδιαιρούμενος εἰς ὑποφακέλλους περιέχοντας συναφῆ πρὸς τὸν φάκελλον ἀλληλογραφίαν καὶ ἐφ' ὧν θ' ἀναγράφηται ὁ αὔξων ἀριθμὸς καὶ περίληψις τούτου. Αἱ κατηγορίαι γενικῶν ὑποθέσεων ἐμφαίνονται ἐνδεικτικῶς ἐν τέλει τοῦ παρόντος.

Ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ γενικῶν ὑποθέσεων, ἐν ᾗ ὀνόματα προσώπων δυνατὸν νὰ μὴ ὑπάρχωσιν, ὡς λ.χ. διαταγαί, προαγωγαί, ἐπισκευαὶ σταθμῶν, κατεστραμμέναι ὁδοί, ἠλεκτρικὰ ὀχήματα κ.λ.π. ἑκάστη φύσις τοιούτων ὑποθέσεων θὰ λαμβάνῃ καὶ διατηρῇ ἕνα ἀριθμὸν φακέλλου μὲ τόσους παρανομαστὰς ὅσοι ὑποφάκελλοι χρειασθοῦν (ὅσαι ὑποθέσεις δηλαδὴ τῆς φύσεως ταύτης παρουσιασθοῦν).

Παραδείγματα

Ἐπισκευαὶ Ἀστυνομικῶν καταστημάτων ταξινομοῦνται ὑπὸ τὸν ὑποθετικὸν ἀριθμὸν 55 καὶ δύνανται νὰ διακρίνωνται τὰ ἑξῆς :

Ἐπισκευαὶ Α' Ἀστυνομικοῦ τμήματος ἀριθμὸς 55/1, Β' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἀριθμὸς 55/2 δηλ. ἰδιαίτερος παρονομαστὴς δίδεται εἰς ἕκαστον Ἀστυνομικὸν Τμῆμα.

Ἠλεκτρικῶν ὀχημάτων ὑπερπλήρωσις. Πᾶσα διαταγὴ σχετικὴ πρὸς τοῦτο δέον νὰ ταξινομῆται ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀμετάβλητον ἀριθμὸν φακέλλου καὶ διάφοροι σχετικαὶ ὑποθέσεις καὶ παράπονα ὑπὸ παρονομαστὰς τούτου.

Στατιστικαὶ

Ἕκαστον εἶδος περιοδικῶν ἐγγράφων θὰ λαμβάνῃ ἀριθμὸν φακέλλου.

VII. Τὰ ἔγγραφα ἐνεργούμενα θὰ λαμβάνωσιν ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμοὺς ἤτοι τὸν ἀριθμὸν τοῦ πρωτοκόλλου καὶ τὸν ἀριθμὸν φακέλλου προηγουμένου τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ πρωτοκόλλου, π.χ. ὁ ἀριθμὸς πρωτοκόλλου 3567)Φ.45/6, εἰς δὲ τὸ βιβλίον διεκπεραιώσεως θὰ τίθεται μόνον ὁ ἀριθμὸς τοῦ πρωτοκόλλου (δηλ. μόνον ὁ 3567). Ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ ἀρχεῖον κρατουμένου σχεδίου δέον ν' ἀναγράφηται ὁ αὔξων ἀριθμὸς τοῦ βιβλίου διεκπεραιώσεως καὶ ἡ ἡμερομηνία.

VIII. Ἐὰν ἓν ἔγγραφον λαμβάνηται ἀναφερόμενον εἰς περισσότερα τοῦ ἑνὸς πρόσωπα, τοῦτο θὰ ταξινομῆται εἰς τὸν φάκελλον τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ ἑνὸς τῶν προσώπων τούτων καὶ ἀντίγραφα ἢ περιλήψεις εἰς τοὺς τῶν ἄλλων ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἀναφερομένων προσώπων φακέλλους καὶ τόσον ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ ἐγγράφου, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ἀντιγράφων ἢ περιλήψεων θὰ γίνωνται παραπομπαὶ πρὸς συσχέτισιν δι' ἕκαστον πρόσωπον. Ἐὰν διά τι ἐκ τούτων δὲν ὑπάρχει φάκελλος θὰ καταρτίζηται τοιοῦτος.

Ὁ προϊστάμενος τοῦ ἀρχείου δέον νὰ τηρῇ βιβλίον ἐν ᾧ θὰ καταχωρίζῃ ἔναντι αὔξοντος ἀριθμοῦ τὰς ἑκάστοτε γενικὰς κατηγορίας ὑποθέσεων, περὶ ὧν σχηματίζεται γενικὸς φάκελλος ἵνα οὕτω δύναται νὰ τηρῆται ἐνήμερος περὶ τοῦ αὔξοντος ἀριθμοῦ ὃν δέον νὰ δώσῃ εἰς νέον τοιοῦτον φάκελλον.

IX. Τὸ Ἀρχεῖον διαιρεῖται εἰς :

1) Κοινόν.

Τὸ κοινὸν ἀρχεῖον περιλαμβάνει τὰς ἑξῆς ὑποθέσεις :

α) Πᾶσαν ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν ὁπωσδήποτε ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον φέροντα βαθμὸν ἀρχ) κος ἢ ἀστυφύλακος ἢ διοικητικὸν μὲ βαθμὸν γραφέως καὶ κάτω.

β) Πᾶσαν γενικὴν ὑπόθεσιν μὴ χαρακτηριζομένην ὡς ἐμπιστευτικὴν (ὅρα ἐνδεικτικὸν πίνακα ἐν τέλει).

2) Ἐμπιστευτικόν.

Τὸ Ἐμπιστευτικὸν Ἀρχεῖον περιλαμβάνει :

α) Πᾶσαν ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν τοὺς ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ Ὑπαστυνόμου Β' καὶ ἄνω καὶ τὰ πειθαρχικὰ ἀδικήματα τῶν ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ γραμματέως β' καὶ ἄνω διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

β) Πᾶσαν γενικὴν ὑπόθεσιν χαρακτηριζομένην ὡς ἐμπιστευτικοῦ περιεχομένου (ὅρα ἐνδεικτικὸν πίνακα ἐν τέλει).

Δι' ὑπόθεσιν (εἴτε ἀτομικοῦ εἴτε γενικοῦ φακέλλου) δι' ἣν τηρεῖται φάκελλος ἐν τῷ κοινῷ ἀρχείῳ δέον ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις ἔχει ἐμπιστευτικὸν χαρακτῆρα, ἀνατίθενται μὲν ἐν τῷ ἐμπιστευτικῷ ἀρχείῳ τὰ σχετικὰ ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα, γίνεται δὲ μνεία τοποθετουμένου σημειώματος ἐν τῷ εἰδικῷ φακέλλῳ τοῦ κοινοῦ ἀρχείου περὶ τούτου πρὸς συσχέτισιν.

Τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τοὺς φακέλλους τῶν ὑπαλλήλων ἵνα δύναταί τις εὐχερῶς νὰ παρακολουθήσῃ τὸν φάκελλον ἑκάστου τούτων, π.χ. ὁ ἀρχιφύλαξ ἔχει ὑποστῇ τρεῖς ποινάς, ἐὰν διὰ τὴν τετάρτην παρίσταται ἀνάγκη νὰ τεθῶσιν νέα σχετικὰ ἔγγραφα (ὅλα ἢ καὶ μέρος αὐτῶν) ἐν τῷ ἐμπιστευτικῷ ἀρχείῳ τότο ἐν τῷ φακέλλῳ τῶν ποινῶν αὐτοῦ δέον νὰ τεθῇ σημείωμα ἐν ᾧ ν' ἀναγράφηται ἡ τοιαύτη ἐνέργεια πρὸς διαφώτισιν τοῦ ἐρευνῶντος τὸν φάκελλον αὐτοῦ.

Διὰ τοὺς ἀρχιφύλακας καὶ ἀστυφύλακας τηρῶνται ἐν τῷ ἐμπιστευτικῷ ἀρχείῳ γενικοὶ φάκελλοι ὑποθέσεων, οἱ δὲ ὑποφάκελλοι ἑκάστου τοιούτου φακέλλου γενικῆς κατηγορίας εἰσὶν ὀνομαστικοὶ (εἴτε καθ' ὑπάλληλον εἴτε καθ' ὑπηρεσίαν).

Χ. Δι' ἑκάτερον τῶν ἀρχείων (κοινοῦ—ἐμπιστευτικοῦ) τηροῦνται ἴδια εὑρετήρια καρτῶν 1) ὀνομαστικὰ καὶ 2) γενικά.

Τὸ σύνολον τῆς ἀλληλογραφίας ἀφορώσης εἰς ἄτομόν τι ἢ γενικὴν ὑπόθεσιν εὑρετηριάζεται κατὰ τὸ περιεχόμενον καὶ τὸν ἀριθμὸν τὸν δοθέντα αὐτῇ. Τοιουτοτρόπως εἰς τὸ εὑρετήριον τοῦτο ὅλα τὰ σχετικὰ πρὸς τὸ ἄτομον ἢ ὑπόθεσιν γενικὰ ἔγγραφα θ' ἀνευρίσκωνται ἀμέσως.

Ἑκάτερον τῶν ἀρχείων τούτων δύναται νὰ ὑποδιαιρῆται εἰς: 1) Διοικητικόν, 2) Ἀστυνομικὸν καὶ 3) Οἰκονομικόν.

Ὀνομαστικὸν εὑρετήριον.

Αἱ κάρται τοῦ εὑρετηρίου τούτου θὰ ἐνδεικνύωσι τὴν ταξινόμησιν τῆς ἀλληλογραφίας.

α) Διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ προσώπου ὅπερ ἀφορᾷ ἑκάστη ὑπόθεσις.

β) Διὰ τοῦ εἴδους τοῦ περιεχομένου ταύτης καὶ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τῆς θέσεως τοῦ συμβάντος.

Ἐπὶ τῆς κάρτας δι' ἑκάστην ὑπόθεσιν ἀναγράφονται τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ περὶ οὗ πρόκειται προσώπου καὶ ὁ ἀριθμὸς φακέλλου.

Ὅλα τὰ ὀνοματεπώνυμα ἐγγράφονται ἐπὶ καρτῶν ταξινομούμενα κατ' ἀπόλυτον ἀλφαβητικὴν σειρὰν ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἐφικτόν.

Ὅλαι αἱ κάρται ταξινομοῦνται ἀπαραιτήτως κατ' ἀπόλυτον ἀλφαβητικὴν σειρὰν ἐν τῷ κυτίῳ.

Ἐὰν ἄτομόν τι εἶναι γνωστὸν μὲ δύο ἢ πλείονα ὀνόματα ἕκαστον τούτων δέον νὰ εὑρετηριάζηται εἰς τὴν ἀντίστοιχον κάρταν.

Εὑρετήριον γενικόν

Τὸ εὑρετήριον τοῦτο θὰ δεικνύῃ ποῦ εἰδική τις διαταγὴ ἢ ἀλληλογραφία ἀφορῶσα εἰς εἰδικόν τι, συμβὰν ἐταξινομήθη, ἐπίσης δὲ τὰ εἰς ἀδικήματα ἀναφερόμενα ἔγγραφα κλπ.

Δι' ἑκάστην κατηγορίαν γενικῶν ὑποθέσεων μία κάρτα δέον νὰ διατίθηται καὶ ἐν αὐτῇ νὰ καταχωρίζωνται αἱ ἐνδείξεις (ἀριθμὸς φακέλλου) τῶν ὑποθέσεων τῆς κατηγορίας ταύτης.

Τὸ εὑρετήριον τῶν καρτῶν γενικῶν ὑποθέσεων δέον νὰ τηρῆται κατ' ἀπόλυτον ἀλφαβητικὴν σειράν.

XI. Περατωμένη ἀλληλογραφία.

Αὕτη θὰ ταξινομῆται ἐν ἀριθμητικῇ σειρᾷ ἐντὸς καλυμμάτων ἐκ χαρτονίου, καὶ δέσμας ἀνὰ 50 (ἀπὸ 1—μέχρι 50, ἀπὸ 51 μέχρι 100 κλπ). Ἐὰν αἱ δέσμαι αὗται εἶναι ὀγκώδεις πολὺ δυνατὸν νὰ γίνωνται μικρότερα δέματα.

Ἕκαστον ἔγγραφον μετὰ τῆς σχετικῆς ἀλληλογραφίας θὰ τίθηται ἐντὸς ὑποφακέλλου ἀνταποκρινομένου πρὸς τὸν παρονομαστὴν καὶ τὸ σύνολον τῶν φακέλλων τούτων θὰ περιέρχηται ἐντὸς τοῦ γενικοῦ φακέλλου ἀνταποκρινομένου τῆς πρὸς τὸν ἀριθμητήν. Οἱ ὑποφάκελλοι θὰ ταξινομῶνται ἐντὸς τοῦ γενικοῦ φακέλλου κατ' ἀριθμητικὴν σειράν.

Δι' ἑκάτερον τῶν ἀρχείων (ἐμπιστευτικοῦ καὶ κοινοῦ) τηρεῖται ἴδιον βιβλίον πρωτοκόλλου.

XII. Σφράγισις ἀλληλογραφίας.

Πᾶν ἔγγραφον ἀφορῶν καθαρῶς ζητήματα ἀσφαλείας τῆς χώρας καὶ τοῦ Στρατοῦ ἢ τοιοῦτο φύσεως, μὲν οἱασδήποτε, θίγον ἐν ταὐτῷ ὅμως καὶ τ' ἀνωτέρω ζητήματα δέον νὰ χαρακτηρίζηται ὡς ἀπόρρητον.

Τὰ ὡς ἄνω χαρακτηριζόμενα ὡς ἀπόρρητα ἔγγραφα ὡς καὶ δι' οἱανδήποτε ἄλλην αἰτίαν δι' ἑτέρων ἄλλων διαταγῶν (ἐπιστρατεύσεως κλπ.) ἐπίσης χαρακτηριζόμενα ὡς «ἀπόρρητα» δέον νὰ ἐμπερικλείωνται εἰς διπλοῦς φακέλλους ὧν ὁ ἐξωτερικὸς νὰ εἶναι ἀδιαφανὴς καὶ στερεὸς καταλλήλως δὲ ἐσφραγισμένος δι' ἱσπανικοῦ κηροῦ εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξασφαλίζηται πλήρως τὸ ἀπόρρητον τούτων.

Ἐπὶ τῶν τοιούτων φακέλλων δέον ν' ἀναγράφηται λίαν εὐαναγνώστως καὶ καταφανῶς ὁ χαρακτηρισμὸς «ἀπόρρητος».

Τὰ ἐν λόγῳ ἀπόρρητα ἔγγραφα θὰ διεκπεραιῶνται ἐν γένει καὶ θὰ παραλαμβάνωνται ἢ θ'

ἀποστέλλωνται πάντοτε παρ' ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου φέροντος βαθμὸν τοὐλάχιστον ὑπαστυνόμου β'.

XIII. Ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις.

Ἡ ἐκκρεμὴς ἀλληλογραφία ἐφ' ἧς ἀναμένεται ἀπάντησις, ἐνέργειά τις κλπ. θὰ τηρῆται κεχωρισμένως ἀπὸ τῆς περατωμένης τοιαύτης. Ἡ ἐκκρεμὴς ἀλληλογραφία δέον ὅπως ἐξετάζηται ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῆς ὑπηρεσίας ὅστις νὰ διατάσσῃ τὴν ἀποστολὴν ὑπομνήσεων ἐν ἀνάγκῃ.

Ὅταν τοιαύτη τις ὑπόθεσις περατωθῇ ὁ φάκελλος θ' ἀποσύρηται τοῦ ἀρχείου τῶν ἐκκρεμῶν ὑποθέσεων διὰ νὰ τεθῇ κατὰ τὴν ἀριθμητικήν του σειρὰν ἐν τῷ ἀρχείῳ τῶν περατωμένων ὑποθέσεων.

XIV. Ἀλληλογραφία μὴ χρήζουσα περαιτέρω ἐνεργείας.

Ἀλληλογραφίαι αἵτινες ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν (π.χ. ἀναφορὰ περὶ ἐκτελέσεως διαταγῆς τινος) ἢ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Προϊσταμένου τῆς ὑπηρεσίας δὲν χρήζουσι περαιτέρω ἐνεργείας ἢ ἀπαντήσεως τίθενται ἐν τῷ ἀρχείῳ τῶν περατωμένων ὑποθέσεων μόνον ὅταν ἀναγράφηται ἐπ' αὐτῶν ἐντολὴ πρὸς ἀρχειοθέτησιν («ἀρχεῖον») ὑπογραφομένη ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τῆς ὑπηρεσίας.

XV. Παλαιὰ Ἀρχεῖα.

Μετὰ πάροδον χρόνου τ' Ἀρχεῖα δυνατὸν νὰ ὑπεραυξηθῶσι ὁπότε δέον περιοδικῶς νὰ ἐξετάζωνται καὶ οἱ φάκελλοι πλέον τῶν 5 ἐτῶν, οἵτινες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζητηθῶσιν ἐκ νέου, δέον ν' ἀποσύρωνται τῶν ἀρχείων καὶ τοποθετῶνται κατὰ μέρος εἰς δέματα κατ' ἀριθμητικὴν σειρὰν καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ ᾖ εὔκολος ἡ ταχεῖα ἀνεύρεσις οἱουδήποτε ἐκ τούτων.

Εἰς τὰ ἐν χρήσει ἀρχεῖα καὶ ἐν τῇ θέσει τῶν ἀποσυρομένων φακέλλων δέον νὰ τίθηνται κενοὶ φάκελλοι φέροντες τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων.

Ἐπὶ τῶν φακέλλων τούτων θὰ γίνηται μνεία ὅτι ἡ σχετικὴ ἀλληλογραφία ἀπεσύρθη καὶ ἐτέθη κατὰ μέρος. Ἐπὶ πλέον σχετικὴ περὶ τούτου μνεία δέον νὰ γίγνηται καὶ ἐν τῷ εὑρετηρίῳ.

Τὰ παλαιὰ ἀρχεῖα δέον νὰ ἐξετάζωνται ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου ἑκάστης ὑπηρεσίας ὅπως πᾶσα χρήσιμος ὑπόθεσις, μεταφέρηται εἰς τὰ νέα τοιαῦτα. Τότε δέον ν' ἀποσύρηται ὁ τεθεὶς κενὸς φάκελλος καὶ νὰ γίνηται μνεία εἰς τὴν οἰκείαν κάρταν.

Ὁ Ἀρχηγὸς Κ. Γαρέζος

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ Α'.

Γενικῶν ὑποθέσεων κατηγορίας κοινοῦ ἀρχείου :

1) Ἄδειαι ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων—Γενικὰ περὶ ἀδειῶν. 2) Ἀσθένειαι ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων—Γενικὰ περὶ ἀσθενειῶν. 3) Ἀποσπάσεις ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων—Γενικὰ περὶ ἀποσπάσεων. 4) Ἀμοιβαὶ ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων—Γενικὰ περὶ ἀμοιβῶν. 5) Ἀλληλογραφία—Τρόπος διεξαγωγῆς—κανονιστικαὶ διαταγαί. 6) Ἀνακρίσεις διοικητικαὶ—Γενικὰ περὶ ἀνακρίσεων. 7) Ἀπολογίαι—Τρόπος συντάξεως ἀπολογιῶν. 8) Ἀστυνομικὰ Συμβούλια. 9) Ἀστυϊατρικὴ ὑπηρεσία—Γενικὰ περὶ Ἀστυϊάτρων. 10) Ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία—Γενικὰ περὶ Ἀστυμηχανικῶν. 11) Ἄδειαι ἐπαγγελματιῶν—Διάφορα. 12) Ἄδειαι μικροπωλητῶν. 13) Ἄδειαι ἱδρύσεως καταστημάτων οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. 14) Ἄδειαι ὁπλοφορίας. 15) Αἰτήσεις ἰδιωτῶν διάφοροι. 16) Αἰτήσεις διαφόρων ἀρχῶν. 17) Ἀπέλασις ὑπόπτων. 18) Ἀπολεσθέντα ἀντικείμενα. 19) Ἄσυλα ἐν γένει. 20) Ἀλλοδαποί, Κίνησις ἀλλοδαπῶν ἐν Ἑλλάδι. 21) Ἀσφάλεια προσώπων. 22) Ἀσφάλεια πραγμάτων. 23) Ἀφύλακτα οἰκήματα. 24) Ἀστυνομικαὶ διατάξεις. Γενικὰ περὶ ἐκδόσεώς των. 25) Ἀστυνομικὴ ἐπιθεώρησις. 26) Αἰφνίδιοι θάνατοι. 27) Ἀναζητήσεις. 28) Ἀρχαιολογικὰ ζητήματα ἐν γένει. 29) Ἀποστολαὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀστυνομικῶν. 30) Ἀγορανομικὰ ζητήματα διάφορα. 31) Αὐτοκτονίαι, 32) Ἀεροπορία. 33) Ἀγῶνες. 34) Ἀπόκρεω. 35) Ἀχθοφόροι. 36) Βίαιοι θάνατοι. 37) Βρέφη. 38) Βόθροι. 39) Βουστάσια, χοιροστάσια, ὑγειονομικαὶ διατάξεις. 40) Βοηθήματα εἰς ἀστυνομικούς. 41) Βιβλία ὑπηρεσιακά. 42) Γενικὴ ἀσφάλεια ἐν γένει τρόπος διεξαγωγῆς ὑπηρεσίας. Διάφορα. 43) Γραφεῖα, γραφεῖς. 44) Γάμοι ἀστυνομικῶν. 45) Δύναμις. 46) Δελτία συμβάντων. 47) Διορισμοί. 48) Δεσμοφύλακες. 49) Δελτία ἐλευθέρας κυκλοφορίας. 50) Δημόσιοι κατήγοροι. 51) Δι-

πλωματικὸν Σῶμα. 52) Διαφημίσεις. 53) Διερμηνεῖς— ξεναγοί. 54) Δυστυχήματα διάφορα. 55) Διοικητικοὶ ὑπάλληλοι. 56) Ἐφημερίδες. 57) Εὔφλεκτοι ἐκκρηκτικαὶ ὕλαι. 58) Ἐκλογαί. 59) Ἐργοστάσια. 60) Ἐντάλματα συλλήψεων. 61) Ἐντάλματα προσωπικῆς κρατήσεως. 62) Ἐπίδοσις δικογράφων. 63) Ἐπαιτεία καὶ ἀλητεία. 64) Ἐγκληματικότης. 65) Ἐγκύκλιοι διαταγαί. 66) Ἐκπαίδευσις. 67) Ἐπιθεωρήσεις ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν. 68) Ἐπιφυλακή. 69) Ἔκτακτοι ὑπηρεσίαι. 70) Ἡμερολόγια ἀστυνομικῶν. 71) Ἡμερήσιαι Διαταγαί. 72) Ἤθη—ἄσεμνοι καὶ κοιναὶ γυναῖκες—οἶκοι ἀνοχῆς. 73) Θεάματα γενικά. 74) Κατατάξεις. 75) Κρατούμενοι—Κρατητήρια. 76) Κλοπαί. 77) Κύνες. 78) Κουρεῖα. 79) Καταδιωκόμενα πρόσωπα. 80) Κομμουνιστικὴ κίνησις. 81) Κοινὴ ἡσυχία. 82) Καφφωδεῖα. 83) Κηδεῖαι, 84) Κλινικαί. 85) Καθήκοντα—Γενικὰ ἀστ/κῶν ὅλων τῶν βαθμῶν. 86) Λιποτάκται. 87) Ληστεῖαι. 88) Λαϊκαὶ ἀγοραί. 89) Λαθρεμπόριον. 90) Λαχεῖα—ἔρανοι. 91) Λουτρά. 92) Μητρῷα ἀστυνομικῶν ἐν γένει. 93) Μετανάστευσις. 94) Μικροπωληταί, 95) Μεταγωγαί. 96) Ξενοδοχεῖα ὕπνου ἐν γένει. 97) Ὁπλοφορία. 98) Οἰκονομικὰ τοῦ Σώματος διάφορα—ἀποδοχαί, οἰκήματα, ἱματισμός, στολὴ κλπ. 99) Οἰκοδομικοὶ ὀργανισμοὶ ἐν γένει. 100) Παράπονα. 101) Παραιτήσεις. 102) Προαγωγαί. 103) Πειθαρχία ἐν γένει, παραπτώματα. 104) Περίστροφα. 105) Περιφέρειαι ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν. 106) Πυρκαϊαί. 107) Πολιτικὰ ζητήματα. 108) Πυροβολισμοί—κρότιδες. 109) Πεζοδρόμια. 110) Προστασία ζώων. 111) Πτώματα. 112) Παραχάραξις. 113) Ράβδοι ἀστυνομικαί. 114) Συρίκτραι. 115) Συμπεριφορὰ ἀστυνομικῶν. 116) Σημειωματάρια. 117) Συντάξεις. 118) Σῆμα ὑπηρεσίας. 119) Σχολὴ Ἀστυνομική. 120) Συγκεντρώσεις διάφοροι. 121) Συλλήψεις. 122) Σύλλογοι—Σωματεῖα. 123) Συγκοινωνία. 124) Στρατολογικά. 125) Στρατιῶται—Στρατιωτικαὶ Ἀρχαί. 126) Ταὐτότης. 127) Τροχαία κίνησις ἐν γένει. 128) Ὑγιεινὴ καὶ καθαριότης. 129) Ὑπουργεῖα διάφορα. 130) Ὑπηρετικὸν προσωπικόν. 131) Φόνοι. 132) Φαρμακεῖα. 133) Φυγόποινοι—φυγόδικοι—φυγόστρατοι. 134) Φρούρησις διαφόρων καταστημάτων. 135) Φυλακαί. 136) Χαιρετισμός. 137) Χρέη ἀστυνομικῶν. 138) Χοροδιδασκαλεῖα. 139) Ὧραι ἐργασίας διαφόρων καταστημάτων.

ΠΙΝΑΞ Β'.

Γενικῶν ὑποθέσεων κατηγορίαι ἐμπιστευτικοῦ ἀρχείου.

1) Ἀδικήματα κατὰ τῆς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους. 2) Ἀδικήματα κατὰ πολιτικῶν προσώπων. 3) Ἀναρχικοί. 4) Ἐπιστράτευσις. 5) Προπαγάνδαι ξέναι. 6) Συναγερμὸς καὶ 7) Πᾶσα ἄλλη ὑπόθεσις ἥτις κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Προϊσταμένου τῆς ὑπηρεσίας δέον νὰ ταξινομηθῇ εἰς τὸ Ἐμπιστευτικὸν ἀρχεῖον.

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ

Ι. Διαταγὴ Ἀρχηγείου Ἀστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 3201 Φ 106/26 ἀπὸ 19-3-1938 πρὸς Ἁπάσας τὰς Ἀστυν. Διευθύνσεις ἔχουσα οὕτω:

«Περὶ ἀναγραφῆς τοῦ τίτλου τῆς Ἀρχῆς πρὸς ἣν ἀπευθύνονται αἱ αἰτήσεις καὶ ἀναφοραὶ τῶν ἀστυνομικῶν».

Παρετηρήσαμεν ὅτι εἰς τὰς ὑποβαλλομένας ἀναφορὰς ἢ αἰτήσεις των οἱ ἀντυνομικοὶ ἀναγράφουσι τὴν ἔνδειξιν «πρὸς τὴν Διοίκησίν του Ἐνταῦθα».

Ἐπειδὴ ἡ ἔνδειξις αὕτη, γενικὴ οὖσα, εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλῇ σύγχυσιν, ὡς πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, πρὸς ἣν ἀπευθύνεται, παραγγέλλομεν ὅπως εἰς τὸ μέλλον εἰς πᾶσαν αἴτησιν ἢ ἀναφορὰν οἱασδήποτε φύσεως ἀστυνομικοῦ οἱουδήποτε βαθμοῦ, ὑποβαλλομένην πρὸς τὴν προϊσταμένην του Ἀρχὴν ἀναγράφεται συγκεκριμένως ὁ τίτλος τῆς Ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας πρὸς ἣν ἀπευθύνεται αὕτη, π.χ. ὁ Ἀστυνομικὸς ὑπηρετῶν εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Σταθμὸν Κουπονίων θὰ γράψῃ « Πρὸς τὸν Ἀστυνομικὸν Σταθμὸν Κουπονίων », ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὸ Α' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα Ἀθηνῶν θὰ γράψῃ «πρὸς τὸ Α' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα Ἀθηνῶν», ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὸ Τμῆμα Ἀγορανομίας Πειραιῶς θὰ γράψῃ «Πρὸς τὸ Τμῆμα Ἀγορανομίας Πειραιῶς» κ.ο.κ.

Ὅταν ἡ ἀναφορά, ἀπολογία κ.λ.π. ἀπευθύνεται πρὸς ὡρισμένον βαθμοφόρον θὰ ἀναγράφηται ὁ βαθμὸς καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμον αὐτοῦ. Π.χ. «Πρὸς τὸν Ἀστυνόμον Β' κ. Α. Β.» κ.λ.π.

Ἡ παροῦσα νὰ ἀνακοινωθῇ ἐνυπογράφως εἰς ἅπαντας τοὺς ἀστυνομικοὺς ὅλων τῶν βαθμῶν.

Ὁ Ἀρχηγὸς Γ. Βάρσος.

ΙΙ. Διαταγὴ Ἀρχηγείου Ἀστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 3999Φ106/1 ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1941 πρὸς Ἁπάσας τὰς Ἀστυν. Διευθύνσεις ἔχουσα οὕτω:

«Περὶ πρωτοκολλήσεως ἐγγράφων»

Πρὸς τὸν σκοπὸν ἀφ' ἑνὸς νὰ διασφαλίζωνται τὰ εἰσερχόμενα ἔγγραφα καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ καθίσταται εὐχερὴς εἰς τὸν μελετῶντα οἱονδήποτε φάκελλον ν' ἀνευρίσκῃ ἀμέσως πᾶν ἔγγραφον περιεχόμενον εἰς τὸν σχετικὸν φάκελλον τῆς ὑποθέσεως καθορίζομεν τὰ κάτωθι:

Ἅμα τῇ εἰσόδῳ παντὸς ἐγγράφου περὶ ὧν ὁ ὑπ' ἀριθ. 18 Κανονισμὸς «περὶ ἀλληλογραφίας» Κεφάλαιον ΙΒ' ἄρθρ. 14 § 5 ὁ ἁρμόδιος πρωτοκολλητὴς θ' ἀναγράφῃ εἰς τὴν δευτέραν σελίδα τοῦ ἐξωτερικοῦ φακέλλου βραχείαν περίληψιν ὡς λ.χ. προκειμένου περὶ ἀστυνομικῆς φύσεως ζητήματος:

1) ἀρ. 5437 Δ/γὴ Δ/σεως Ἀθηνῶν περὶ συλλήψεως τοῦ τάδε ἢ

2) ἀρ. 6437 ἀναφορὰ... περὶ ἀστυν. διατάξεως. Μέτρων ἡσυχίας, ἢ προκειμένου περὶ Διοικητικοῦ ἢ Ἐμπιστευτικοῦ περιεχομένου.

1) Ἀρ. 1057 τῆς 5-6-41 Ἀρχηγ. Ἀστυν. Πόλεων περὶ ἐνεργείας διοικητικῆς ἐξετάσεως κατὰ τοῦ ἀστυφ. ἢ ὑπαστυνόμου τάδε κλπ.

Αἱ ἀστυν. Δ/σεις παρακαλοῦνται ἅμα λήψει τῆς παρούσης διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν σχετικῶν διαταγῶν.

Ὁ Ἀργηγὸς Σ. Δημάρατος.

ΙΙΙ. Διαταγὴ Ἀρχηγείου Ἀστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. Ε 1190Φ31/4 ἀπὸ 21-2-1947 πρὸς Ἁπάσας τὰς Ἀστυν. Ὑπηρεσίας ἔχουσα οὕτω:

Ἐν συνεχείᾳ προγενεστέρων διαταγῶν μας περὶ τρόπου διεξαγωγῆς ἐμπιστευτικῆς καὶ ἀπορρήτου ἀλληλογραφίας κοινοποιοῦμεν κατωτέρω τὸ ὑπ' ἀριθ. 165036/18/2 ἐ.ἔ. ἔγγραφον τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖον Χωροφυλακῆς καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως ἐκδώσητε τὰς δεούσας διαταγὰς πρὸς τὰς ὑφ' ὑμᾶς ὑπηρεσίας ὑπομιμνήσκοντες ἅμα καὶ τὰς προηγουμένας διαταγὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἐντολῇ Ἀρχηγοῦ.
Ὁ Διευθυντὴς Κ. Πετούνης.

Υ.Σ./Γ.Ε.Σ./Ε.Π. 165036/Γ8/2

1. Καθ' ἃ ἀναφέρει ἡ Ι Περιφερειακὴ Τ.Τ.Τ. Δ/νσις Θεσ/νίκης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Τ.Τ.Τ., ἡ Ὑποδ/σις Χωρ/κῆς Σωχοῦ κατέθεσεν πρὸς ταχυδρόμησιν εἰς τὸ αὐτόθι Πολιτικὸν Ταχυδρομεῖον, πέντε ἔγγραφα μὲ τὰς ἐνδείξεις «ἐπὶ ἀποδείξει ἀπόρρητον» ἄνευ τῶν σφραγίδων ἱσπανικοῦ κηροῦ

2. Εἰς σχετικὴν ὑπόδειξιν τοῦ ἁρμοδίου ταχ/κοῦ ὑπαλλήλου, ὅτι πρέπει νὰ τεθῶσιν ἐπ' αὐτῶν σφραγῖδες ἱσπανικοῦ κηροῦ ἐφ' ὅσον ἀνεγράφετο ἐπ' αὐτῶν ἡ ἔνδειξις «ἀπόρρητον», ἐδηλώθη αὐτῷ ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 481433 π.ἔ. ἐγκυκλίου ἡμῶν, περὶ τρόπου συσκευασίας τῶν ἀπορρήτων καὶ ἐμπιστευτικῶν ἐγγράφων, ὁρίζεται ὅτι δέον νὰ μὴ τίθεται σφραγὶς ἱσπανικοῦ κηροῦ εἰς τὰ σημεῖα συναντήσεως τῶν πτυχῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ φακέλλου αὐτῶν.

3. Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἡ ὑφ' ὑμᾶς Ὑποδ/σις Χωρ/κῆς Σωχοῦ παρηρμήνευσε τὴν ὡς ἄνω ἡμετέραν ἐγκυκλίον δι' ἧς σαφῶς καθορίζεται ὅτι διὰ νὰ γίνωσι δεκτὰ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν Ταχυδρομείων ἐπὶ ἀποδείξει, ἔγγραφα, ἄνευ σφραγίδων ἱσπανικοῦ κηροῦ δὲν πρέπει νὰ ἀναγράφωνται ἐπὶ τῶν φακέλλων αὐτῶν αἱ ἐνδείξεις «Ἀπόρρητον» ἢ Ἐμπιστευτικόν».

4. Κατόπιν τούτου παρακαλοῦμεν, ὅπως ἐκδώσητε συμπληρωματικῶς ὁδηγίας πρὸς τὰς ὑφ' ὑμᾶς ἀρχὰς δι' ὧν νὰ διευκρινίζεται ὅτι:

α) ὅτι τὰ ἔγγραφα μὲ τὰς ἐνδείξεις «ἀπόρρητον» ἢ «ἐμπιστευτικὸν» δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρωσι ὄπισθεν τοῦ φακέλλου αὐτῶν τὰς κεκανονισμένας σφραγίδας ἱσπανικοῦ κηροῦ.

β) ἄνευ σφραγίδων ἱσπανικοῦ κηροῦ δύνανται νὰ ταχυδρομῶνται μόνον τὰ ἔγγραφα τὰ φέροντα ἁπλῶς τὴν ἔνδειξιν «ἐπὶ ἀποδείξει».

5. Διὰ τὰ πρῶτα ταῦτα ἔγγραφα ἔχει καθιερωθῇ τὸ σύστημα τῆς διπλῆς φακελλώσεως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ὁποίων ἀναγράφονται αἱ ἐνδείξεις «ἀπόρρητον ἢ ἐμπιστευτικὸν» εἰς δὲ τὸ ἐξωτερικὸν ἡ ἔνδειξις «ἐπὶ ἀποδείξει» ὁπότε δύνανται νὰ κατατίθενται ἄνευ σφραγίδων ἱσπανικοῦ κηροῦ.

6. Ἡ ἔνδειξις ἀπόρρητον ἢ ἐμπιστευτικὸν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἀναγράφεται ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ φακέλλου.

Ἐντολῇ Ἀρχηγοῦ Κλάδου Γ'.
Ὁ Διευθυντὴς Γ8
Θ. Δεδόπουλος, Ἀντ/ρχης

IV. Διαταγὴ Ἀγχηγείου Ἀστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 1090Φ31/4 ἀπὸ 17-2-1947 πρὸς τὰς Ἀστυνομικὰς Διευθύνσεις ἔχουσα οὕτω:

Κοινοποιοῦμεν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. 854013/12-2-47 διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν περὶ διεξαγωγῆς τῆς ἀλληλογραφίας πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν καθ' ὑμᾶς Ὑπηρεσιῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἐντολῇ Ἀρχηγοῦ
Ὁ Διευθυντὴς Κ. Πετούνης

Θ έ μ α: Διεξαγωγὴ ἀλληλογραφίας

Πρὸς Δ/σεις καὶ Γραφεῖα Π.Α.Υ.Σ.
Ἀρχηγεῖον Χωρ/κῆς.
Ἀρχηγεῖον Ἀστυν. Πόλεων.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ
Γ.Δ.Υ.Σ./Γ.Γ.Α.
Ἀριθ. 854013

Ἀθῆναι τῇ 12-2-1947

1. Παρετηρήθη ὅτι ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας Πόλεων ὡς καὶ ἄλλων Κρατικῶν Ἀρχῶν εἰς τοὺς φακέλλους τῶν ἀποστελλομένων εἰς τὸ Υ.Σ. ἀπορρήτων ἐγγράφων εἰς ἀπάντησιν σχετικῶν τοιούτων ἀναγράφεται ὡς παραλήπτης μόνον ἡ ἔνδειξις Ὑπουργεῖον Στρατιωτικῶν, χωρὶς ν' ἀναγράφεται ἡ ἁρμοδία παραλήπτρια Δ/σις ἢ Γραφεῖον, δι' ἣν προορίζονται.

Ἡ παράλειψις αὕτη ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν καθυστέρησιν παραλαβῆς τῶν ἐγγράφων τούτων ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Διευθύνσεως ἢ Γραφείου καὶ τὴν ἀπασχόλησιν προσωπικοῦ διὰ τὴν ἀποφακέλλωσιν πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ δι' οὗ προορίζονται, τὴν ἐκ νέου φακέλλωσιν καὶ διεκπεραίωσιν.

2. Τοῦτο ὀφείλεται μᾶλλον εἰς τὸ ὅτι αἱ Δ/σεις καὶ Γραφεῖα τοῦ Υ.Σ. καὶ εἰς τὰς πρὸς μὴ Στρατιωτικὰς Ἀρχὰς ἔγγραφα, χρήζοντα μάλιστα ἀπαντήσεως, ἀναγράφουσι τὸν καθορισθέντα συντετμημένον τίτλον των, ἐνῷ δέον ν' ἀναγράφηται ὁλόκληρος ὁ τίτλος των συμφώνως μὲ τὴν 23891/Α3/7-11-46 Διαταγὴν Γ.Ε.Σ.

3. Ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν Δ/σεων καὶ Γραφείων Γ.Δ.Υ.Σ. ὅπως εἰς τὰ ἔγγραφα τὰ ἀπευθυνόμενα οὐχὶ πρὸς Στρατιωτικὰς Ἀρχὰς ἀναγράφηται ὁλόκληρος ὁ τίτλος των καὶ οὐχὶ ὁ συντετμημένος τοιοῦτος.

Ὁμοίως παρακαλοῦμεν ὅπως τὰ Ἀρχηγεῖα Χωρ/κῆς καὶ Ἀστυνομίας Πόλεων διατάξωσι τὰς ὑπ' αὐτὰ Ἀρχάς, ἵνα εἰς τὸν φάκελλον τῶν ἀποστελλομένων εἰς τὸ Υ. Σ. ἐγγράφων ἰδίᾳ τῶν ἀπορρήτων ἀναγράφεται ὡς παραλήπτης οὐχὶ ἁπλῶς Ὑπουργεῖον Στρατιωτικῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ Δ/σις δι' ἣν προορίζεται ἕκαστον ἔγγραφον, π.χ. Ὑπουργεῖον Στρατιωτικῶν Δ/νσιν Ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς
Καπετανάκης Ν. Ὑποστράτηγος

ΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

«Περὶ ἀπαγορεύσεως κατοχῆς πυροβόλων ὅπλων, χειροβομβίδων καὶ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν».

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 9/10 Ἀπριλίου 1935 Α.Ν. «περὶ ἀπαγορεύσεως κατοχῆς πυροβόλων ὅπλων, χειροβομβίδων καὶ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν» καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 456/5-8-1953 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Ἐσωτερικῶν Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον

Ἀπαγορεύομεν ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν τὴν κατοχὴν πυροβόλων ὅπλων, χειροβομβίδων καὶ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν καὶ ἐντὸς ἔτι τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν καταστημάτων.

Τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης ἐξαιροῦνται τὰ κυνηγετικὰ ὅπλα.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τοὺς αὐτοὺς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Ἐσωτερικῶν Ὑπουργοὺς ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Αὐγούστου 1953

ΠΑΥΛΟΣ Β.

*

«Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τοῦ Α.Ν. 453/1945 περὶ λήψεως μέτρων πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας καὶ Τάξεως».

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) τὸ ἄρθρον 1 παράγραφος 2 τοῦ Α.Ν. 769 τῆς 10-9-1948 «περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α.Ν. 453/1945 περὶ λήψεως μέτρων πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας καὶ Τάξεως», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 40 τῆς 31ης Ἰουλίου 1946 Νόμου καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 466/13-8-1953 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Ἐσωτερικῶν Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον Μόνον

Ἡ ἰσχὺς τοῦ Α.Ν. 453/1945 «περὶ λήψεως μέτρων πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας καὶ Τάξεως», λήγουσα τὴν 10ην Σεπτεμβρίου 1953, παρατείνεται ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης, πλὴν τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ αὐτοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1953

ΠΑΥΛΟΣ Β.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὴν 26ην Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. ἡ Ὑποδ. Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἐσημείωσεν μίαν νέαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, συλλαβοῦσα τὸν ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γεώργιον, ὅστις ἐτύγχανεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ παρανόμου ἐκδοτικοῦ μηχανισμοῦ, τοῦ συνομωτικῶς δρῶντος κομμουνισμοῦ ἐν Ἑλλάδι. Ἐν ταὐτῷ δὲ ἀνεκάλυψεν καὶ κατέσχεν τὸ παράνομον τυπογραφεῖον, εἰς ὃ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1947, ὅτε ἐτέθη ἐκτὸς νόμου τὸ Κ.Κ.Ε., ἐξετυποῦντο τὰ κομμουνιστικὰ ἔντυπα «Ριζοσπάστης», «Ἀδούλωτη Ἀθήνα» καὶ διάφοραι προκηρύξεις κομμουνιστικοῦ περιεχομένου. Λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως θὰ δώσωμεν εἰς ἰδιαίτερον ἄρθρον.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Διὰ Β.Δ. ἐκδοθέντος βάσει τοῦ Ν.Δ. 2458/53 ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος ὁ Ἀστυν. Διευθυντὴς Α' κ. Κωσταντάρας Ἀλκ. καὶ οἱ Ἀστυν. Δ/νταὶ Β' κ.κ. Λαϊνᾶς Δ. καὶ Μαρινάκης Δημ.

Διὰ Β.Δ. ἐγένοντο ἀποδεκταὶ αἱ παραιτήσεις τῶν Ἀστυν. Δ/ντῶν Α' κ.κ. Καζάκου Κ., Σαρρηγιάννη Ι., Σπανάκη Ἐμ. καὶ Ἀστυνόμου Β' Ἀλεξανδρῆ Σωτηρίου.

Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος ὡς καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας οἱ Ὑπαστυνόμοι Α' Λαντζουράκης Σπ., Σκλαβοῦνος Ἀπ., Σπανάκης Ι., Συροκάκης Ἀντ., Ροῦσσος Ι. καὶ Κόλλιας Χρ.

Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος οἱ Ἀρχ/κες Νικολάου Σ., Θεόπιστος Ἀν. καὶ οἱ ἀστ/κες Ἀγγελόπουλος Ἀνδρ., Δαβέττας Διον., Παρασκευᾶς Ι., Μαλακτάρης Ἀν., Βαλαβάνης Ν. Πανουτσόπουλος Δ., Φώτσης Α.

Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος διὰ λόγους πειθαρχίας ὁ ὑπ/λαξ Κερκεμέζος Γ. καὶ οἱ ἀστ/κες Καλιαμπέτσος Ν., Λάζαρης Π., Παπαγιάννης Ι. καὶ Πολύμερος Γ.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυν. Σώματος ὠνομάσθησαν, τακτικοὶ ἀστ/κες οἱ μέχρι τοῦδε μαθητευόμενοι τοιοῦτοι Βαρούχας Κ., Ἀθανασόπουλος Ε., Βέργης Α., Μαχαίρας Ν., Πετρόπουλος Μ., Σαλμᾶς Τ., Σταυρουλάκης Ν., Ἀνδρεάδης Σ., Μπόβης Ν., Λαμπρόπουλος Α., Μούτσιος Α., Κοκορογιάννης Γ., Παντελῆς Ι., Νικολόπουλος Π., Ροῦσσος Κ., Φραγκούλης Β., Πίτσιος Ε., Νικολέας Π., Κατόπης Μ., Πανίτσας Κ., Κονοφάος Γ., Δαμικούκας Χ., Δῆμος Α., Κρόκος Ι., Δωρόπουλος Ι., Τσιούτσιας Δ., Ἀθανασίου Δ., Μουσούλης Θ., Ἀδαμόπουλος Π., Ξιαρχόπουλος Δ., Παναγόπουλος Δ., Νταϊλιάνης Ε., Ραγκαβᾶς Ο., Θανασόπουλος Η., Ἀποστολόπουλος Γ., Ἀποστόλου Γ., Ἀνδρικόπουλος Γ., Κωτσόπουλος Π., Τζελέπης Β. καὶ Πινιώτης Γρ.

*

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 10-10-53 ἀπεβίωσεν ὁ ἀστυφύλαξ Ψαθᾶς Δημήτριος. Ἡ κηδεία του ἐγένετο ἐκ τοῦ Νεκροταφείου Μπραχαμίου.

*

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ.

Τὴν 9ην καὶ 10ην Σ/βρίου ἐ.ἔ. ἐτελέσθησαν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν στάδιον οἱ Ἑλληνογερμανικοὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες στίβου. Οἱ ἀγωνισθέντες μὲ τὰ χρώματα τῆς Ἐθνικῆς ὁμάδος ἀστυφύλακες : 1) Σίλλης Βασίλειος, κατετάγη 3ος εἰς τὸν δρόμον 400 μέτρων. καὶ 2) Κουμουνδοῦρος Δημήτριος 3ος εἰς τὸ τριπλοῦν.

Τὴν 20ὴν ἰδίου μηνός, ἡ ὁμὰς ποδοσφαίρου Ἀστυν. Πόλεων συνηντήθη μετὰ τῆς ὁμάδος Ἀσπροπύργου. Κατὰ τὴν συνάντησιν ἡ Ἀστυνομικὴ ὁμὰς ἐνίκησεν μὲ 5—2.

Τὴν 26ην καὶ 27ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, εἰς τοὺς τελεσθέντας ἐνταῦθα διεθνεῖς ἀγῶνας στίβου, μεταξὺ πρωταθλητῶν Ἑλλάδος—Φιλανδίας—Γιουγκοσλαβίας, ὁ ἀστυφύλαξ Σίλλης Βασίλειος, ἐπρώτευσεν εἰς τὸν δρόμον 800 μέτρων ἐπιτυχὼν τὸν διεθνῆ χρόνον 1.53''.6. Ἐπίσης ὁ ἀστυφύλαξ Παπαγεωργίου εἰς τὸν ἀκοντισμὸν ἦλθεν 4ος, ἐπιτυχὼν 49.07 μέτρα.